

până acum să simtă că ar fi altfel decât celelalte fete şi chiar dacă-şi dă seama de asta, faptul nu pare s'o afecteze câtuş de puţin. E foarte mândră de picioarele ei svelte, admirabil formate şi atât de abile, pe care le îngrijeşte pedicurându-le regulat, la intervale foarte scurte.

In întreaga grupă de ciudăţenii omeneşti, Frances O'Connor, Harry Earles, piticul şi Daisy, sora sa tot pitică, apoi Johnny Eck, omul fără picioare şi surorile siameze, sunt de-o intelectualitate ce se ridică deasupra diformităţilor lor, oameni cu vederi largi, foarte citiţi şi foarte spirituali cari posedă într'o largă măsură resortul humorului şi se amuză adesea caricaturizând atât diversele tipuri cu cari vin împreună cât şi pe ei înşişi.

Ştiu să privească cu multă luciditate situaţia şi mediul în care trăiesc.

HARRY PITICUL

Harry Earles, născut Harry Schneider în Stolpen, Germania, face parte dintr'o familie de opt copii, dintre cari patru au staturi normale. Trei fraţi trec de 1.80 m. înălţime, iar una dintre surori atinge 1.60 m. Ambii părinţi sunt oameni de înălţime mijlocie şi — după câte ştie Harry, — până în generaţia sa, n'a mai apărut nici un pitic în arborele familiei. Harry, Daisy şi alte două surori pitice, au fost la naştere copii perfect normali, cântărind mai mult de trei kilograme. Abia când el şi sora sa Grace atinseră vârsta de trei ani, începu tatăl său să întrevază că în organismul copiilor se produsese o anomalie. Copiii încetaseră să mai crească. Nu rămase specialist german, pe care Herr Schneider să nu-l consulte asupra micuţilor săi; dar opiniile erau mereu aceleaşi: copiii deşi de-o construcţie perfectă, aveau să rămâie pitici. Harry mi-a explicat, cu o mutră serioasă de savant, că glandele creşterii se află situate îndărătul bazei nazale şi la baza creerului. In cazul său şi al celorlalte trei surori, aceste glande şi-au încetat brusc funcţiunile, iar ei au încetat a mai creşte. In prima epocă a tinereţii sale, a trecut printr'o perioadă foarte grea. Atunci, îmi spunea el, şi-a dat pentru prima dată seama de starea sa. Faza aceea a trecut însă şi acum, cu ocupaţiile sale, cu banii pe care i-a strâns şi cu prietenii pe cari şi i-a făcut, atât printre cei mici, cât şi printre cei mari, e mulţumit, fericit chiar.

Dacă ştiinţa ar descoperi într'o zi mijlocul de-a determina în organismul omuleţului desvoltarea zăgăzuită, de motive necunoscute, Harry ar fi gata să-şi părăsească actuala înfăţişare, dar numai în cazul că metoda ar fi aboslut

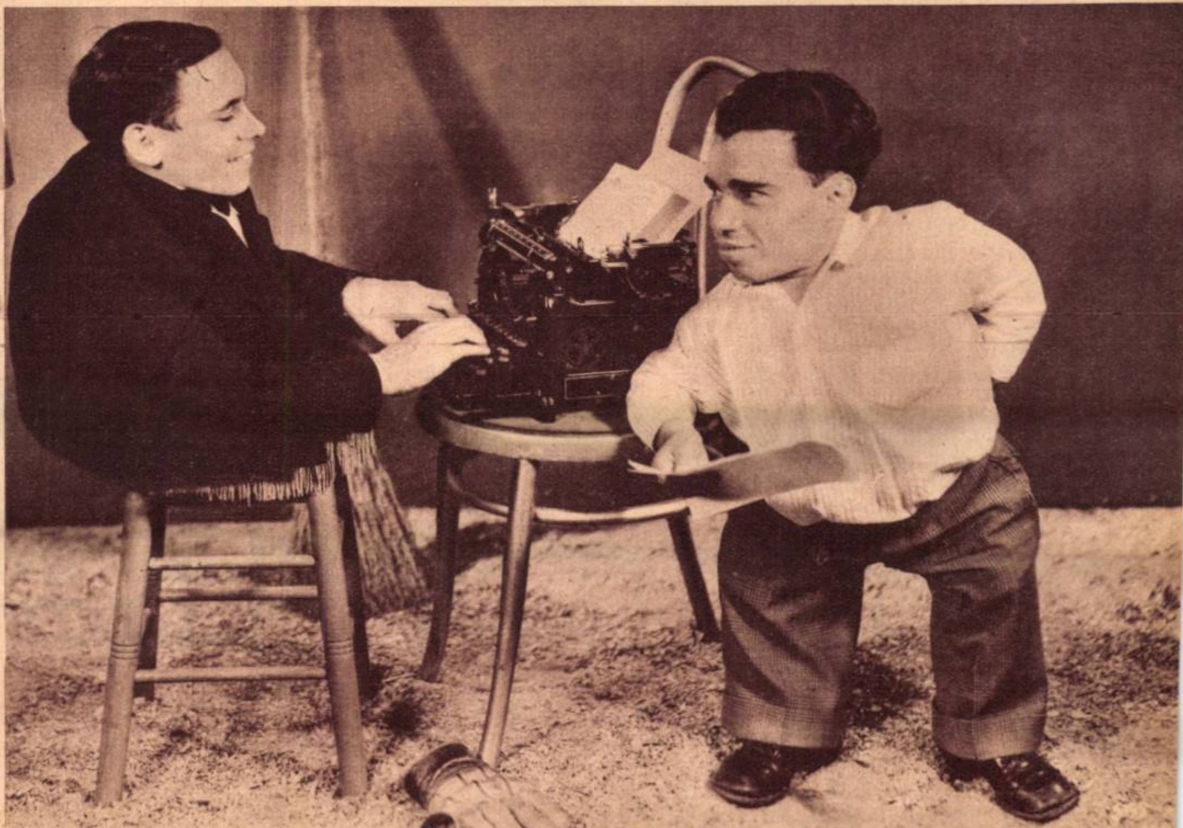
zeirea sau eroarea biologică datorită căreia sunt ce sunt. Se bucură mai mult din viaţă decât oricare dintre noi cei cu două braţe, două picioare şi cu statura considerată în medie, normală. Fiinţele acestea ne forţează uimirea, făcându-ne să ne întrebăm *dacă trupul are într'adevăr importanţa pe care i-o atribuim noi.*

FEMEEA FĂRĂ BRAŢE

Să considerăm spre exemplu pe Frances O'Connor, drăgălaşa blondă din Sheridan (Wyoming) născută fără braţe.

„Mă amuz de minune şi aproape că nu cunosc plictiseala" îmi spunea ea, şi e adevărat. Femeea aceasta e pur şi simplu o minune: brodează cu multă fineţă, joacă bridge, întoarce paginile cărţii, pe care o citeşte şi se hrăneşte — *cu picioarele.* A urmat cursurile şcolilor primare şi secundare, la fel cu toate celelalte fete de vârsta ei. Lipsită de ambele braţe, dă impresia unei „Venus din Milo" însufleţită. Nu se plânge niciodată de soarta ei şi ceeace pare mai ciudat, e foarte curtată. Mama sa ne spunea că Frances a fost întotdeauna un copil vesel.

Imediat ce-a prins să umble şi să vorbească, fetiţa a început să-şi exerseze picioarele spre a îndeplini cu ele ceeace semenii săi săvârşiau cu mâinile, şi asta în mod spontan, fără îndemnul cuiva. Nimic n'a făcut-o

sigură. N'ar vrea să servească pur şi simplu de „cobai". Viaţa e prea frumoasă pentru a te juca astfel cu ea — a încheiat el zâmbind.

A fost un prieten intim al lui Lon Chaney, a cărui simpatie şi-a câştigat-o, cu ocazia filmului „The Unholy Three", în care a apărut pentru prima dată pe ecran şi admiră pe Wallace Beery, Mary Dressler şi Kay Francis. Citeşte mult, mai cu seamă cărţi de ştiinţă. Practică cu pasiune grădinăritul şi cum e foarte sentimental, cutreeră pădurile, imediat ce timpul se înfrumuseţează şi ocupaţiile i-o permit. Speră să se căsătorească într'o zi, cu o femee de statura sa. In momentul de faţă, Harry e un bărbat de 24 de ani şi atinge înălţimea de 97,5 cm.

OMUL FĂRĂ PICIOARE

Vă atrag acum atenţia asupra tristei excepţii de care v'am mai pomenit în treacăt — Johnny Eck, care s'a născut cu trupul neterminat: rupt, în linia taliei. Acest nenorocit posedă însă o inteligenţă extrem de ascuţită, ce nu-i permite să-şi facă iluzii, sau să uite o clipă, groaznica realitate a stării sale. Suferinţele pe care le-a încercat şi le încearcă, se reflectă în ochii-i negri şi pătrunzători, săpându-i cute adânci în jurul gurii. Johnny s'a născut la Baltimore în ziua de 27 August 1911 şi are un frate gemen, care e în momentul de faţă un tânăr drăguţ şi perfect normal.

In ciuda handicapării sale teribile, Johnny a urmat cursurile liceului, învăţând cu pasiune tot ceeace şcoala poate oferi cuiva. Drumurile la şcoală şi înapoi spre casă, le parcurgea într'una din acele trăsurici construite anume pentru ologi. A studiat muzica, arta şi filosofia, iar acum are ambiţia să înveţe dreptul şi să devie capel-maistru. Toate aceste eforturi au la bază dorinţa de-a strânge bani, pentru a nu mai fi nevoit să-şi expună infirmitatea, ca să poată trăi.

E singurul, în mijlocul acestei trupe de „ciudăţenii omeneşti" pe care-l amărăşte gândul că nu va cunoaşte niciodată profunda emoţie a iubirei, că nu-i va fi dat nicicând să se căsătorească şi să aibe copii, să încerce plăcerea mersului şi a senzaţiei de egalitate, printre semenii săi.

Un spirit dureros de lucid sălăşlueşte în trupul neisprăvit al lui Johnny Eck, silindu-l să trăiască o viaţă de iad, în lumea de dincolo de cortină.

FEMEEA FĂRĂ CREER

E Schlitze, poreclită „The Pin Head" pentrucă are craniul cucuiat şi cu desăvârşire lipsit de desvoltare. Se spune că e femee şi vestmintele îi sunt într'adevăr femeeşti, dar unii susţin că e bărbat — şi, *după o a treia versiune, n'ar fi nici una nici alta.*

A fost găsită în Yukatan, Mexic, locul său de naştere probabil, iar circul, care a recrutat-o, o anunţa sub titulatura de „Maggie, ultimul vlăstar aztec". Nu poate vorbi; scoate doar sunete guturale, lipsite de sens. E afectoasă, demonstrativă şi violentă, atât în simpatiile cât şi în antipatiile sale.

„Schlitze nu e o idioată" căuta într'o zi cineva s'o apere, ci o fetiţă care crescând, nu s'a mai desvoltat, în privinţa spiritului, o fetiţă care râde, se joacă şi simte nevoia unei afecţiuni, ca oricare alt copil.

* * *

După Johnny Eck, surorile siameze par cele mai tragice figuri ale lumii lor. Atât numai că ele nu sunt de aceeaş părere. Exhibările nu le mai supără, întrucât s'au obişnuit cu ele şi întocmai, ca Frances, Johnny, Harry Earles şi prinţul Randian, omul fără membre, posedă o inteligenţă normală şi vioaie. Gândesc independent una de alta şi au gusturi foarte diferite, mai cu seamă în privinţa literaturei.

Visul copilăriei lor, a fost o operaţie care să le separe. Când au împlinit 20 de ani, s'au dus să consulte somităţile medicale, dela spitalul Johns Hopkins din Baltimore, unde-au primit sentinţa ce le condamna să trăiască toată viaţa unite. Una din fete are coloana vertebrală de-o mărime neobişnuită, pe când celeilalte, îi lipseşte cu desăvârşire. Separarea, ar însemna viaţă pentru una şi moarte instantanee pentru cealaltă.

Tot ce pot povesti asupra lor, e că s'au născut la Brighton în Anglia, că mama lor era servitoare, într'o cârciumă, iar tatăl *„necunoscut"*. Când erau mici, continuă povestea pe care şi ele o ştiu tot din auzite, mama lor obişnuia să le arate curioşilor, în schimbul unei mici sume de bani.

In această epocă, o pereche de americani Mr. şi Mrs. Hilton, văzând fetiţele, propuseră femeei să le cumpere şi mama le vându (ceeace dovedeşte că sufletul omenesc poate lua uneori forme cu mult mai hidoase decât anomaliile fizice de care vorbim).

Gemenele fură duse în America şi crescute în Texas, cu totul izolate de lume.

Soţii Hilton le dădură o educaţie îngrijită, stăruind asupra muzicei vocale şi instrumentale precum şi asupra dansului, întrucât ştiau că toate acestea avea să adauge mult la valoarea exhibiţiilor de mai târziu.

Pe la douăzeci de ani, începură să dea reprezentaţii. La un moment dat însă, trezindu-se la realitate, fetele îşi dădură managerii în judecată, cerându-le o sută de mii de dolari daune, sumă pe care o câştigaseră în câţiva ani de muncă. Câştigară procesul. Un adaus neplăcut la povestea vieţii lor, e procesul pe care doamna Hilton îl intentează la rândul ei împotrivă-le, pe motivul că i-ar fi răpit afecţiunea soţului, ceeace nu se ştie de e adevărat. Vă pot spune însă că Daisy şi Violeta sunt mai mult decât drăguţe, ele sunt frumoase. Se îmbracă foarte elegant, poartă bijuterii preţioase şi se coafează regulat, cu multă artă.

„Acum suntem mai fericite decât oricând" îmi spunea Daisy. „Suntem stăpâne pe noi şi banii pe care-i câştigăm ne revin nouă, în totul. Avem un fel de secretară, care ne rezolvă afacerile şi problema diverselor cumpărături. Facem ce vrem, suntem libere să ne ducem unde ne place şi obţinem tot ceeace dorim. Aci în Hollywood avem un apartament elegant, o servitoare negresă, un automobil mic şi un sedan mare. Intr'o singură privinţă avem aceleaşi gusturi şi anume, suntem amândouă nebune după Robert Montgomery şi Marie Dressler. Ne place dansul şi ieşim adesea în tovărăşia tinerilor, ca toate celelalte fete. Ne simţiam sănătoase, fericite şi normale.

Viaţa are pentru noi multe clipe frumoase.

OMUL FĂRĂ MEMBRE

Prinţul Randian, e un Hindus, născut în Damara, în America de Sud. N'are nici braţe şi nici picioare. N'ar putea spune nimeni de s'a născut astfel, sau de le-a pierdut — cea de a doua presupunere pare însă mai probabilă. Işi face ţigarete şi se bărbiereşte cu ajutorul cioturilor din umeri şi al buzelor. Are studii universitare, întinse cunoştinţe artistice, e tatăl a doi copii şi bunicul a opt nepoţei. Are cincizeci şi nouă de ani, de când se ştie s'a pomenit în circuri şi a adunat o avere considerabilă. Are o figură înţeleaptă şi calmă; autorul său favorit e Rabindranath Tagore şi spune că handicapul fizic nu contează, atunci când spiritul e de o esenţă superioară.

* * *

Acestea sunt personagiile care vor apărea în rolurile principale ale filmului „Freaks"; pe lângă ei veţi mai avea ocazia să vedeţi: Scheletul viu — Pete Robinson, care e complect desvoltat, dar cântăreşte numai 25 de kgr. şi căruia îi plac grozav discuţiile politice; Josephine Joseph, jumătate bărbat şi jumătate femee: Elisabeth Guen, Barza Umană, numită astfel pentrucă seamănă mult cu această pasăre şi Martha Morris, care ca şi Frances O'Connor e lipsită de braţe, servindu-se de picioare.

Afară de Harry şi Daisy Earls — piticii — şi de surorile siameze, niciunul din această trupă un intră să mănânce în restaurantul studioului; fiecare ia masa în cabina sa. (Credeţi oare c'ar mai putea mânca cineva în prezenţa prinţului Randian?) Sunt foarte rezervaţi, formând chiar între ei mici grupe, Harry Earles e bun prieten cu surorile siameze, dar nu se amestecă mult cu ceilalţi; acest trio are multă simpatie pentru Johnny Eck, care e însă prea retras spre a permite prietenii.

Toţi se pasionează pentru cinematograf şi adoră pe Tod Browning, care cu o răbdare titanică şi o fină înţelegere, a reuşit să facă cu ei o minunată realizare artistică.

JAMES GRAY

FUNCTIONARISMUL în JAPONIA

STRĂINUL întâmpină multe neajunsuri în Japonia, cele mai multe îi vin din partea funcţionarilor.

Poliţia. După ce s'a prezentat la poliţie şi a complectat un lung formular, nu va mai avea deaface cu această autoritate, dacă purtarea lui nu lasă nimic de dorit. Cel mult, dacă va fi nevoit să ceară unui sergent să-i indice o stradă, sau un drum de urmat. Dar în acest caz, trebue să-şi scoată pălăria şi să rămâie cu capul gol, cât timp vorbeşte cu reprezentantul autorităţii.

Poşta. Dar de poştă nu scapă. Factorii sunt foarte prost plătiţi şi simt nevoia de a-şi procura un venit suplimentar. In acest scop ei îşi însuşesc mărcile mai scumpe depe scrisorile aruncate în cutii. Câteodată factorul, după ce-a umblat ceasuri întregi cu geanta lui grea ,pe o căldură de 25—30 grade la umbră, descoperă că mai are o scrisoare, al cărui destinatar şade la un kilometru depărtare. Spre a nu mai face acest din urmă kilometru, el distruge pur şi simplu scrisoarea buclucaşe. Căci, de-ar fi prins în flagrant delict, ar fi dat în judecată şi aspru pedepsit.

Unii funcţionari ai poştei, sunt foarte politicoşi, alţii tocmai dimpotrivă. Dar cele mai adeseori, e vina clienţilor dacă sunt întâmpinaţi cu mai puţină amabilitate.. Când un european pătrunde într'un oficiu poştal japonez, funcţionarii bănuesc că acela doreşte să-i prindă în greşeală. Străinii au reputaţia de-a căuta nod în papură. In orice caz, e o mare deosebire între concepţia lor şi a noastră, în această privinţă. Aşa de pildă, un străin aduse odată un pachet la poştă şi funcţionarul îi spuse, că coletul nu poate fi expediat fiindcă greutatea nu era conformă cu regulamentul. Tariful menţiona numai pachete de un sfert, o jumătate, trei sferturi de kilogram, ş. a. m. d. adică fracţiuni simple, iar coletul cu pricina nu avea nici una din aceste greutăţi. El cântăria mai mult de jumătate şi mai puţin decât trei sferturi de kilogram. Expeditorul oferi să plătească taxa pentru trei sferturi de kilogram. Funcţionarul obiectă însă că nu-i îngăduit să taxeze mai mult decât greutatea reală şi că această greutate trebue să fie una din cele arătate de tariful în vigoare. Europeanul fu nevoit să uzeze de un truc: părăsi poşta şi intră într'o prăvălie, unde ceru să-i învelească pachetul în atâta hârtie, cât trebuia ca să capete greutatea reglementară. Astfel transformat, coletul fu primit de funcţionar.

Birocraţie. Un campion de tennis, care se exercita pentru un match, rupse o coardă la o rachetă. O împachetă, şi o expediă prin poştă la un atelier de reparaţii. Câteva zile mai târziu, primi un aviz dela poştă, prin care era invitat să vie să-şi ia în primire un pachet, care nu putea fi predat destinatarului. La poştă i se spuse că trebue să plătească transportul coletului sosit. Era tot racheta pe care o expediase cu câteva zile înainte. Pachetul nu fusese deschis. La observaţia lui că plătise odată porto-ul, funcţionarul — „Da, dar numai la ducere". Acum i se cerea taxa pentru întoarcere. La întrebarea din ce pricină nu plătise reparatorul această taxă, i se răspunse că directorul oficiului de destinaţie a constatat că pachetul era cu un centimetru mai lung decât prescripţiunile regulamentului. Din această cauză, coletul n'a fost prezentat destinatarului, ci înapoiat, pentru lungime nereglementară. Prin urmare, pachetul, deşi nu putea să fie acceptat de către poştă, se plimbase în mod inutil în ambele direcţii şi colac peste pupăză, expeditorul fu obligat să plătească şi dusul şi întorsul. Asemenea cazuri sunt numeroase. Ele sunt tot atâtea prilejuri de a-ţi exercita răbdarea şi stăpânirea de sine.

In schimb, poşta dă adesea ori dovezi de zel şi deşteptăciune, care compensează cu vârf şi'ndesat neplăcerile menţionate mai sus. Acum de curând a sosit la Tokio o scrisoare cu această adresă laconică: J. Brun, toko.

Poşta îşi începu cercetările şi descoperi că în oraş locueşte un străin cu numele de J. Brown şi susţinu că el trebue să fie destinarul. Scrisoarea fu deschisă în prezinţa domnului cu pricina şi se constată că scrisoarea, expediată din Canada îi era destinată chiar lui.

Intrecere la plata impozitelor. După funcţionarul poştal, vine perceptorul. Câmpul de acţiune al acestuia este limitat prin faptul că cei cari au un venit mai mic decât 12.000 de lei nu plătesc impozitul pe venit (globalul). Pentru a împiedica chiaburii de-a se sustrage dela plata globalului, împăratul ridică în fiece an la rangul de nobil, pe acel bogătaş care plăteşte suma cea mai mare ca impozit. Şi bogaţii se iau la întrecere şi caută să plătească cât mai mult spre a putea fi înobilat. Curios este că venitul câştigătorului acestui match sui generis scade simţitor, în anul următor. Imediat ce si-a câştigat titlul de nobil sărăceste. Nu se ştie dacă această scădere provine din cheltuelile făcute spre a câştiga match-ul, sau din împrejurări economice. E un lucru pe care perceptorul nu-l poate stabili.

In Japonia, perceptorul e deobiceiu mai omenos decât cei din occident. El arată oarecare simpatie pentru victimile sale şi greselile pe care le fac nu sunt totdeauna în avantajul său personal. O firmă din Yokohama fu impusă odată cu suma de 4 lei. Acesta nu era impozitul normal, ci un supliment pentru o proprietate care scăpase din vedere. Această minusculă impunere era scrisă pe un formular, ca şi cum a fost vorba de mii de lei. Firma debitoare plăti cu o monedă de 6 lei, la care perceptorul n'avea de unde da restul. El elibera atunci o chitanţă pentru toată suma, cu menţiunea că diferenţa se va scădea din impunerea următoare. Dar inspecţia nu aprobă acest fel de a proceda şi restul fu expediat firmei cu pricina, prin poştă. Mandatul poştal a costat bineînţeles mai mult decât suma trimisă.

Această exactitate la nimicuri este tipic japoneză. Aşa de pildă, funcţionarilor de birou japonezi, li se socoteşte leafa nu cu luna, ci cu ziua, şi chiar cu ora.

Căile ferate. Căile ferate sunt ale statului. Toţi funcţionarii sunt consideraţi ca reprezentanţi ai autorităţii. Ei poartă nu numai uniformă, ci şi armă. Conductorii de tren au dreptul să aresteze pe cei cari calcă regulamentul căilor ferate sau legile japoneze. In virtutea acestui drept, el poate — în cazul când vre-unui călător îi lipseşte o geantă sau un portmoneu— să oprească trenul, să cerceteze toate compartimentele. Astfel de ocazii se prezintă mai ales vara când — din pricina marei călduri care domneşte acolo — cei mai mulţi călători adorm şi hoţii de tren pot jefui în voie.

Ca şi în unele ţări europene, se vede anunţat în Japonia la ghişeurile drumului de fier, că ele se deschid cu un sfert de oră înainte de plecarea fiecărui tren. Aceasta se observă întocmai, indiferent dacă înaintea ghişeului aşteaptă cinci persoane, sau cinici sute. Dacă trenul a intrat în gară şi a plecat înainte ca toată lumea să fie servită, cei fără bilete n'au decât să aştepte trenul următor. Japonezului, aceasta i se pare normal şi aşteaptă cu răbdare. Străinii sunt deobiceiu mai puţin răbdători, dar îşi pierd răbdarea fără folos. Odată, un străin vânjos care nu putuse să obţină la timp biletul necesar, sări peste barieră şi voi să se urce în trenul care tocmai pornia din staţie. El fu arestat şi pierdu o serie întreagă de trenuri, până să plătească amenda la care a fost condamnat.

Un tânăr englez, care se plimba cu bicicleta pe şosea, avu nenorocirea să i se rupă bicicleta în două. El îşi puse ambele jumătăţi pe umăr şi se duse la gara cea mai apropiată, unde rugă pe funcţionar să facă din ele un singur colet. Dar fiecare jumătate de bicicletă avea câte o roată. De aceea funcţionarul le împachetă separat şi ceru taxa de transport pentru două biciclete. In timp ce străinul discuta cu el, spre a-i dovedi că era vorba de o singură bicicletă, şi nu de două, trenul sosi şi plecă. Atunci apăru un funcţionar superior, care hotărî că străinul avea dreptate şi dădu ordin ca cele două jumătăţi de bicicletă să fie puse într'un singur colet. In timp ce se executa acest ordin, al doilea tren sosi şi plecă. Englezul nostru fu bucuros să poată lua al treilea tren, şi să plătească transportul pentru un singur călător şi o singură bicicletă.

Din olandeză de NORBERT

Ce nu ştie toată lumea

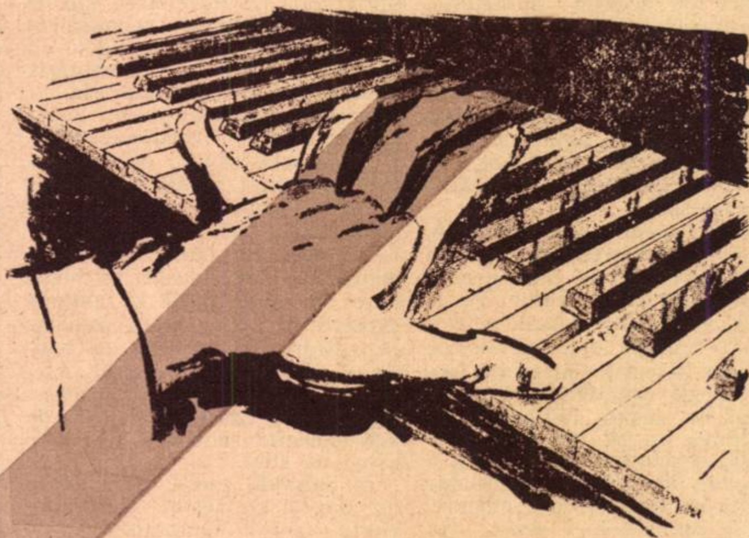

SFÂNTUL Venceslas, cunoscut mai bine în ţara sa sub numele de St. Vaclav, s'a născut în 908, urcându-se pe tronul ducal al Boemiei la anul 922. A fost ucis de propriul său frate, instigat de mama lui, Drahomira, la 28 Septembrie 829, la Alt Bunzlau. Rămăşiţele sale au fost duse la Praga şi păstrate ca nişte relicve sfinte, în capela Vaclav a Catedralei Sfântul Vitus, unde se găsesc şi astăzi.

Dela anul 1347 coroana regală a Boemiei a fost păstrată în aceeaş capelă, unde era închisă cu şapte lacăte. La festivităţi naţionale şi religioase coroana e pusă pe craniul sfântului. La proclamarea unui nou rege boem, coroana era „împrumutătă" cu ceremonie, pentru această ocazie dela sfânt şi restituită în aceeaş seară.

Veneraţia sfântului Vaclav, care e şi eroul naţional al Boemiei, e foarte fervențā, iar numele de Vaclav are o largă întrebuinţare în acest ţinut.

La 28 Septembrie 1929, s'a serbat în Cehoslovacia împlinirea a 1000 de ani dela moartea sfântului, iar Cehii din Statele-Unite au donat cu această ocazie o nouă coroană de aur, Sfântului Vaclav.

Jack Holders poate cuprinde treisprezece clape de pian.

Un peşte care rumegă, —

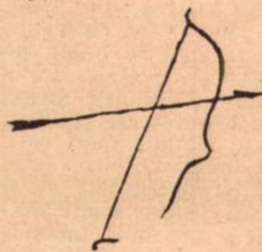
Peştele Papagal din apele Cretei (scarus cretensis) e cel mai faimos animal acuatic al antichităţii, atât prin proprietatea de a-şi schimba culoarea după voie cât şi prin faptul că are dinţi, pe falcă şi pe farinx, ceea ce a făcut să fie numit peştele rumegător.

Andre Dargo în vârstă de 56 de ani, a rulat o roată, cântărind 45 de kilograme, dela Berlin la Paris, parcurgând 663 de mile.

Franz Liszt executa magistral o compoziţie cât de grea, ţinând două pahare cu apă în perfect echilibru pe mâini, cum vedeţi în desemnul nostru, fără a vărsa cea mai mică picătură.

Arcul şi săgeata e cel mai vechi instrument muzical; de aci a venit ideea harpei.

Rătăcit prin univers!

Acesta va fi titlul noului roman senzaţional, pe care „REALITATEA ILUSTRATĂ" va începe să-l publice. Romanul, scris de celebrul autor englez Rudyard Mullton, este povestirea fantastică şi emoţionantă a unei aventuri, care depăşeşte în imaginaţie tot ce s'a scris până azi.

Romanul a avut un succes extraordinar în America şi suntem încredinţaţi că va pasiona pe cititorii noştri.

Nr. 274

Rezervăm cititorilor noştri o surpriză!

E vorba de numărul 274 al revistei noastre. Acest număr care apare în ziua de 28 Aprilie fiind numărul de Paşti, va fi cu totul excepţional. Pe lângă materia obicinuită, tipărită în condiţiuni excepţionale, el va cuprinde un supliment literar şi totodată o surpriză, un lucru cu totul nou în ţara noastră: un horoscop permanent, care va da posibilitatea oricărui cititor, indiferent de vârstă, să stabilească, după constelaţiile care au prezidat la naşterea lui, care-i va fi soarta, şi-i va oferi profeţia tuturor evenimentelor importante.

„REALITATEA ILUSTRATĂ" de Paşti nu trebue să lipsească din nici o casă şi poate forma cel mai frumos dar pe care să-l faceţi rudelor şi prietenilor.

De unde vine titlul de Prinţ de Galles

SE vorbeşte în toate gazetele de numeroasele aventuri ale prinţului de Galles. Printre informaţiile zilnice, cotidianele engleze înregistrează de câte ori moştenitorul tronului cade de pe cal, ce excursii a făcut, nostimele întâmplări din cursul lor, vânătorile la care participă, câte găini, câţi porci şi câini striveşte sub roţile automobilului, sau de câte ori este amendat pentru contravenţie la legea circulaţiei, etc., etc. Intr'un cuvânt, lumea se preocupă de această activitate şi unele ecouri străbat până şi în presa noastră.

Ar fi deci interesant pentru cititorii noştri să ştie de unde vine titlul de prinţ de Galles.

La sfârşitul secolului al XIII-lea, atunci când puterea regilor Angliei domina Marea Britanie, rasa celtică rămăsese independentă în munţii din ţara Galilor.

Năvălitori succesivi trecuseră, fără să poată supune pe Gali, dominaţiunii lor.

Independenţi, ei păstraseră profeţia barzilor, cari le promiteau că un prinţ de Galles va ocupa într'o zi tronul Angliei.

Cu toate acestea, un şef gal a fost forţat a aduce omagii regelui Eric al III-lea. Mai târziu însă Llewelljn s'au Leoljn a refuzat aceasta lui Eduard I, care a năvălit pe pământurile lui.

După o luptă înverşunată, Leoljn a fost ucis şi capul lui încununat cu ederă, expus la Tower, în Londra.

Fratele său David, i-a luat locul; el a fost făcut prizonier, corpul i-a fost rupt şi cele patru părţi împrăştiate în ţară, fiindcă el conspirase în diferite prilejuri la viaţa regelui.

După moartea acestuia, Eduard a organizat ţara Galilor, pe acelaş plan ca şi Anglia. A impus tăcere barzilor şi spre a da ceva în schimb speranţelor Galilor, a hotărît ca fiul său să poarte titlul de prinţ de Galles.

Şi de-atunci (1284) toţi moştenitorii tronului poartă acest titlu.

Jobenul este cauza reumatismului?...

NATURALISTUL parizian Dr. Durville, a făcut constatarea senzaţională, că marea căldură pe care o dă jobenul, ferind capul de curentele din aer, este una din cauzele principale ale reumatismului.

Cercetările au stabilit că sub un joben obişnuit, care în Franţa se poartă foarte mult, temperatura se ridică până la 60 grade Celsius, într'o zi caldă de vară; ceeace desigur nu e deloc sănătos.

Această căldură este şi cauza cheliei premature la bărbaţi.

Vor influenţa oare aceste descoperiri asupra modei jobenului?

Hotărît că jobenul va fi menţinut în ocaziile oficiale, cu toate neplăcerile pe care le-ar produce eventual, aşa că încă multă vreme îl vom vedea la reuniunile diplomatice, nunţi, botezuri, sau înmormântări.

Bijuterii criminale

POLIŢIA germană a întâlnit adesea la delicvenţii săi instrumente de violenţă, în aparenţă foarte inofensive. Niciunul din acestea nu egalează însă în rafinament şi ingeniozitate, inelul-pumnal, confiscat mai acum câtăva vreme dela Otto Burger, care a fost condamnat la un an închisoare, pentrucă atacase pe un restaurator şi pe o femee, cu această originală armă. Niciuna din victimile sale n'a murit, dar urmele micilor pumnale paralele, îi vor lăsa desfiguraţi.

Burger, care a mai fost condamnat pentru mici delicte, a declarat la proces că era beat când intrase în micul restaurant periferic, şi ceruse de mâncare.

Birtaşul a refuzat să-l servească pe motivul că era beat. A urmat un duel de injurături, iar mama birtaşului a sărit în ajutorul fiului, care încerca să scoată din local pe turmentatul muşteriu. Burger şi-a pierdut firea în cursul acestei lupte şi presând pe resortul inelului a sfârşiat cu lamele pe care le ascundea, mâinile şi figurile celor două victime.

Burger a refuzat să spuie de unde avea periculoasa bijuterie şi a jurat că o cumpărase intenţionând să se răsbune asupra unui vechi duşman.

Experţii germani în criminalogie, cari au examinat inelul, au declarat că n'au mai întâlnit încă o piesă atât de perfectă şi de ingenioasă. Cele două lame paralele sunt făcute dintr'un oţel extrem de tăios şi se încovoaie ca pumnalele arabe, având o lungime suficientă pentru a face răni mortale.

Ambele lame sunt prinse de un resort puternic, ce le face să sară imediat ce apeşi pe un mic buton. Forma şi ornamentaţia bijuteriei arată că a fost modelată de un talentat bijutier. Inelul a fost adăugat colecţiei de arme, din muzeul poliţiei berlineze.

MISS ROMÂNIA 1932

SÂMBĂTĂ 16 Aprilie a avut loc la teatru-cinema RIO din Capitală, marele nostru concurs de frumuseţe, la care au luat parte alesele concursurilor regionale din toate provinciile.

Sala cinematografului a fost neîncăpătoare pentru publicul numeros, care a vrut să asiste în număr cât mai impozant la cel mai important eveniment al timpului, mai ales că în acest concurs publicul avea rolul juriului, acela de a alege prin voturile lui, pe cea mai frumoasă între frumoase.

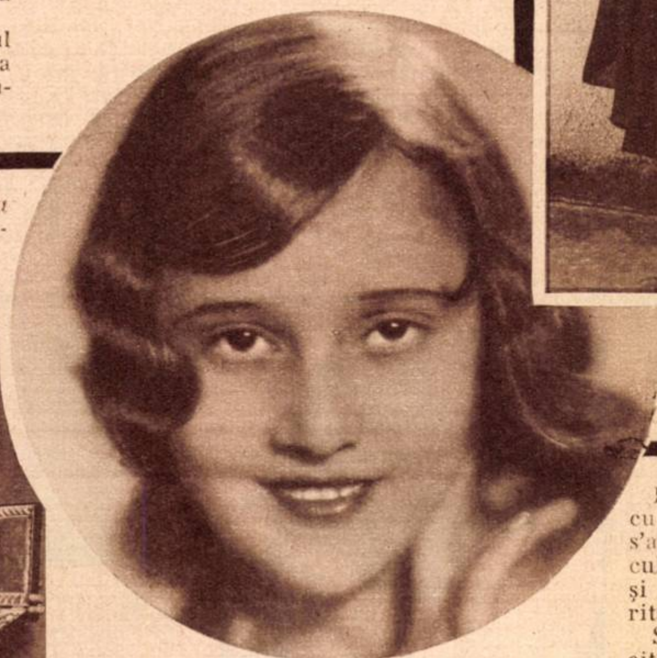
In aclamaţiunile delirante ale asistenţei, candidatele la titlul de „Miss România" au defilat în rochii de seară, şi în maillot-uri, prezentate fiind de d. Groner, talentatul nostru actor, care aducea o notă veselă defilării şi încuraja pe candidate.

Din programul artistic vom menţiona în primul plan adorabilul sketch „Cosmopolitan-Cabaret", jucat de trio-ul devenit celebru, Groner-Vasilache şi Gretta Popp.

In timp ce o comisiune formată din reprezentanţi ai publicului din sală, proceda la numărătoarea voturilor, un grup de tinere talente coreografice „Lerya-Nicky-Girls" amuzau asistenţa cu dansuri moderne.

Rezultatul votului a desemnat la titlul de „Miss România 1932" pe domnişoara *Alice Enghel*, din Cernăuţi, alcasă la concursul regional, „Miss Bucovina".

Sus: „Miss România 1932", d-ra Alice Enghel; stânga: d-ra Florica Cărbuneanu.

D-şoara Alice Enghel „Miss România 1932" primeşte în faţa publicului, premiul de 25.000 lei şi alte daruri.

„Miss România 1932" este o tânără brună de 18 ani, fiica d-lui judecător C. Enghel din Cernăuţi, deosebit de vioaie şi atractivă.

Mereu veselă, are o graţie distinsă care acaparează imediat simpatia celor din jurul ei.

Juriul regional din Cernăuţi sub preşedinţia d-lui Mişu Fotino, directorul teatrului Naţional din capitala Bucovinei, a făcut o alegere fericită în persoana d-rei Enghel, care întotdeauna — la serbările la care a participat în oraşul său natal — a avut succes, obţinând numeroase premii de graţie şi frumuseţe.

Publicul a primit rezultatul votului cu aclamaţiuni nesfârşite şi alesei i s'au înmânat pe scenă, în faţa publicului, premiul de 25.000 lei precum şi o frumoasă casetă de tacâmuri oferită de casa Pforzheim.

S'au mai remarcat în mod strălucit, domnişoarele *Blanche Tintorescu, Florica Cărbuneanu* şi *Elena Mischiu*, aplaudate deasemenea în mod călduros.

Pentru defilarea celor 25 de candidate regionale, casa „ODEON" din Bucureşti, a pus la dispoziţie ultimele modele de maillot-uri, iar fabrica „HERCULES" o minunată colecţie de ciorapi de mătase.

In numărul viitor vom publica toate amănuntele acestui impozant concurs, care marchează un nou şi măreţ succes din seria „Realităţii Ilustrate".

Toată simpatia mea dragei reviste „Realitatea Ilustrată", care mi-a dat posibilitatea nesperată de-a fi aleasă „Miss România 1932"

Alice Enghel.

DE CE NU-ȘI MAI GĂSEȘTE LINDBERG COPILUL?

Pentrucă Lindberg n'a fost de bună credință față de hoți!...

FAPTUL că s'a răpit copilul lui Lindbrg a făcut senzație în toată lumea și mai cu seamă în Europa, mulțumită exclusiv celebrității aviatorului american, întâiul învingător al Atlanticului, primul om care a făcut legătura pe calea aerului New-York—Paris. Dacă n'ar fi fost în joc numele glorios al lui Lindberg, răpirea copilului ar fi fost trecută de ziarele americane la rubrica faptelor diverse — și se petrec atâtea fapte divese în America de Nord!... — pentrucă oamenii pe acele locuri au atenția îndreptată asupra unor evenimente mult mai importante decât simpla răpire a unui copil oarecare...

nistele și dactilografele iau lecții de tragere la țintă cu revolverele și mitralierele, spre a putea apăra banca, în caz de atac neașteptat).

Felul cum a fost răpit copilul lui Lindberg e atât de simplu, de firesc (am spune) că ar fi putut fi răpit de oricine — și ar fi putut fi răpit însuși Lindberg!... (Ne e teamă ca metoda să nu se generalizeze și în celelalte continente și bieții copii să fie siliți de-aci înainte să trăiască internați în curți cu zăbrele și case cu porți și uși de fier, ca pușcăriașii!...)

Bandiții n'au urmărit foloase prea mari. Lindberg, deși celebru, e numai colonel în aeronautica americană și nu posedă o avere care să uimească pe vre-un american, obicinuit cu bogățiile fabuloase ale unor Vanderbild, Morgan, Nortcly, Ford, etc. Nici nu a luat în căsătorie pe fata vre-unui asemenea bogătaș, ci fata unui fost funcționar, reprezentant al Statelor-Unite în Mexic, post mediocru. A fost o căsătorie din dragoste — iar copilul lor Charles-August („Gusti!...") într'adevăr un fruct al iubirii. Tinerii căsătoriți făcuseră legământul pe viață și pe moarte: Lindberg sbura totdeauna împreună cu soția, niciodată singur. (Au suferit și un accident, la aterizare și au scăpat cu viață, numai mulțumită prezenței de spirit a aviatorului).

Bandiții s'au urcat pe o scară obicinuită, rezemată de fereastră, până la etajul întâi al vilei de la Hopeville, unde locuiau soții Lindberg, au

Sus: *Micul Charles August Lindbergh, fiul celebrului colonel. Copilul a fost răpit și toate cercetările pentru găsirea lui, au rămas infructuoase.*

„Kidnapping", răpirea de copii, nu e în America o infracție atât de rară. Dimpotrivă, e tot atât de frecventă ca și contrabanda de alcool, ai căror făptuitori chiar când sunt prinși — ceiace se întâmplă destul de rar — sunt numaidecât înlocuiți de alții, căci cererea de alcool e mai imperioasă decât toate poruncile legei.

In Europa furtul de copii e ceva monstruos, adică în afară de imaginația celui mai decăzut criminal, care mai curând ucide familia toată, decât să întrebuințeze un sistem atât de ciudat de a extorca bani. In Statele-Unite însă, locuitorii au o mentalitate cu totul deosebită de a europenilor. Nord-americanii, alcătuiți din amalgamul tuturor popoarelor lumii și alcătuiți în formă de stat modern tocmai în epoca de creștere a valorilor societății burgheze — mașinismul, finanța bancară — n'au decât o credință și un idol: *banul de aur*. Tot ce poate fi convertit în aur, are o valoare certă, restul — e metafizică! (Era fatal ca astfel de oameni să ajungă bancherii lumei). Să nu mai adăogăm la această mentalitate riguros materialistă populația uriașă a majorității orașelor nord-americane și imposibilitatea unui control sever asupra fiecărui individ în parte. In New-York, Chicago, Washington, San-Francisco, etc. — omul se pierde ca 'ntr'o pustie și o pădure. Cea mai numeroasă și bine organizată poliție din lume — poliția Americei de Nord — nu e în stare totdeauna să stabilească demersurile unui individ fie și numai în răstimpul a 24 de ore: atât de multe posibilități are în furnicarul de oameni, oricine vrea să-și „piardă urma".

Pentru setea lui de avuție, americanul nu mai poate face deosebire între om și obiectul lui: el fură, la o adică, pe amândouă!...

Răpirea de copii sau de femei este — dacă judecăm cu minte rece — forma cea mai blândă a excrocheriei prin șantaj. Bandele care năvălesc ziua 'namiaza mare, înarmate cu mitraliere și granate de mână într'o bancă din Strada Băncilor din New-York și devalizează toate casele de fier, înainte de-a se fi putut da vre-un semn de alarmă — e un mijloc mult mai brutal, trebue s'o recunoaștem!...

Funcționarii de bancă din America, inclusiv telefo-

St. și jos: *Colonelul Charles Lindbergh și soția sa, fiica fostului ambasador al Statelor Unite în Mexico, Morow.*

luat copilul, au dispărut, lăsând vestea scrisă că vor restitui copilul pentru o despăgubire de 50.000 de dollari. Era — putem spune — o sumă modestă.

Lindberg, în primele clipe, îngrozit şi indignat, a recurs la ajutorul poliţiei — care în asemenea cazuri nu putea fi de mare folos. In cazul cel mai bun: al descoperirii făptaşilor, cazul devenea foarte grav: acest lucru putea pune în pericol viaţa copilului. Din hoţi, poliţia i-ar fi preschimbat în ucigaşi răsbunători.

De vreme ce furtul fusese făptuit, nu mai rămânea aviatorului decât să socoată că a jucat la cărţi, a pierdut 50.000 de dollari, să fi depus banii la locul prescris şi după ce va fi redobândit pe micul Gusti — să fi pus poliţia pe urmele hoţilor. Poate că lăsând în orice caz de o parte poliţia, Lindberg cu ajutorul unor detectivi particulari, ar fi izbutit mai curând să afle pe făptaşi şi să-i dea pe mâna justiţiei.

Tot scandalul provocat de poliţie şi de presă a prevenit pe hoţi care şi-au luat desigur toate măsurile să nu fie prinşi.

Nici n'au fost. Timp de mai bine de 30 de zile poliţia a căutat — vorba românului — un câine cu coada tăiată, care răspunde la numele de *cuţu:* sunt atâţia câini cu acest semnalment şi care răspund la acest nume!...

După o lună, Lindberg se dă bătut şi e gata să ofere cei 50.000 dollari ceruţi. Depune banii — dar nu primeşte copilul. S'ar putea crede că hoţii au fost... necinstiţi! că nu s'au ţinut de cuvânt!!... Câtuş de puţin. Ei nu mai aveau încredere în maiorul Lindberg, care ţinea să-şi revadă copilul, dar a dovedit că ţinea tot atât de mult să pue mâna şi pe făptuitori. Şi după ce-au pus mâna pe bani, n'au restituit copilul. Au făcut-o anume, spre a se răsbuna? Au făcut-o de teamă să nu fie surprinşi?... Greu de răspuns. In orice caz, aşa cum a procedat Lindberg nu putea ajunge la alt rezultat.

Nici n'a avut răbdare să aştepte, ca după depunerea celor 50.000 de dollari să treacă o oarecare vreme, ca hoţii să se încredinţeze că orice urmărire a încetat şi să restitue copilul în toată siguranţa. (Să-l ucidă n'avea niciun rost: moartea copilului nu produce dollari). Lindberg a publicat numerele biletelor de bancă predate hoţilor, ca pe calea aceasta să prindă hoţii.

Suntem convinşi că dacă Lindberg ar fi fost — ca să zicem aşa — „de bună credinţă", adică ar fi acceptat — vorba ceia — „cinstit" târgul propus de bandiţi, ar fi redobândit de mult copilul.

Şi-l va mai redobândi?... Poate. In America totul e cu putinţă — chiar prinderea unor bandiţi, şi în împrejurările cele mai neprevăzute!... — *W.*

COAFURI MODERNE

Frumuseţea femenină, acel buchet graţios de farmece, nu e în majoritatea cazurilor, opera Naturii. Şi atunci, s'a simţit necesitatea maeştrilor corectori, inteligenţe ponderate, care lucrează în domeniul esteticei, mână în mână cu realitatea.

Puţini dintre bărbaţi ştiu că femeea matură cu pieliţa figurii proaspătă, pătrunsă încă de fiorul tinereţii, a trecut cu câteva ore sau zile mai înainte, prin tratamentul unor aparate de masaj care fac minuni văzând cu ochii.

Ceeace interesează însă mai mult pe cocheta noastră, când are şansa unui ten fraged, este pieptănătura. Ea împlineşte chipul, dându-i aiere ştrengăreşti sau preocupate, ea imprimă personalitatea înfăţişării când coaforul e maestru şi armonizează trăsăturile cu graţia buclelor, impunându-le chiar el nuanţa adecuată culorii pieliţei.

Privind de curând bogatele vitrine ale unui mare coafor, am rămas surprinsă. Ştiam că la congresul internaţional al breslei au fost lansate câteva culori moderne.

Capete de păpuşi, adevărate minuni de expresie, purtau peruci ce reflectau întreaga gamă a blondului: bogatul galben de miere al veneţienelor, blondul uşor rozat, încărcat de rafinament şi blondul tizian, pe care pictorii l-au prins mai apoi pe pânză, din spirit de imitaţie. Cu o varietate atât de plăcută a culorilor, pieptănătura nu s'a lăsat nici ea mai prejos.

Coafura de zi:

Pieptănătura şi pălăria chasseur, e o mică minune de originalitate. Totdeauna maestrul coafor are grijă să păstreze individualitatea, fie că părul e adus dinapoi înainte, „au coup de vent" fie că adevărate bucle, ascund urechea.

Coafura de seară „mingle" e caracterizată prin simplicitatea clasică a liniilor, ce reprezintă în majoritatea cazurilor coafura de zi mai idealizată, adăogându-i-se „chignoane" sau „meche". Atât coafura de zi cât şi cea de seară, se obţin printr'un „sein plu" pus pe apă, ambele având la bază ondulaţia permanentă.

Cât despre această din urmă operaţie, aparatele care imprimă părului liniile dulci şi unduioase, au fost de curând atât de reuşit perfecţionate, încât astăzi eleganta noastră este scutită de timpul pierdut, având în permanenţă un cap îngrijit şi proaspăt ondulat.

LECTRICE

Fotografia de mai sus reprezintă pe basul Platon Zessevich, *în rolul „Prinţului Igor" pe care l-a interpretat pe scena Operei Române.*

Foto Ramacher

CRIZA IN LUMEA ARTISTICA

DE VORBĂ CU D-NA CECILIA CUȚESCU-STORK

O VIAȚĂ deplin realizată, este tot atât de frumoasă ca o clădire concepută în linii armonioase, executată cu măestrie, împodobită cu artă.

Sunt puține ființele care-au avut puterea de voință, statornicia în muncă, constanța în fața vicisitudinelor vieței și au reușit să înalțe clădirea existenței lor, până la frontonul armonios, ca un templu elin.

Printre aceste ființe privilegiate este fără îndoială admirabila pictoră și femee Cecilia Cuțescu-Stork, a cărei operă bogată de o înaltă ținută și o superbă envergură, este de multă vreme cunoscută publicului românesc. Operă diversă, originală, abordând toate genurile, de la desenul larg și amploarea îndrăsneață a frescei, la minuțiozitățile peisagiului, la expresivitatea portretului, la ascuțimile creionului și delicatele aquarelei.

Dar, în clipa de față, voioșia muncei la artiști, este stinsă de o teribilă, de o chinuitoare grijă. Criza bântue terenul gingaș și luminos al artei, cu o furie de viscol. Afacerile stagnând în toate direcțiile, este natural ca arta — podoabă fermecătoare a vieței, dar nu de primă necesitate — să fie lăsată la o parte. Artiștii plastici, îndură o situație din cele mai grele, pe care doar o intervenție energică și imediată a statului ar putea-o améliora.

Aflând că în acest scop s'ar fi constituit un comitet pentru soluționarea crizei la artiști, din care face parte și d-na Cuțescu-Stork, ne-am adresat d-sale. Natural, în minunatul său interior, conceput după planul unei estetici judicioase, împodobit cu fresce admirabile și cu opere de artă fără preț, criza apare ca o fantomă hâdă și îndepărtată. Totuș d-na Cuțescu-Storck pare îngrijorată de tristețea situației artei în România.

— Un comitet al crizei? E drept, am alcătuit un comitet, împreună cu maestrul Verona, sculptorul Jalea și alții, dar suntem în faza grea a tratativelor și n'aș putea preciza încă ce se va face. Mai ales că nu depinde numai de noi.

Șomajul e un fenomen social care pe cei mai vajnici admiratori ai închegărilor de azi îi poate lasă pe gânduri.

Noi, cei doritori cu ori și ce preț „de mai bine" vedem în această stare disperată de lucruri ,o garanție a unor grabnice hotărîri, a observa mai din adânc fenomenele sociale, pentru a le găsi pulsul lăuntric.

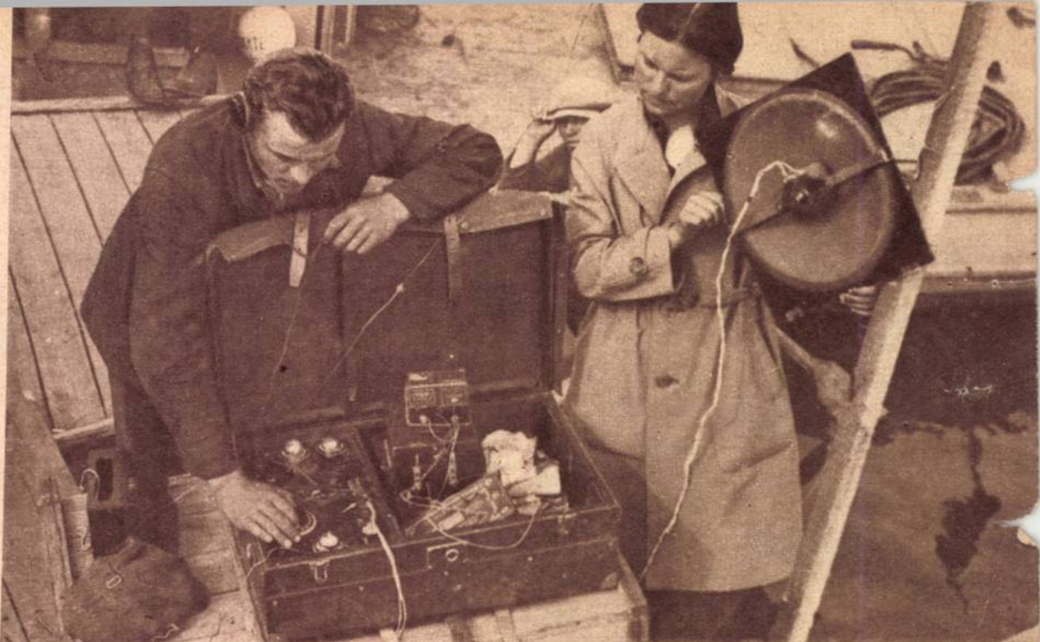
— Dar răul, spune d-na Storck, este mai adânc și are origini mult mai grave. Deocamdată toată lumea se sbate cu disperare în acest faliment al civilizației, și la fel și artiștii, ei care totdeauna au crezut, au sperat și ca fluturii au cules, prin inspirația lor, tot ceeace a fost mai subtil, mai înalt, mai limpede, în isvorul omenesc.

(Continuare in pag. 13).

Sus: *„Astrele" friză;* stânga: *„Maternitate;* jos: *„Suferința"*.

O redacție plutitoare

Dreapta: *Montarea aparatului de radio, la bordul caicului, pe care este instalată redacția plutitoare.*

PROPAGANDĂ, lămurire, explicațiuni, aceste sunt expresiunile cele mai uzitate în Rusia sovietică, spre a atinge scopurile pe care și le-a propus, în planul cincinal. Principiile comunismului trebuesc să fie bine lămurite omului simplu, dela țară. Numai printr'o răspândire cât mai largă a ideilor colectiviste, uniunea sovietelor — care astăzi este condusă de un număr relativ mic de fruntași — poate câștiga stabilitate. In consecință, e ușor de înțeles și bibliotecile mobile, și trupele de artiști în turneu, — cari joacă, în fața poporului, piesele de propagandă, numite „ziare vii" — și nenumărații călători propagandiști, automobilele cu radio, și așa mai departe.

Mulțumită campaniei susținută împotriva analfabetismului, a cărei urmare a fost că o mare parte din populația dela țară, — ținută odinioară, în mod artificial, într'o totală incultură, — a învățat să scrie și să citească, străduințele depuse se bucură de oarecare succes. Din ce în ce crește în Rusia nevoia de hrană sufletească, nevoia de-a cunoaște și afla și se naște astfel necesitatea unei cărți sau a unui ziar. E lesne de înțeles deci că propaganda pe care cărțile și ziarele o fac, paralel cu învățătura, își face un drum încet dar sigur în conștiința poporului.

Spre a atrage în cercul de cultură și pe muncitorii forestieri, ținuți prin păduri, pe marginile apelor curgătoare, — drumuri pentru buștenii tăiați — departe de orice civilizație, săptămâni și luni dearân-

Stânga: *Paginația gazetei;* jos: *după paginarea completă, ziarul este tipărit pe bord, la o mașină „Boston" și distribuit apoi lucrătorilor lemnari.*

(Photo Union).

dul, în ultimul timp s'au creat, în Rusia, redacţii plutitoare, în special pe fluviile Volga şi Nipru. Aceste redacţii care răspândesc ştirile importante în regiunile forestiere, sunt perfect instalate, spre a putea primi informaţiuni şi a le colporta mai departe. Redacţia ziarului „Lesnoi Rabotschii", „Lucrătorul forestier", care este înfăţişată în fotografiile noastre, e prevăzută cu o instalaţie receptoare de radio, şi cuprinde chiar un cinematograf mobil, cu ajutorul căruia, în aer liber, sau în săli adecuate, se poate, imediat, aranja o reprezentaţie de cinema. Redacţia înseamnă o adevărată lucrare maestră, în ceeace priveşte folosirea spaţiului. Pe două bărci mari, de pescari, s'a fixat o duşumea de scânduri şi pe ea câteva cabine mici, acoperite de afişe. In aceste cabine se găseşte redacţia, tipografia şi imprimeria ziarului. Totul apare ca o instalaţie de păpuşi, sau o miniatură de muzeu, şi nici nu i-ar trăsni cuiva prin gând, că aici se tipăreşte un ziar foarte mult citit, printre muncitorii de păduri.

Dr. KARL SIEBERT

Criza în lumea artistică

(Urmarea din pag. 11)

Acest factor social, nu destul de apreciat, artistul — cel care pecetlueşte, împreună cu omul de ştiinţă certificatul de cultură al unui popor, — e azi dureros lovit în toate facultăţile sale creatoare, pentrucă mediul în care trebue să trăiască, nu-i mai permite nici o expansiune a firei sale avântate, aripile lui se odihnesc cu tristeţe, din sborul visului amăgitor. Ce face Statul pentru artistul, care i-a hărăzit un loc de frunte între popoarele civilizate, cu ocazia expoziţiei operelor lui? Are poate cele mai bune intenţii, dar deocamdată solicitudinile sunt rare.

Mici licăriri, la noi, ca şi în străinătate, apar, din când în când, aprinzând speranţe nouă în rândurile celor tineri.

Primarul general al Capitalei d. Dobrescu, a înfiinţat o *comisiune de estetică* a Capitalei, compusă din câţiva artişti, din care am şi eu onoarea a face parte. Nu de mult s'a cetit în cotidianele noastre un program de înfăptuire, în legătură cu iniţiativa primarului referitor la pictori şi sculptori, program menit a uşura întrucâtva criza de lucru. Trebue să mărturisim că rar ne-a fost dat să avem un primar atât de înţelegător şi cu bunăvoinţă ca d. Dobrescu.

Trecând de la mizeriile imediate ale vieţei, d-na Storck, o convinsă şi ardentă feministă, vede originele tristei stări de azi, în însăşi baroca organizaţie a societăţii şi mai ales în lipsa de educaţie sufletească. Speculând asupra ideilor în curs, d-sa ne spune:

— Nu trebue să ne mai mulţumim cu măsuri anestezice adică să nu ne mai oprim la jumătatea drumului, să ne coborâm în noi-înşine spre a face *revizuirea cea mare*, să luăm o hotărâre solemnă, pentru a ne purifica sufleteşte. Aceasta este baza care ne lipseşte. Să încercăm acum, (în deosebire de alte dăţi), să devenim mai buni, în numele unei demnităţi umane, din mila suferinţelor semenilor noştri, desrobindu-ne de sub povara atâtor prejudecăţi, erezuri care ne întunecă judecata şi ne strivesc sufletul.

Ne trebue o nouă educaţie a Eului, căci în definitiv ce este civilizaţia, decât o consecinţă a Eului. Pe această platformă de înaltă conştiinţă femeii luminate de azi îi aparţine rolul civilisator de suflete, în sudura unei noi concepţii de viaţă, cu o nouă civilizaţie, ce va isvorî din ea.

Pentru saltul necesar către o nouă aşezare, o nouă stare de lucruri, ne trebue pacea interioară necesară unei cunoaşteri de sine, o mai strânsă legătură între creer şi inimă, o armonizare între toate facultăţile noastre".

Am strâns mâna energică, mâna muncitoare, ce-a realizat atâtea lucruri frumoase şi care corespunde atât de bine minţei luminate şi îndrăsneţe a artistei, care a mai adăugat înainte de plecare:

— Intrucât priveşte specialitatea mea, arta decorativă, uitaţi-vă unde suntem în ţara noastră, din punct de vedere decorativ! Când ajungi într'un oraş în străinătate, ce te isbeşte întâi? Estetica afişelor, a placardelor, a firmelor chiar, care fac frumuseţea şi eleganţa străzilor. La noi această artă este cu totul embrionară şi efectul faţă de străinii cari vin să ne viziteze, este cât se poate de supărător... Gustul mulţimei nu este desvoltat şi cea mai apropiată dintre arte, nu e de loc încurajată. Dar pentru asta..

LUCREZZIA KAR.

Curiozitate filatelică

Deşi republica spaniolă îşi va serba în curând aniversarea, corespondenţa din Madrid precum şi din celelalte oraşe spaniole e încă francată cu timbre pe care se vede efigia lui Alfons al XIII-lea. E drept că deasupra s'au tipărit cuvintele: Republica espanola.

Cine ştie dacă aceste cuvinte nu sunt simbolice.

Dorind a filma romanul „VALURI" caut interpreţi pentru ofiţerii de marină Andrei, Mircea, Alexandru şi interprete pentru Irina, Nemesis şi mica Miriam. Trimiteţi fotografii şi detalii sub toată seriozitatea şi discreţiunea la *„Căsuţa postală No. 81 „Constanţa.*

Romanul se poate obţine dela aceiaş adresă trimiţând prin mandat postal lei 65. La cerere se restitue costul imediat.

Tipuri și meserii cari dispar

Stânga și sus: *Micul „fabricant" de rahat, în atelierul său alături de marea fabrică de dulciuri.*

RÂND pe rând dispar figurile caracteristice ale Bucureștilor de altă dată.

Apariția bragagiului constituia — cu ani în urmă — deliciul copiilor. Amintirile de școlar nu pot șterge imaginația sârbului, sau albanezului cu tichia de dimie albă pe vârful capului, stând ca o stană în picioare, lângă donița nichelată, plină cu bragă și coșul ochiu de zaharicale. In recreații se făcea tot aliș-veriș-ul.

Care mamă nu dăruia odraslei cinci sau zece bani, în fiecare dimineață? La ora prânzului negustorul se întorcea acasă ușurat de marfă, dar cu buzunarul doldora de bani mărunți și lucitori.

Vremurile au luat acum altă față. Copiii nu mai sunt aceiași de acum două decenii. Își economisesc banii pentru bicicletă, sau aeroplan, iar în plină arșiță preferă băuturii din mei fermentat, limonada cu gust înțepător de acid, pe care o beau pe nerăsuflate, cu ochii strălucitori de plăcere.

Intr'un colț depărtat de suburbie, în plină vecinătate a cazărmilor am întâlnit unul din puținii bragagii cari mai există pe la noi. Stătea pe un scăunaș, spre marginea trotuarului și privia fix înainte, cufundat în gânduri. I-am cumpărat un ciubuc de zahăr roz, dăltuit parcă la suprafață, cu drotul.

— Merge treaba?

Cum se prepară halvaua.

— Deloc. De dimineață până acum i'am vândut două „brăgi". Nu cumpără nimeni. Azi e Duminecă și nu știu dacă am să mă întorc diseară cu un pol acasă.

— Mâncarea și dormitul de unde ies atunci?

— Mi le dă jupânul. Mai încearcă și el vechea meserie.

— E departe bragageria stăpânului d-tale ?

— O palmă de loc — peste drum de fabrica Lessel.

Am pornit înainte, tot înainte pe Calea Plevnei în sus, pe un drum drept nesfârșit de lung. Impresii de autochtonism mai stăruiau încă pe ici colo. Un camion vopsit în verde se odihnea lângă un gard. Aproape, în curtea unui regiment, o goarnă începu să sune umplând aerul cu un șir de note prelungi, melacolice.

Am dat însfârșit de mica prăvălioară tupilată spre pământ. Stăpânul văzând că vechiul comerț nu merge, a înjghebat un mic birt, cu prețuri accesibile chiar celui mai nevoiaș om. Acolo cu treisprezece lei ți se servește două farfurii încărcate cu mâncare și pâine din belșug.

— Lazăre, dă-mi o furcă... strigă răgușit clientul și furculița de cositor sboară prin aer, prinsă cu agilitate de acrobat.

Prin rafturi zăreşti bomboane şi seminţe. Braga o ţine sub tejghea, într'o damigeană de câteva chilograme.

— Copiii de prin împrejurimi nu beau bragă?

— Le e ruşine... vorbi cu o umbră de mustrare în priviri.

Familia sârbului Lazăr a venit în ţara noastră acum cincizeci de ani, cu întreaga pojijie.

Ce bine-i mergea bătrânului!... vorbi negustorul. A cumpărat loc de casă, a clădit şi avea şi bani strânşi. In fiecare săptămână se făcea foc jos în subsol, la cazan.

Şi m'a condus într'un fel de pivniţă, arătându-mi instalaţia, explicându-mi în acelaş timp cum se prepară braga.

Intr'un cazan de alamă de câteva sute de chilograme, — — prevăzut jos cu un cuptor, se pune apă. Când aceasta se înfierbântă, se toarnă înăuntru făină albă şi mei măcinat. O zi întreagă trebue să fiarbă, mestecându-se aproape încontinuu cu un „raz" de alamă. După ce s'a răcit se scot douăzeci treizeci de lopeţi şi se pun într'o copaie adăogându-li-se apă, puţină bragă şi drojdie de bere — în timpul verii — ca fermentaţia să se facă cât de curând. Când suprafaţa acestui amestec se umple cu băşici, se strecoară printr'un capac, cu ochiuri mari şi o sită deasă de alamă.

La sfârşit negustorul are grijă să-i adaoge şi o mică cantitate de zahăr.

Condiţiile nehigienice în care e întreţinută această băutură, după fierbere, a fost principalul motiv care a îndepărtat poporul micilor clienţi.

Bragagiul

Fel de fel de zvonuri — parte neîntemeiate — mergeau din gură în gură.

— „La bragageria din colţ a căzut astă noapte un şoarece în butoiul cu bragă".

Băutura de culoarea borşului a produs atunci scârbă şi numai la amintirea ei ţi se întipărea pe chip o grimasă de desgust.

Nu va trece mult şi acest produs va fi amintit doar de dicţionarele care nu vor putea omite pitoreştile tipuri ale vânzătorilor, chipuri atât de clare ale copilărie noastre.

* * *

Persistă însă în vremurile noastre negoţul ambulant al alviţei şi rahatului. Prin funduri de mahala, resistând încă progresului mecanic, mai găseşti ici colo înjghebări primitive, pentru fabricarea celor două produse. In str. Dr. Obedenaru No. 23, am descoperit unul din aceste fosile.

„Trataţia" în curtea fabricei.

Stăpânul tocmai se aşezase la lucru. Prepara rahat.

Intr'o râşniţă ciudată începu să macine scrobeală, în timp ce în cazan glucoza amestecată cu zahăr fierbea cu înverşunare. Dădu jos vasul, al cărui conţinut răcit fu amestecat cu făina albă a scrobelii.

Turnat în nişte saltare ale unui vechi dulap, după un scurt timp pasta gelatinoasă, presărată cu un strat de amidon, fu tăiată şi aşezată în cutii pentru vânzare.

Toată operaţia de mai sus bătrânul o făcu domol, tacticos, cu gândurile aiurea, parcă.

— Nu mai merg treburile... bolborosi el. Ne concurează fabricile, care produc mult şi ieftin. Lucram înainte susan, alviţă, bomboane. Astăzi am rămas numai la rahat. Ni-l cumpără puii de oltenii şi negustoraşii de pe la margine.

* * *

Nu departe de locuinţa bătrânului se înalţă, ca o sfidare, un furnal de fabrică.

Acolo un şirag de numeroase maşini lucrează susanul pentru prepararea halvalei.

Poţi urmări diferitele faze prin care trec seminţele: muierea, curăţirea de coaje, punerea in saramură, spălarea, prăjirea şi măcinarea lui. Bobul mare la început devine mai apoi mic şi fin ca orezul. Zdrobit în nişte pietre, aidoma celor de moară, tahânul curge în valuri încete.

Pentru prepararea halvalei, tahânul se amestecă într'un cazan, cu ajutorul unei lopeţi. Lucrul acesta trebue să se facă manual, deoarece fibrele nu permit o intervenţie mecanică.

Vedem dar că dezvoltarea industriei a încheiat o epocă, nimicind parfumul de orientalism.

Braga în preparaţie.

Era şi timpul. Rămâne acum ca anume organe gospodăreşti, conştiente de sănătatea indivizilor şi estetica străzilor să exileze definitiv ultimile rămăşiţe ale comerţului ambulant.

MARGARETA NICOLAU

Cărţi noui

La Cleveland-Ohio (U. S. A.) a apărut de curând calendarul ziarului „AMERICA".

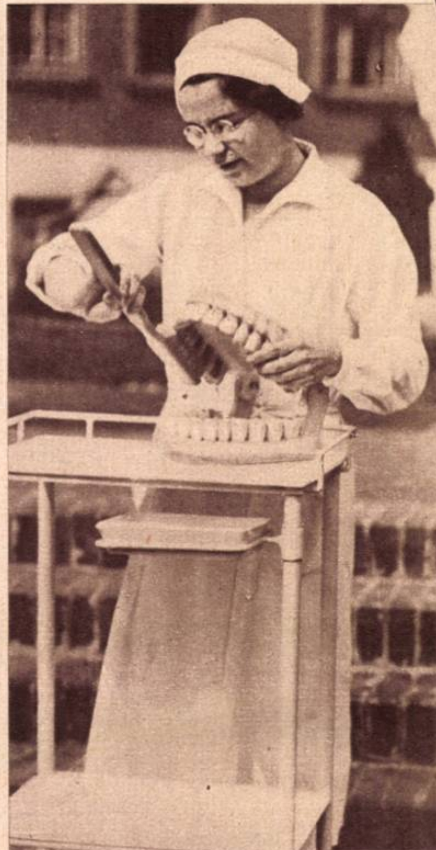
Minunat tipărit pe hârtie extra velină şi cu un sumar select, calendarul ziarului „America" aduce un real serviciu românismului de peste Ocean.

Dreapta: *Mareşalul Hindenburg a fost ales pentru a doua oară. preşedinte al republicei germane, pe o perioadă de şapte ani. In clişeu, d. Hindenburg, la masa de lucru, fotografiat a doua zi după alegere.*

Sus: *Fotografia noastră reprezintă un mic automobil pentru copii, care oricât de minuscul e, în rapart cu autobuzul de lângă el, poate transporta câteva persoane;* dreapta: *Municipalitatea Vienei a impus şcolilor primare, reguli higienice, care urmează a fi respectate cu stricteţe. In fotografia noastră: o demonstraţie pentru spălarea dinţilor;* jos: *Motociclistul german Ernst Henne a stabilit un nou record de 232,633 klm. pe oră, pe kilometru lansat;* stânga jos: *Dictatorul Italiei, d. Benito Mussolini a vizitat de curând lucrările de secare a lacurilor pontinice.*

ACTUA

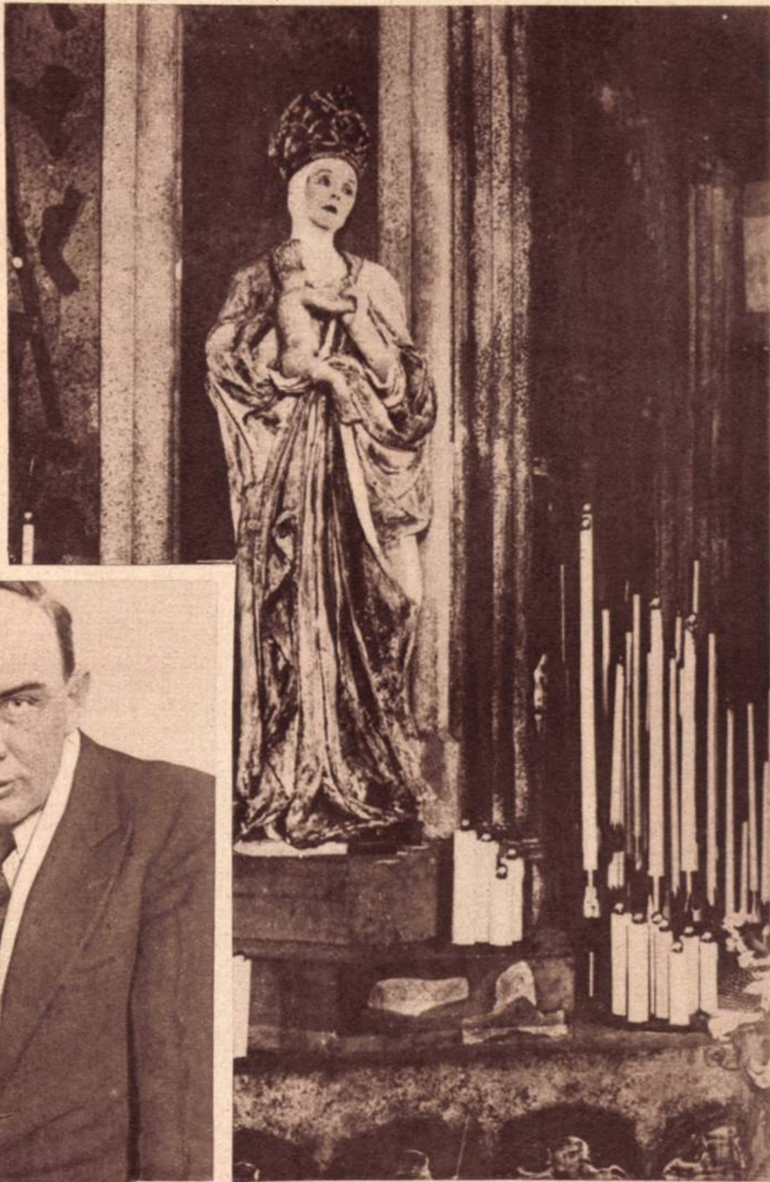

Dreapta: *La Londra s'a înscenat de curând «Miracolul», tragedie de Vollmöller, în regia lui Max Reinhardt. Inainte cu 21 de ani, când piesa s'a reprezentat la Londra pentru prima dată, rolul Madonei a fost jucat de Lady Diana Manners, actuala soţie a secretarului de stat Duff-Cooper. In actuala înscenare, rolul principal este jucat tot de prima interpretă.*

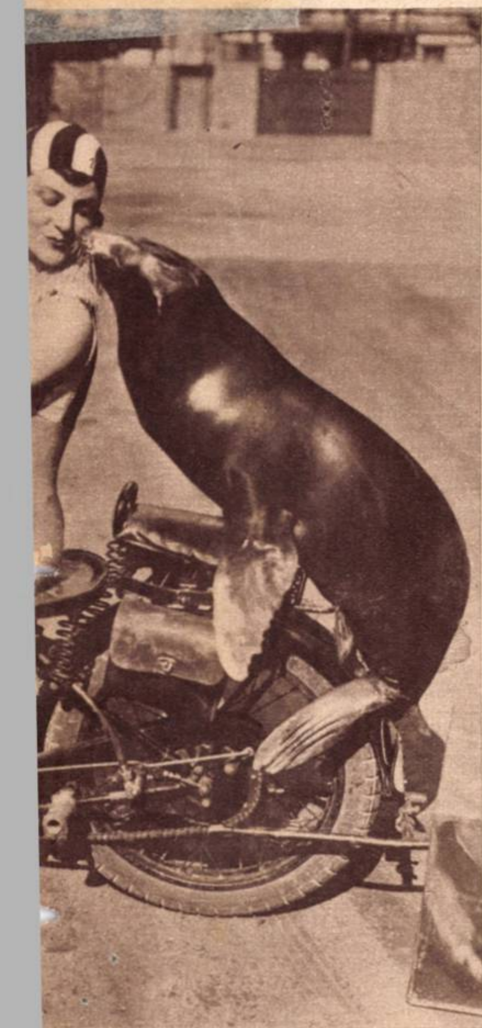
Jos: *Orville E. Scott unul dintre pionerii aviaţiei plănueşte un raid aerian în jurul pământul pe care-l va executa maximum în cinci zile urmând să pornească dela St. Louis şi să aterizeze tot aci. Aeroplanul va face numai două escale de reaprovizionare, la Paris şi Tokio.*

LITĂTI

Jos: *La Londra s'a întrunit de curând, conferinţa marilor puteri, care trebuia să pună la punct chestiunea blocului economic dunărean, preconizat de dl. Tardieu. Conferinţa a eşuat. In fotografia noastră, reprezentanţii marilor puteri, la eşirea din Ministerul de Externe englez.* Mijloc jos: *O artistă a teatrului Scala din Berlin, are ca pasager, pe motocicletă, o focă dresată, care nu-şi pierde cumpătul nici la cele mai mari viteze.*

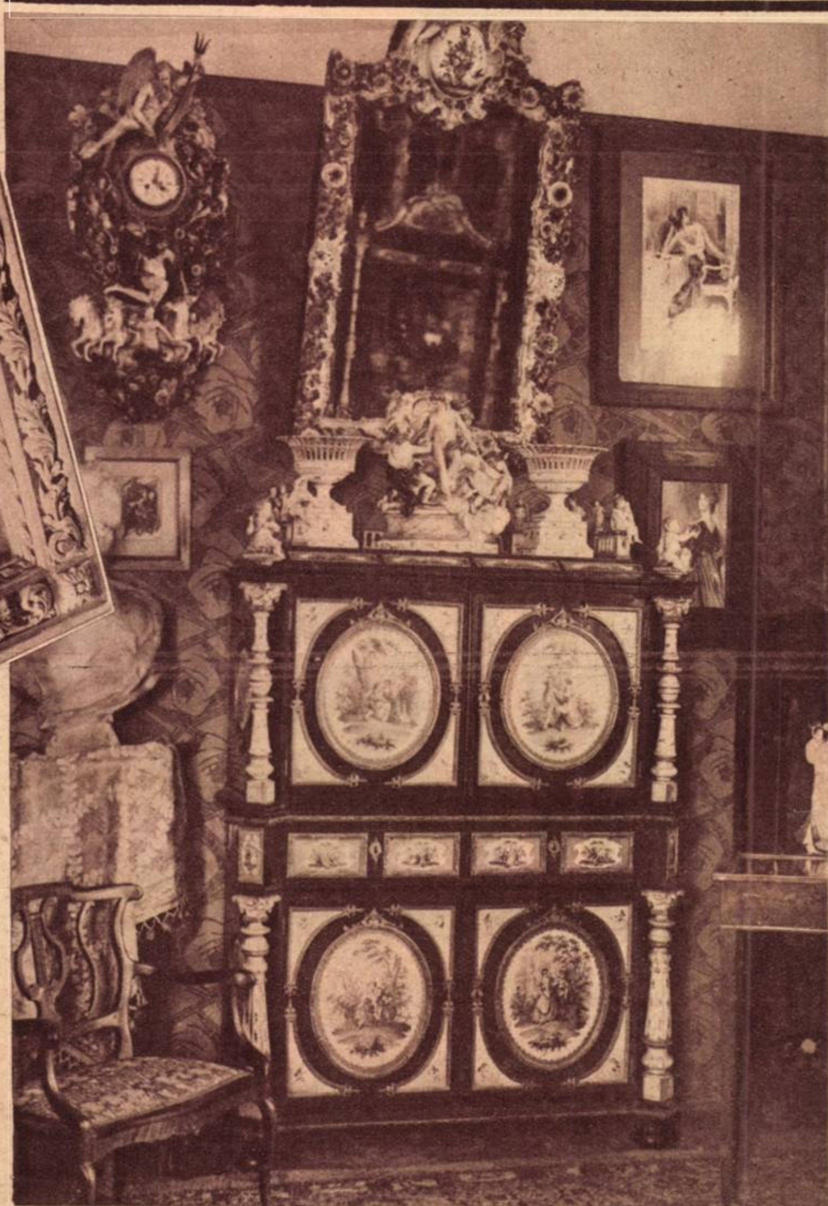

INTERIOARE VECHI ROMANEȘTI

CASA BARBU CATARGI
CASA PORȚELANURILOR

Sus: *Tablou din casa Catargi.*
Dr.: *Un dulap de o frumusețe rară.*
Jos: *Hall-ul palatului Catargi.*

FERICITĂ îmbinare de decor modern și vechi mobile autentice franceze. Hall, în sobră ținută de stil englezesc, ca și mica bibliotecă cu rafturile cărților adăpostite în firidele zidurilor. Contrast original cu cele două saloane, — foarte luminoase, — Louis XVI.

Fotolii copiate exact după mobilierul unui salon al castelului regal de la Fontainbleau. Aubusson autentic. Sub splendidul tablou „Ovreiul cu gâsca" de Grigorescu, un colț de fine mobile din lac negru chinez. Spetezele, ușor curbe, decorate cu figuri în relief, în lac de aur. Vechi brocat verde, foarte palid. Vitrine, adăpostind sub cristalul limpede rare piese de porțelanuri scumpe. Câteva portrete de familie, dintre care cel mai interesant e acel

Sus: *Colț din salonaș.*

cât părinții aranjeaseră o adevărată gardă în jurul ei, pentru a fi păzită de îndrăsneala nenumăraților adoratori.

Portretul lui Barbu Catargi, pictat de Th. Aman, străjuește, aproape în mărime naturală, hallul; iar de-asupra scării interioare, — prezidează parcă — un splendid portret al d-nei Ecaterina Gh. Cantacuzino, mama actualei doamne Catargi.

Dar cel mai frumos lucru, în această minunată locuință, e aranjamentul hallului de sus, în cel mai pur Biedermeyer. Directoire-ul vienez. Nuc și rădăcină de nuc, lustruit ca o placă de metal. Scrin și birou și mese și oglinzi și ceas în acelaș stil romantic. (Ceasul are în jurul cadranului o ghirlandă de mici flori, lucrate în email). Sfeșnice de acum o sută de ani. Aștepți să vezi intrând siluetele subțiri ale femeilor contemporane cu Franz Schubert: lungă rochie, în falduri moi, strânse tocmai sub sâni, cu panglică de catifea neagră. Cadru emoționant ca orice reminiscență din anii de misterioasă prefacere sufletească, de după definitiva prăbușire a celui mort în insula St. Elena....

CASA PORȚELANELOR

Ce altă denumire mai bună pentru curiosul museu strâns în îngustele încăperi, locuite de d-șoarele Mariette și Olga Catargi?

Dr.: *Portret* ... jos: *Colț din sufragerie.*

a Mariei Catargi. Măritată cu prințul Miloș Obrenovici, fiul lor deveni mai apoi regele Milan Obrenovici. Femee de rară seducțiune fizică și spirituală, Maria Catargi avea să devie prima doamnă a Principatelor-Unite...

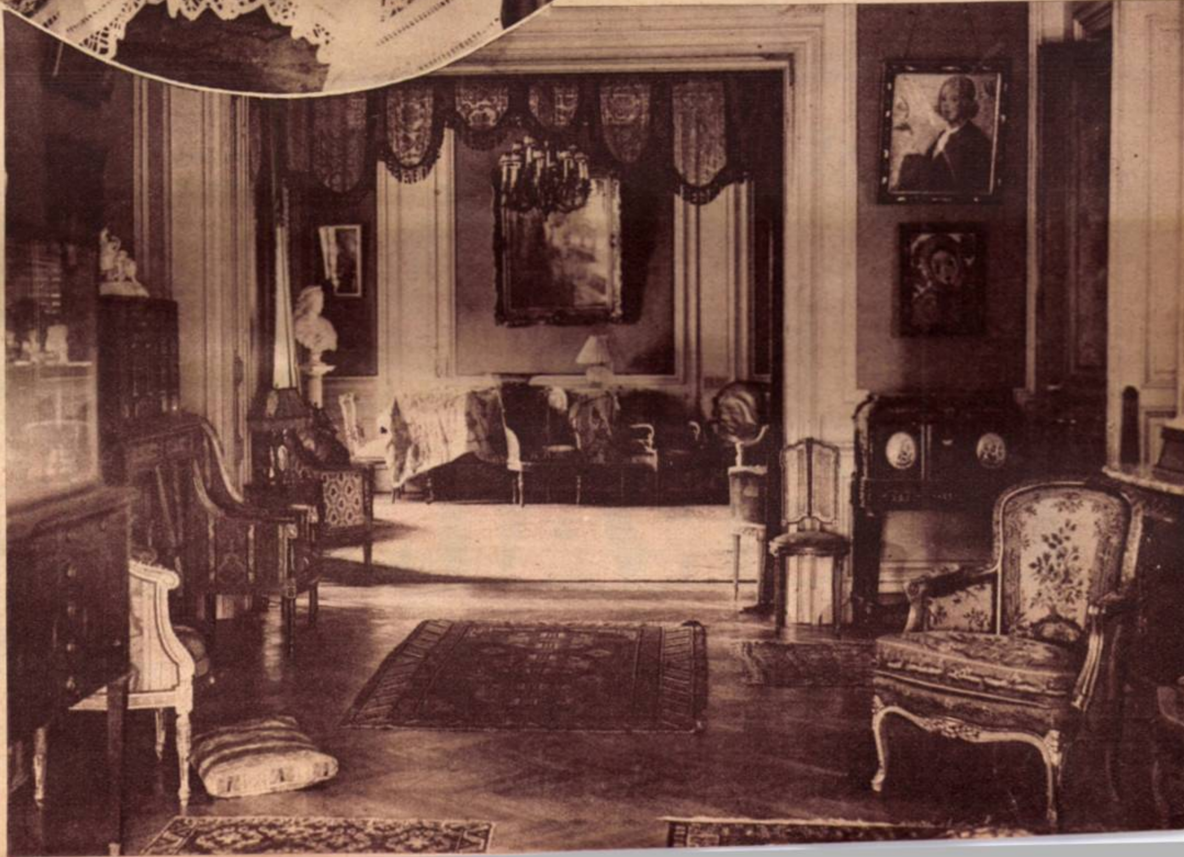
Un alt portret întruchipează amintirea pământească a altei doamne din familia Banului Enache: o Catargi măritată cu contele francez Beclar. Era atât de frumoasă în-

Când ai intrat, te întâmpină imediat strălucirea caldă, policromă a nenumăratelor porțelanuri. Vitrine, *psihé*, bahut, oglinzi, ceas, cu cadrul în porțelan de Sachsa. Mici mese rotunde, cu placa superioară din Sèvres, uluitor de multe bibelouri, mari și mici, farfurii decorative. Sachsa, Alt-Wien, Rodhes, Sèvres, Murano... A da! policandrul imens lucrat în pasta colorată, în

Jos: *Un colț dintr'un dormitor.*

Jos: *Aspect din casa Catargi.*

insula Murano. O încremenire de străvezii muselinuri albe, roz, bleu, verzi...

Bahut-ul cel mare, din lemn negru, prins tot în plăci de Sachsa, pe care sunt pictate scene alegorice în gustul secolului al 18-lea. Deschise, cele două uşi superioare, apare un fel de grotă, lucrată tot în porţelan, cu graţioase cariatide multicolore.

Antretul, foarte îngust, e copleşit de mulţimea vitrinelor, pline cu porţelanuri, cu mobile graţioase, subţiri, marcheterie şi lemn de trandafir.

In fund, camera mică a unei sufragerii — miniatură parcă. Aci e totuş aproape întreaga argintărie a familiei Catargi. Curioase vase de China. Bufete înalte şi înguste. Scaune micuţe şi foarte joase.

Apoi un dormitor autentic *Boula*, din cea mai bună epocă. Poate unica la noi în ţară. Abanos, incrustaţii de lac roşiu şi bronz.

Lacul e aproape căzut. Lemnul însuşi a păstrat însă urma roşie a puternicei vopseli orientale. Tapiseria, culoarea vişinei putrede. Şi aci, un portret, — un pastel, — al Mariei Obrenovici-Catargi.

Un alt pastel: boerul Iordache Catargi, cel care a plecat cu poştalionul la Paris, pentru a vedea pe Napoleon I şi a-i vorbi în anul 1812.

* * *

Incă un mic salonaş-budoar! O vitrină tot de porţelan, un micuţ birou din secolul al 18-lea, un autentic şal chinezesc, foarte vechi, pe un perete. Stampe de 100 şi 200 de ani. Un Gainsborough, tot în stampă.

Pe frumoase covoare uzate, în dulci culori stinse, printre gracile mobile preţioase, un câine mare, puternic, — Mingo — (cu nume tot de porţelan) se plimbă liniştit şi sigur de orice mişcare a sa. Nu a doborît niciodată nicio figurină, nicio tabatieră de lac sau porţelan, nu a trântit nicio măsuţă, cu placă de Sèvres...

Pe un „Erard", din prima epocă, colecţia de porţelanuri mici, chineze, au prins o rază mică de soare şi se joacă cu ea.

Poate în colţul *berjerii* s'a ghemuit, în vreo seară de nostalgie, frumoasa principesă Obrenovici. Mândra strănepoată a Banului Enache se visa alături de Alexandru I Cuza, doamna Ţărilor Româneşti....

OTILIA GHIBU-SILVIA

TEATRELE NOASTRE

Teatrul Naţional a reprezentat de curând admirabilă dramă psihologică a d-lui Victor Eftimiu, „Daniela" sau Drumul prin ceaţă.
In fruntea selectei interpretări, au excelat d-na Agrepsina Macri-Eftimiu şi d. Romald Bulfinsky.

Inebunim?

S'a constatat mai de mult că în Anglia, Franţa şi în majoritatea celorlalte ţări, numărul nebunilor e în constantă creştere.

Un statistician englez, desigur cam mucalit, ne anunţă cu cifre, că de acum în două secole nu va mai exista în Europa nici un individ în deplina posesiune a raţiunei sale.

Calculul său e destul de neliniştitor. In 1859, proporţia nebunilor era de 1 la 535 de locuitori; în 1897, această proporţie devine: 1 la 312, iar în 1930 e de 1 la 150 locuitori.

Dacă progresia va continua — şi n'are de ce să nu continue — proporţia va fi în 1977 de 1 la 100 iar în secolul viitor de 100 la 100. Atunci, toată lumea va fi nebună.

Trebuie să observăm însă că în acest caz, nu va mai exista nimeni care să-şi dea seama că oamenii au înebunit.

KIMONOUL INSTELAT

Romanul d-lui Victor Eftimiu, pe care sutele de mii de cititori ai „Dimineţii" în urmăresc cu pasiune în foiletonul ziarului, a apărut în volum, în urma cererii multor lectori, cari intrigaţi de desfăşurarea evenimentelor şi dornici să afle mai curând desnodământul, n'au răbdarea să aştepte sfârşitul, în coloanele acestui ziar.

Intr'un volum de patru sute de pagini şi numeroase ilustraţii de I. Val., pasionantul roman al celui mai fecund şi mai variat dintre scriitorii noştri, se găseşte de vânzare la toate librăriile şi costă optzeci de lei.

„Kimonoul înstelat" deşi apărut în volum, va continua să se desfăşoare, până la terminare, în foiletonul „Dimineţei".

A L B...

de Petre Stănescu

TOTUL, totul în camera aceasta îmi excită simțurile, îmi înțeapă nervii. Zadarnic închid ochii, zadarnic... Degetele mele simt culoarea, o simt aceeaş în toate părțile. Alb, alb, alb... Patul, masa, scaune, ziduri, totul este alb... Oh! desigur voi înebuni!... Albul mat sau lucitor, în umbră sau în bătaia soarelui, albul enervant răsare din toate părțile...

Le-am spus, i-am rugat, i-am implorat pe broscoii îmbrăcați în alb, cu ochelarii încadrați în celuloid, i-am rugat să mă scoată din celula albă, să mă mute intr'una verde, albastră sau neagră. Ei nu mă înțeleg. Şi e groaznic, groaznic să suporți zile întregi albul uniform, albul mat al mobilelor albe. I-am rugat săptămâni, dar ei mă cred nebun... Nu sunt, NU SUNT... Dumnezeule, ei nu vor să mă creadă...

Ultima dată l-am rugat pe tânărul înalt cu halatul alb, mai lung de genunchi. Faptul s'a petrecut săptămâna trecută. I-am explicat că îmi dau perfect seama că creerul meu funcționează normal, la fel ca şi al lui. Totul nu este decât un şoc nervos. Am făcut apel la el, la inteligența lui tânără şi l-am rugat să vorbească cu mine cum vorbeşte cu un prieten al său. I-am spus apoi că urmând o logică strictă şi formală s'ar putea admite foarte bine ca toți oamenii normali să fie nebuni, iar cei câțiva considerați nebuni să fie în realitate oameni întregi. Aprecierea celor mulți ar fi adevărată, tocmai fiindcă este a celor mulți. Am accentuat însă că eu nu cred acest lucru: am raționat astfel, pentru a-i arăta că pot să raționez.

Mi s'a părut că a ascultat foarte atent. Când i-am spus însă că albul mă înfioară, că nu pot să văd alb, atunci am văzut pe fața lui aceeaş expresie, ca şi pe fața celorlalți, am văzut că nu mai asculta pe un om, asculta pe un nebun. I-am spus atunci că voi face un efort de voință, mă voi autosugestiona, spre a nu mai fi ațâțat de alb. El iar m'a privit atent şi mi-a spus că aceasta este singura cale de a redeveni sănătos.

Tot timpul îl privisem în ochi, căci dela gât în jos era îmbrăcat în alb. In ochii lui văzusem scântei de încredere în mine. La urmă îmi întinse mâna, cu promisiunea că va face tot posibilul să fiu scos de acolo, spunându-mi că el personal este convins că sunt sănătos. Eram fericit că însfârşit voi scăpa de iadul alb. El îmi întoarse spatele şi porni spre uşe. Când trecu prin dreptul ferestrei, o rază de soare căzu pe halatul său alb şi imaculat. Prin ochi îmi pătrunsese în creer cel mai albicios *alb* din câte există. Oh!... Am simțit atunci durere, durere albă, îngrozitoare... Am sărit din colțul meu drept în spatele lui. L'am apucat cu dinții de gulerul alb şi cu mâinile i-am sfâşiat albul halatului său... A fost o clipă fatală pentru mine. Numai o clipă, fiindcă apoi mi-am revenit. I-am ajutat să se ridice de jos, unde îl trântisem şi l'am rugat să mă ierte. El m'a privit cu frică şi a fugit. Am auzit când a întors cheia în broasca uşii mele.

De atunci nu mă mai rog de nici unul. Inteleg că e zadarnic. De aceea trebue să vorbesc cu cineva din afara acestui iad... Iată, mi-a venit gândul să scriu cum s'a întâmplat nenorocirea:

Erau opt zile de când ne logodisem şi încă nu pătrunsesem taina sufletului *ei*. Lucrul acesta mă consuma. Nu-mi spusese niciodată „Te iubesc", din contră, se menținea într'o rezervă chinuitoare şi rece. Cu toate acestea, împrejurările în cari am cunoscut-o şi graba cu care a primit propunerea mea de a ne căsători, după ce, ştiu foarte bine acest lucru, zăpăcise complet pe mulți alți tineri şi refuzase în timp atâtea partide minunate, mă făcea să înclin a crede că avea pentru mine ceva deosebit. Mă iubia?... Poate. Dar nu era *certitudinea*, nu era deplina încredere care m'ar fi liniştit. Poate intr'adins menținea în sufletul meu echivocul, tocmai pentru a fi mereu torturat de aceeaş vecinică întrebare şi a fi astfel mereu cu gândul la ea. Poate!...

Şi în timp ce eram înfrânt de chinuitoare îndoeli, în timp ce întreaga mea făptură, întreaga mea mândrie erau sdrobite de această păpuşe enigmatică şi blondă, *subconştientul meu prepara o răzbunare groaznică.*

In după amiaza aceea am pornit la patinaj, ca deobicei. Ghiața era în centrul oraşului. Când sania ajunse în acest loc, *ea* făcu semn vizitiului să meargă mai departe. Par'că simt şi acum bucuria ce am avut-o atunci.

— „Insfârşit, mi-am zis, însfârşit, *ea* vrea să fim singuri, feriți de privirile altora". Sania mergea acum spre ghiața din afara oraşului, un lac imens, mărginit de o parte cu o pădure bătrână de stejari. Aci veniau deobicei puțini patinori şi puteam fi aproape singuri. Eram nerăbdător să ajungem mai repede fiindcă presimțiam începutul deslegării enigmei şi spulberarea vrajei ce mă ținea legat. Insfârşit *femeea* se va arăta. Vom fi singuri, îmi va cuprinde gâtul, şi slabă în brațele mele, îmi va spune printre sărutări că totul nu a fost decât teatru, un şiretlic abil întrebuințat, pentru că mă iubeşte şi vrea să mă păstreze cu orice chip. Aceasta ar fi fost clipa când vraja ar fi încetat. Dar mă înşelasem.

Sania coti brusc ultimul colț şi înaintea noastră se întinse deodată câmpia nemărginită şi albă. *Ea* tăcea. Eu îi priviam profilul dumnezeiesc şi ochii plini de orizonturi necunoscute, de profunzimi vagi, necontenite, pline de bizarerie şi mister. Ochii aceia mari aveau în ei umbre de cer din alte părți...

Voi fi scurt. Sania se opri. Clipa descătuşărei mele se apropia. Şi lacul acela nemărginit şi alb...., oh! ce alb era!...

Ea porni pe ghiață înaintea mea. Nu mai era nimeni pe lac. Numai silueta ei mlădioasă şi blondă, ce aluneca elegant în față-mi.

Eu aşteptam momentul, aşteptam ca dintr'o clipă într'alta să se întoarcă, să se sprijine de brațul meu şi *să se arate slabă şi femee.*

Ce prost eram şi ce ambiție stupidă! Acum o ştiu, *ea* niciodată n'ar fi făcut-o!

Orgoliul meu de bărbat era aproape sfărâmat. Femeea slabă, femeea doritoare de bărbat, extaziată de puterea lui, cucerită de dorință, nu vroia să se arăte. Din contră. Ca o sfidare, ca o provocare directă, voind să meargă cu puterea-i de umilire mai departe, se porni dintr'o dată intr'o viteză nebună. Am înțeles şi am urmat-o. Ea nu făcuse toată acea iarnă altceva decât să se antreneze; eu nu pusesem patinele decât de două sau trei ori. Sângele începu să-mi năvălească cu putere prin artere, spre tâmple. Capul îmi deveni greu, ochii se congestionară. Cu timpul plecat înainte, cu toate fibrele muşchilor încordat, nu vedeam decât ghiața de curând pudrată cu zăpadă. Albă, monotonă, uniformă. Şi zarea pătată de un singur punct, *ea*. Restul la fel, alb...

Mi s'a părut că odată s'a uitat înapoi şi că am surprins un zâmbet de dispreț. Mi s'a părut?... Nu-mi dau perfect seama. Nici cât a durat acea cursă nebună, pe lacul nesfârşit, nu ştiu. Aveam amândoi acelaş gând: celălalt să se oprească obosit. Dacă ea renunța, eram oarecum reabilitat.

Ocolisem lacul exact odată şi ea nu se oprise. A doua oară când am trecut pe locul pe unde venisem, îmi amintesc ca prin vis, vizitiul ne făcea semne să oprim. Era timpul de plecare? Dar cum să plecăm! Nu eram angajați într'o cursă tacită şi dârză? Şi victoria unuia nu însemna înfrângerea celuilalt?

Orele trecură fără să simțim. Când ajunsesem pentru a nu ştiu câta oară la cealaltă extremitate a

lacului se intunecase deabinelea. *Atunci se întâmplă ceva neașteptat.* Ea se lovi cu patina de un sloi de ghiață și se rostogoli cu piciorul scrântit. Era și timpul In secunda următoare eu o ridicam și o încărcam în brațele mele. Dar...

...dar CHIAR IN CLIPA ACEEA AUZII UN URLET INFIORATOR. Sângele imi inghețǎ o clipă in vine.

— Lupii! zisei, și mă lansai cu putere pe ghiață. *Ea* mă apucă cu brațele de gât. Ii era frică?... Se făcuse mică de tot și tremura. Aceasta era *femeea*, insfârșit!

N'am avut timp să-mi gust satisfacția, căci frica ei mă cuprinse și pe mine.

Viteza cu care inaintam era infiorător de mică. Și in spate urletele se apropiau. O turmă intreagă de luminițe iși indreptau razele lor tăioase și paralizante spre noi. Simții un sânge străin și laș prin vinele mele.

— Lupii!... Un fior cu totul nou se scurgea dealungul șirei spinării. „E oribil să fii sfâșiat și mâncat de lupi", gândii, și pașii mi se muiară mai mult. Ghiața căpătase ceva cleios.

Intr'o secundă mii de gânduri se perindară, se incrucișară. Par'că și simțiam că o gură imi sfâșiase o bucată din pulpă, o alta se infipsese zdravăn in omoplatul meu. Oh! e posibil?... Nu, nu se poate!... Trupul meu, este al meu.., nici o gură să nu se apropie!...

— Lupii! lupii!... ce groaznic urlă in spatele meu,... Lupii!... Doamne, unde imi este puterea, unde s'a scurs forța mușchilor mei? De ce nu pot, de ce nu pot să fug!... Le simt ochii aproape,... iată-i semicerc in urmă-mi. Sunt congestionat, obosit și greu. Și cum urlă, cum urlă... Moartea... Nu, nu, nu! Eu trăiesc, sunt viu... Ce greu alunecă ghiața!.. De ce așa greu?... Ce am in brațe? O greutate!... Da, numai o greutate in plus! Mi-e greu,... lupii!... Cum urlă,... mai aproape, mai aproape...

De gât imi stă atârnată o mână... Ce greu mă apasă! O ființă ca și mine. Cine e?!... Ce caută de gâtul meu!... Moartea, moartea... lupii.! Oh!

Să fug, să fug repede... Cum urlă, cum urlă... Jos mâna! Nu vrei?... Să mor?. Lestul jos...! Jos, jos, vreau să fiu ușor... Jos... așa! Da, te lovesc, ce-mi pasă!... Lupii urlă, urlă...

Tâmplele... mă dor tâmplele. De ce mă dor tâmplele?... Fug. Ochii dor. Totul e alb...

— Cine stă deasupra capului meu?... A, tu... Dar sania, unde ți-e sania? Caii au fost mâncați de lupi? Te-ai ascuns aci și m'ai găsit pe seară. Dar unde suntem? Ah, da, coliba din margirea pădurii... Trei zile?! Stăm aci de trei zile?!

Afară e viscol și nici picior de om n'a mai trecut pe aci. Mă doare capul. In stomac simt nevoia mâncărei. Nici o posibilitate să eșim de aci, lupii flămânzi ne-au inconjurat coliba. Urletul lor este infiorător. Mi-e foame și ii inteleg. Stomacul a devenit un punct dureros care imi concentrează toată atențiunea. Simt in el svâcnituri nesuferite.

Omul de lângă mine pare și mai chinuit de foame. Imi vorbește de un proect de vânătoare. Crede că viscolul va dura mai mult. Foamea mă face să-l ascult, deși nu ințeleg nimic. Ce puternică este nevoia foamei! Omul vorbește. Prin minte imi trece deodată un gând pe care l-am indepărtat până acum cu grije. Și acum isbucnește: CE S'A FACUT EA!

E ingrozitor să gândești... Ce s'a făcut?... Dar bine, dar bine... Oh, ingrozitor!... Omule, dece deschizi ușa?... Omule, ce faci omule?.... Uitasem... da, proectul de vânătoare...

Omul lasă ușa deschisă. Corul de urlete se potolește o clipă. Sunt surprinși. Iată-l pe unul mai indrăsneț, se apropie. Foamea, desigur, ii dă curaj. Ceilalți il urmează. Ce frumos și voinic e și ce păr lucios are!... Incet, incet, așa... inăuntru. Omul inchide repede ușa, lupul speriat se repede la el, dar omul a prevăzut totul. Ii vâră o mână in gură, iar cu cealaltă ii apucă beregata. Fiara dă drumul mânii. Omul o intrebuințează acum și pe aceasta la strâns. Fiara se sutremură, dă din picioare, horcăe și in urmă se potolește.

Cu o spintecătură de cuțit i-a desfăcut burta. Iată carnea, iată sângele... Oh! ce miros!.. Cald.. Cum mă chinuie foamea!.. Bucata mea,.. crudă,... pot s'o mănânc și așa, desigur... Să sorb sânge, puțin sânge... Ce cald, sărat și bun!.. oh, ce bun!.. Pentru asta ne urmăreau ei... Sângele, sângele... ce dulce este... Fața, ochii imi sunt pline de sângele cald..., dar ce dulce este!.. Și al nostru este la fel?.. Al nostru?!.. AL NOSTRU?!.. Ce-am făcut!... Sângele acesta.. Lupii au mâncat-o..., *este al ei!*.. Am sorbit sângele ei!!.. Fața mea e plină... Am mâncat-o pe ea,... mi-am mâncat logodnica!...

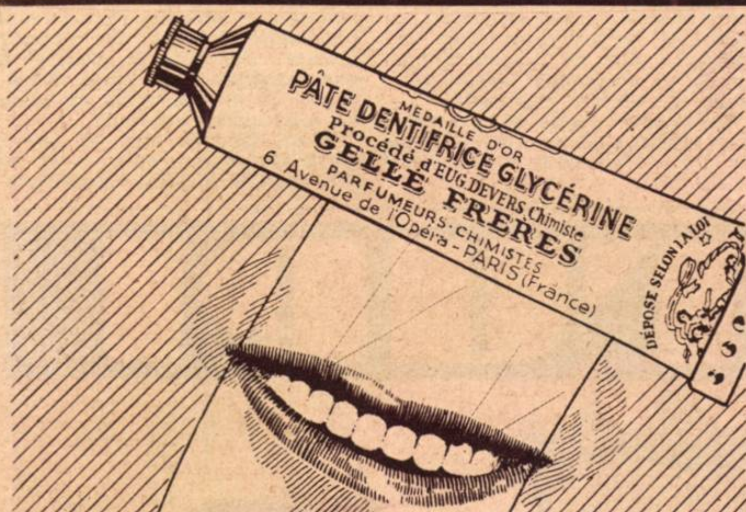
...Mă simt bine. Creerul și tâmplele nu-mi mai svâcnesc

Omul de lângă mine a luat zăpadă și s'a spălat pe mâini. Eu am făcut la fel. L'am privit cum a spart o scândură și a făcut focul. Intr'un colț am găsit provizii de lemne. Ne-am incălzit impreună.

Dupe alte trei zile ne-au găsit și ne-au luat.

Aceasta-i totul. Sunt surescitat, dar nu sunt nebun. Scoateți-mă din iadul alb! Vă implor...

PETRE STANESCU

Realitatea sportivă

FOOT-BALL

A patra zi a Campionatului

DUMINICĂ 10 Aprilie, a avut loc a patra zi a campionatului districtual. Forma slabă în care se află clubul bucureştene au făcut pe spectatori să prefere rugby-ul.

In match vedetă al zilei, Unirea-Tricolor dispune net de Juventus cu 2—0. Goal-urile, marcate amândouă de Cârjan, au fost imparabile. Jocul a fost confuz şi lipsit de faze interesante. Oborenii au avut tot timpul conducerea şi au meritat pe deplin victoria. După acest match, Juventus nu mai poate avea nici-o pretenţie la titlul de campion.

* * *

Pe terenul Venus, după un match tot atât de lipsit de interes ca şi primul, clubul gazdă a dispus de Olimpia cu 1—0, prin goalul marcat de Struşka. Apărarea Olimpiei a făcut o partidă excelentă şi Lingner se impune selecţioneurilor echipei naţionale. La Venus, Lăpuşneanu a făcut o partidă bună şi speră să-şi reia locul de portar al României. După acest match, Venus îşi consolidează situaţia de leader.

* * *

La Romcomit, C. F. R. s'a antrenat cu o echipă lipsită de

Fază din matchul de rugby-campionat „Sp. Studenţesc"—R. C. B.

firmă a „Voevodului Mihaiu". Matchul s'a soldat cu scorul de 6—1. La învingători şi-a făcut reintrarea Atila, un jucător excelent, care promite mult. „Voevodul Mihaiu" se află într'o situaţie extrem de critică. In primăvara aceasta, a primt în două matchuri 15 goaluri.

* * *

După ce Sportul Studenţesc a dominat tot matchul, Macabi a reuşit să învingă, graţie goalului marcat de N. Marcovici, în repriza a doua. Sportul Studenţesc mai are foarte puţine şanse să scape de lanternă...

* * *

Ca remarcă generală a jocurilor celei de a patra zi de campionat, notez că nu mai posedăm în Capitală o echipă demnă să dispute matchuri internaţionale.

RUGBY

Prima zi a campionatului la „onoare" s'a soldat cu o surpriză: T. C. R. a învins P. T. T. cu 16—8 (5—0). In celelalte matchuri, Sportul Studenţesc a

O altă fază a jocului.

dispus de R. C. B. cu 9—0 (3—0) şi Stadiul Român de Avântul Sportiv cu 24—3 (9—0).

TENNIS

In vederea selecţionării echipei României pentru Cupa Davis, Federaţia de Tennis a decis ca în zilele de 27, 28 şi 29 Aprilie să se dispute matchuri de selecţionare între Mişu, Poulieff Reti şi Cantacuzino. Cei mai îndreptăţiţi favoriţi sunt primii doui.

* * *

La 22, 23 şi 24 ale lunei Aprilie, du Plaix, Merlin şi Brugnon vor participa la campionatul internaţional al clubului M. A. C. din Budapesta.

M. S.

Poşta sporturilor

Lénard. 1) Sepi; 2) Vogl; 3) S'a schimbat; 4) Trebuie să cunosc mai întâiu campionii regionali. 5) Aurel Climan din sala Herdan. 6) Sburătorii şi Assan... sunt cele mai în formă cluburi din România numai când plouă...

L. Ionescu, Ploeşti. Lucian Popescu nu e însurat. Are abia 20 ani şi dacă vă interesează e născut la 24 Ianuarie 1912 în Bucureşti, Str. Vasile Boerescu 3.

Ionel Pietreanu, Iaşi. Concetăţeanul dvs. Ionel Teodoreanu, simpaticul autor al Medelenilor a urmat şcoala lui Michel Riond şi astfel se explică cunoştinţele sale în „Arta nobilă". De altfel, şi d. Mihail Sadoveanu romancier de categorie grea se ocupă de box.

Pleşoianu-Brăile. — Am scris în numărul trecut despre recordul feminin junior pe 100 m. brasse. Nu mai merită să fie relatat, deţinătoarea fiind o înotătoare fără importanţă.

S.

DIN ȚARĂ

Jos: Mareşalul Pilsudsky, care a făcut o călătorie de convalescenţă în Egipt, s'a înapoiat şi în trecere prin România a fost întâmpinat în gara Mogoşoaia de d. Niculae Iorga, preşedintele Consiliului de miniştri.

Sus: De curând s'a constituit noul partid naţional-agrar, sub şefia d-lui Octavian Goga. Fotografia noastră reprezintă un grup compact de cetăţeni, cari au luat parte la întrunirea de constituire, care a avut loc în sala cinematografului „Rio" din Calea Victoriei.

Jos: D. Weil, directorul general al societăţii de navigaţiune aeriană „Cidna" a făcut prima cursă de recunoaştere Paris—Bucureşti, şi înapoi, cu avionul. Odată cu aceasta s'a declarat deschis traficul aerian între Bucureşti—Paris, prin „Cidna".

Dr.: Marele Voevod Mihai a făcut zilele trecute o vizită la mânăstirea Pantelimon, din apropierea Bucureştilor. In fotografia noastră vedem pe principele moştenitor în biserică, în timpul slujbei religioase. Jos: Sâmbătă 9 Aprilie s'a deschis în pavilionul Chrisoveloni din Parcul Carol, o expoziţie-târg de mostre japoneză. Mai jos vedem comitetul organizator şi oficialitatea română.

CE SE POARTĂ

MODA acestei primăveri se resimte de elanul unei energii îndelung comprimate, ce se materializează în aspecte pe care nu le-am putea caracteriza decât prin franţuzescul „élancé".

Silueta a suferit o bruscă şi totală metamorfoză: Talii înalte, umeri ridicaţi şi largi, gulere şi nasturi milităreşti, contribuesc la creearea unei impresii de avântare, de graţioasă temeritate. Liniile sunt în genere simple, bărbăteşti şi cam sobre, dar detaliile respiră gingăşia graţiei femenine.

* * *

Costumele formate din trei piese: foi, bluză şi jachetă sau dintr'o rochie completă cu jachetă, se bucură de mare favoare, întrucât se pot purta pe stradă, în călătorii, la birou, într'un cuvânt oriunde şi în mai fiece moment al zilei, echivalând cu o jumătate de duzină de toalete, prin faptul că un nimic îi poate da o notă nouă, fie că variaţi accesoriile, fie că variaţi bluzele. Pantofii, mănuşile şi geanta, pot da acestor costume o notă de pretenţios, sau de nepretenţios, după dorinţă.

Se obţin în acest domeniu o sumedenie de efecte vesele, fără a se răpi nimic simplicităţii. La un tailleur bleu-marin, sau negru, aveţi dreptul să purtaţi bluze, de cele mai variate culori. Un cordon deschis, o geantă asortată, sau un şal vărgat în culori mai vii, aduc o notă luminoasă într'un complet albastru, beige sau negru.

Oricari ar fi exigenţele fizicului dvs. nu se poate să nu găsiţi în nouile colecţii un model, care să vă prindă. Unele jachete, sunt scurte până la talie, altele ating şoldurile lăsându-se chiar mai jos. Cele scurte întineresc, iar cele lungi, subţie.

In stânga, schiţa noastră ilustrează un costum format din foi şi jachetă, ce se poate purta cu diferite bluze. După mine, ar trebui confecţionat dintr'un crep de lână suplu.

Observaţi că jacheta e foarte scurtă, oprindu-se exact în dreptul taliei, pe când foile colante se ridică cu vre-o cinci centimetri deasupra liniei ce marchează mijlocul.

In mijlocul paginei şi jos, dăm alte două modele interesante.

YVETTE

În căute ATLAN

Cataclismul Atlantidei, tablou de Alexander von Volborth.

DE unde a luat Platon, anticul filosof grec, punctele esențiale ale legendei sale, ce descrie o țară ideală, unde toată lumea era bogată, fericită și bună — continentul dispărut al Atlantidei, care s'a prăbușit în ocean?

A existat oare un popor de înaltă civilizație, care să fi dispărut brusc, printr'un cataclism uriaș al naturii, fără a lăsa urme sau descendenți?

Profesorul Rene Thevenin a discutat în treacăt această fascinantă chestiune, într'o serie de articole, apărute nu de mult în „Realitatea Ilustrată". Savantul a atras atenția asupra considerabilelor și variatelor evidențe ce par să indice că Atlantida din descrierile lui Platon a existat odată în Oceanul Atlantic, în regiunea insulelor Azore și ne-a mai dat o serie de argumente ce duc la concluzia că în Oceanul Pacific se întindea, între Africa și Australia, încă un continent, anume Lemuria.

Pentru mulți alți savanți moderni, legenda Atlantidei își găsește o confirmare în faptul că Oceanul Atlantic e foarte puțin adânc, în vecinătatea insulelor Azore și în momentul de față, două expediții, una americană și alta engleză, întreprind o serie de sondagii și de studii în acest punct.

CIUDATA LEGENDĂ A LUI PLATON

Concomitent, o expediție lucrează în Groenlanda, în credința că se vor găsi urme de-ale Atlantidei în acest ținut al Arcticului și o altă grupă de savanți, au pornit o expediție de studii în Tunisia, care, după cum știți e situată în Africa de Nord. Dar dacă Atlantida a existat cumva în această regiune întinderea ei a fost cu mult mai restrânsă, decât s'a presupus, și se prea poate să fi fost nimicită într'un cutremur de pământ, sau inundată de-un fluviu, a cărui albie uscată a fost recent identificată.

Sunt mai bine de două mii de ani de când Platon a scris legenda Atlantidei. In dialogul numit Timaeus, un oarecare Critias povestește că bunicul său îi lăsase scrieri și legende asupra vechilor Atenieni, pe care le primise de la Solon, cel mai mare înțelept al vechilor Greci și care, la rândul său le dobândise dela un preot al zeiței Neith din Sais, Egipt.

Preotul spunea că cu vre-o 9000 de ani înainte, Atena fusese atacată de-o putere formidabilă, care încercase să supună țările Asiei și ale Europei. Această putere venise dintr'o insulă situată în Oceanul Atlantic, dincolo de stâlpii lui Hercule, astăzi, Strâmtoarea Gibraltar. Insula aceasta întrecea în întindere Africa de Nord și Asia mică la un loc și făcea parte dintr'un arhipelag ce presăra oceanul și se numia Atlantida, cuprinzând o mare și minunată împărăție, a cărei dominație se exercita nu numai asupra insulelor din Atlantic, dar și asupra unei bune părți din continentul opus.

UN RĂSBOI PREISTORIC INTRE GRECI ȘI CETĂȚENII ATLANTIDEI

Nemulțumit însă cu teritoriile pe care le poseda, poporul acestei împărății își întinse stăpânirea asupra Africei, de după stâlpii lui Hercule până'n Egipt și asupra Europei, până 'n Italia. Apoi înaintând spre Est, atacă Grecia. Vitejii și curagioșii Atenieni bătură însă pe năvălitori și-i goniră în cele din urmă din posesiunile pe care acestia și le făcuseră în regiunea mediteraneană.

O serie de violente cutremure și inundații se deslănțuiră mai târziu în ținutul acestei împărății. O zi și o noapte de ploi torențiale înecă întreaga populație, iar insula Atlantidei dispăru sub valurile oceanului. Platon ne dă o descriere detaliată asupra Atlantidei. Zeii, povestește eroul Critias, parafrazând spusele preotului egiptean, dăruiseră insula Atlantidei lui Poseidon. Pe coasta dinspre oceanul Atlantic a acestei insule se afla o vale foarte fertilă, iar la 50 de stadii (aprox. 3350 m.) depărtare de această vale, se ridica un munte, nu tocmai înalt, locuit de unul din băștinașii ținutului, care trăia aci împreună cu soția sa Leucippe și o fiică anume Cleito.

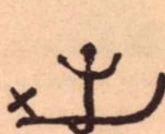
Poseidon se îndrăgosti de Cleito și înconjură dealul unde locuia, cu zone alternânde de apă și pământ, astfel încât nimeni să nu poată pătrunde în acest Eden. In acest labirint insular, deveni tatăl a cinci perechi de gemeni băieți cu toții și le împărți insula, Atlas, cel mai mare primind partea unde locuise mama sa împreună cu tronul.

Ceilalți luară în stăpânire insulele vecine, dar singură ramura întemeiată de Atlas își menținu puterea imperială. Atlanteenii făceau un întins comerț cu negustorii străini cari le aduceau diverse mărfuri, dându-le în schimb metalele prețioase pe care le extrăgeau din pământ. Posedau mari cantități de lemn de tâmplărie, iar printre animalele de care se serviau, era și elefantul. Fructele continentului insular, atât cele sălbatece cât și cele cultivate, erau abundente și foarte variate.

Atlanteenii clădiră temple, palate și porturi. Construiră poduri peste zonele de apă ce înconjurau înălțimea centrală și făcură o trecere spre palatul regal, ce se înfrumuseța și se măria, cu fiecare din succesivele domnii. Săpară un canal ce străbătea zonele uscatului, larg de mai bine de o sută de metri și lung de 50 de stadii (3.350 m.) construind în capătul acestei căi acuatice un port, capabil să adăpostească cele mai mari vase.

Relicve preistorice dovedind existența unei culturi ce se întindea din Suedia, spre America de Nord...

ărea
TIDEI

PALATELE CAPITALEI ATLANTEENE

Pietrele — sparte din stâncile insulei — cu care Atlanteenii își ridicau construcțiile, erau albe, negre și roșii, combinate cu artă, pentru a realiza diverse ornamentații. Zidurile erau încrustate cu cositor și alămuri, ce produceau sclipiri roșiatice.

In centrul citadelei, se ridica un templu, închinat legendarei perechi, Cleito și Poseidon, inaccesibil și înconjurat de un grilaj aurit. Pereții acestei clădiri erau acoperiți cu argint, iar cupolele, cu aur. In interior, plafoanele erau îmbrăcate în plăci de ivoriu, de aur și argint. O statuă de aur se ridica în centrul sălii principale, reprezentând pe Poseidon, în carul său, tras de șase armăsari înaripați. In jurul acestui strălucitor edificiu, se aflau statuile, turnate tot în aur, ale celor zece fii ai săi, cu soțiile lor. Fântâni și băi cu apă caldă și rece înconjurau regiunea templului și formau o adevărată rețea între acropolă și îngrămădirea de clădiri a cetății, încercuind întreaga insulă.

Marile docuri adăpostiau numeroase corăbii și erau vizitate de tot soiul de negustori străini, iar zumzetul vocilor omenești și vuetul circulației răsuna pe străzi, dela răsăritul soarelui până'n amurg.

Ținutul era muntos pe coasta mării, dar orașul construit în partea plană, era lunguieț ca formă și înconjurat de munți. Insula era împărțită în 60.000 de loturi și fiecare din aceste loturi se întindea pe 10 stadii pătrate, adică 670 m. Proprietarul unui lot era obligat să furnizeze a șasea parte dintr'un car de războ, doi cai și un călăreț, un car ușor fără banchetă și un conducător, apoi doi infanteriști greu înarmați, doi arcași, doi oameni exersați în mânuirea praștiei, trei aruncători de pietre, trei lăncieri și patru marinari, pentru cele 1.200 de corăbii, ale flotei lor.

Fiecare dintre cei zece regi era suveran absolut pe teritoriul său. Legile lui Poseidon guvernau relațiile dintre diversele state insulare și aceste legi fuseseră gravate, de către primii cetățeni, pe un stâlp de metal, în templul lui Poseidon, unde poporul se aduna la o festivitate ce se ținea din cinci în cinci ani. In jurul templului pășteau taurii sacri ai lui Poseidon, iar cei zece monarchi ai regatelor insulare oferiau periodic sacrificii, stropind cu sângele victimei stâlpul inscripției și jurând să nu calce niciodată legile zeului. Când se lăsa noaptea, îmbrăcau robe azurii și începeau judecata diversilor delicvenți.

Aceste legi le interziceau să se ridice unul împotriva altuia, recomandându-le să delibereze împreună, asupra hotărârilor pe care trebuiau să le ia și nu dădeau puteri de viață și de moarte monarhului asupra poporului său, decât când acesta avea consimțimântul majorității.

Atlantida a trăit mulți ani de pace. Popoarele sale erau blânde și docile față de legi și zei, liniștite și înțelepte, în raporturile dela regat la regat. Treptat sângele zeilor, ce le curgea în vine, fu copleșit de elementul omenesc și zeii degenerară.

Aci, povestea lui Platon se închee brusc. Diodorus Siculus, vechi istoric grec, povestește și el o istorie a Atlantidei, ce diferă în multe privințe de-a lui Platon. Ne spune totuș că era situată pe o insulă și că amazoanele ocupau o parte a imperiului. Atlanteenii, după acest autor, cucerirá Egiptul și Asia Mică, dar fură mai apoi bătuți și isgoniți de Hercule în țara lor, unde pieriră într'un cutremur de pământ.

Schliemann, descoperitorul Troiei, a încurajat mult interesul modernilor pentru Atlantida, în a cărei realitate are o fermă credință.

Acest arheolog a făcut săpături într'un strat al anticei Troie, descoperind urmele unei perioade de guvernare feminină pe care o presupune, contemporană cu epoca de strălucire a Atlantidei. Pentru el, această împărăție, a fost patria vechiei civilizații.

Majoritatea exploratorilor au căutat Atlantida în Oceanul Atlantic, undeva la vest de Gibraltar. Pe la 1657, rev. Athanasius Kircher stabilește că Azorele ar fi o rămășiță a Atlantidei și descoperind câteva statuete preistorice, presupune că ar fi relicve de ale acestei civilizații. In 1795, un savant francez anume Cadet, reia aceste cercetări, găsind alte vestigii, ale unei rase necunoscute. In 1882, ingeniosul american Ignatius Donnely arată că rămășițele preistorice din Madeira și Azore aveau o mare asemănare cu cele găsite în Egipt și Mexic și enunță teoria că la ivirea marelui cataclism, o parte din civilizația pierdută a Atlantidei s'a refugiat în aceste din urmă ținuturi.

Numeroase sunt indiciile că în jurul Azorelor și al altor insule din oceanul Atlantic, se află un continent scufundat. In 1898, un vas căutând să instaleze un cablu între Capul Cod și Azore, a găsit pe fundul mării bucăți de tachylyt, minereu vulcanic format din lavă. Geologii spun că materialul acesta, pentru a se forma, a fost expus la aier și Profesorul Wilken, dela universitatea din Berlin, declară că e de aceeaș compoziție cu substanța găsită în munții vulcanici ai Madeirei, ai insulelor Canare și în lanțul Atlasului, și că regiunea s'a ridicat deasupra apelor la începutul acestei perioade geologice. Lava se disolvă în 15.000 de ani, iar condițiunile în care se prezintă aceste minereuri, dovedesc că pământurile de care vorbim s'au scufundat în acest răstimp.

Statuetă mexicană ce se crede că ar fi fost lucrată de artistul unei rase dispărute.

Profesorul Lewis Spence, distinsul savant englez, a căutat să probeze că civilizația care a existat în jurul Azorelor s'a întins spre Indiile Apusene și Mexic. Un ingenios argument adus în sprijinul acestei teorii e creșterea bananelor în America Centrală. Patria acestei plante e Asia Tropicală și nu poate fi cultivată prin sământă; nu rămâne deci decât presupunerea că a fost trecută în acest continent pe calea unei punți de uscat, astăzi scufundată, spune autorul.

Situația probabilă a Atlantidei după teoria prof. Spence.

Ronald Strath, anunța că găsise o inscripție în Yucatan, descriind emigrarea către acest ținut a poporului Atlanteean. După această versiune, Atlantida a pierit într'un cataclism, ai cărui nouri au întunecat pământul, timp de 18 luni.

CORĂBII AMERICANE și ENGLEZE IN CĂUTAREA CONTINENTULUI DISPĂRUT

In jurul Azorelor lucrează acum exploratorii a două expediții științifice, una e trimisă de Institutul Oceanografic American, iar cealaltă e engleză.

Savanții institutului oceanografic spun că regiunea dispărută a Atlantidei, dacă într'adevăr există, trebue să fie îngropată la nu mai mult de 25 cm. sub sedimentele oceanului. Dacă sub aceste sedimente se va găsi pământ, asemeni celui existent acum pe uscat, se poate presupune că acum vre-o câteva mii de ani, regiunea se înălța deasupra apelor.

Stratul acesta de pământ va da indicii asupra configurației și asupra climei continentului, se va putea stabili atunci de-a fost un adevărat continent cu bază de granit, de-a fost vulcanic ca Azorele, sau de nu era cumva o formație de coral. N'ar fi greu să se exploreze stratul de pământ ce zace sub cei 25 de centimetri de sedimente, din fundul oceanului, pentru a se scoate la iveală templele de marmură și statuile de aur, ce se spune că împodobiau capitala Atlantidei.

Vasul de războ englez Challen-

Desen reprezentând un mayan, sacrificând un copil.

ger a fost trimis dela Chatam, Anglia, special pentru a descoperi un munte submarin, situat cam la 250 mile la nord de Azore, şi care se crede că ar fi format un punct central în Atlantida.

NOUI TEORII ŞTIINŢIFICE PLASEAZĂ ATLANTIDA IN OCEANUL ARCTIC

In 1850, un raport înaintat amiralităţii britanice, referitor la regiunile amintite cuprinde o hartă conţinând un loc de mică adâncime — 90 metri — înconjurată, ca o insulă, de adâncimi atingând 2000 de metri şi mai mult. Vasul nouei expediţii e prevăzut cu un aparat de sondaj, ce ajunge până la zece mii de metri.

Celor cari s'au obişnuit cu ideea că Atlantida s'ar fi întins în regiunea Azorelor, le va părea poate surprinzător faptul că mulţi savanţi o cred în cercul Arcticului. Trebue să ţinem însă seama că Platon, dela care avem această legendă, a spus doar că ţinutul se afla dincolo de strâmtoarea Gibraltarului, şi că acest erudit avea noţiuni foarte restrânse asupra geografiei.

Savantul care a susţinut cu energie teoria „Atlantidei în Arctic", a fost prof. Alfred Wegener, care a murit în Groenlanda anul trecut, strângând dovezi în sprijinul acestei idei. Lucrările sale sunt continuate acum de alţii. Prof. Wegener a emis teoria prăbuşirilor dintre continente, conform căreia America de Nord şi Europa au fost unite printr'un pod de pământ, la sfârşitul ultimei perioade geologice.

Regiunile de miază noapte, unde după susţinerile acestui savant, s'ar fi aflat Atlantida, se bucura de o climă mult mai dulce, datorită axei pământeşti, cu mult mai puţin înclinată decât acum.

Se pare că pământurile acestui continent au dispărut în cursul uriaşei catastrofe, care-a separat Europa de America.

CULTURA NORDICĂ S'A ÎNTINS DIN SUEDIA SPRE AMERICA

Profesorul Herman Wirth, de la Universitatea din Marburg, acceptă teoria că în zona Arctică a existat o civilizaţie avansată. S'au găsit multe dovezi în sprijinul acestei presupuneri. Remarcabil e faptul să aflăm aceleaşi relicve de civilizaţie preistorică întinzându-se pe tot drumul dinspre Suedia şi alte părţi ale Europei nordice, spre Baia Hudson, Strâmtoarea lui Bering şi alte puncte ale Americii de Nord.

Aceeaş cultură europeană şi americană apare pe mormintele în formă de corabie, pe care le găsim la Eschimoşi. Poporul pierdut n'au fost însă eschimoşii cunoscuţi de noi cari au tradiţiile unor conflicte şi alianţe cu lumea dispărută. N'au fost nici Vikingii, cari au absorbit totuş o parte din această cultură misterioasă. Se presupune că blonzii eschimoşi descoperiţi de Vilhjalmur Stefansson în Canada Arctică, sunt descendenţi ai rasei dispărute.

La aceşti eschimoşi găsim o religie în care soarele e fiul lui Dumnezeu şi salvatorul rasei omeneşti, face vara o călătorie pe cer, moare toamna şi mort străbate, iarna într'o corabie, nişte regiuni subterane, de unde au şi luat naştere simbolul corăbiei, pe care-l întâlnim atât de des la aceşti oameni.

Aceste concepţii ne indică un popor foarte asemănător cu cel pe care ni-l descrie Platon, vorbindu-ne de locuitorii Atlantidei. Mai e de remarcat că religia poporului din Atlantida arctică se asemăna mult cu religia vechilor egipteni, de unde ar rezulta că o parte din vechii Atlanteeni emigraseră în Egipt şi că ştiinţa lor a fost câmburele celei mai înalte civilizaţii omeneşti.

Profesorul Wegener a strâns un impresionant număr de evidenţe asupra acestei civilizaţii arctice. Se ştie că Erik cel roşu a descoperit America cu mult înaintea lui Columb. Prof. Wegener a găsit însă un pasaj obscur în însemnările acestuia, din care reese că Vikingul ar fi găsit în Groenlanda urmele unei rase superioare, ce-ar fi trăit cu mult înainte de călătoria sa, care avu loc prin 982. Alvin Peterson a descoperit în Groenlanda o imensă baie înconjurată pe o rază de câteva sute de mile, de un teritoriu fertil, vestigiu al unei epoci când climatul nordic era mult mai blând. Se crede că sub gheţarii Groenlandei se află îngropate straturi de pământ, datând de pe la sfârşitul erei terţiare, când climatul era asemeni celui din Germania Sudică. S'ar prea putea ca poporul care a trăit să fi fost al Atlantidei.

Vechile scrieri hindu-sanscrite vorbesc de nişte strămoşi ai Indo-Europenilor, emigraţi din Nord, unde trăiseră ca într'un paradis terestru, până când Diavolul inventă Iarna, ce bântuia timp de zece luni, lăsând doar două luni de vară.

Legendele eschimoşilor pomenesc de un mare potop, care-a înecat munţii, omorând o mare parte din populaţie şi silind pe supravieţuitori să emigreze. In unele regiuni, Eschimoşii povestesc că potopul a fost însoţit de un mare cutremur. Dealungul strâmtoarei Prinţul de Wales şi în alte puncte ale Arcticului, s'au găsit oasele unor animale de climă caldă, dovedind că în aceste regiuni îngheţate a înflorit odată o viaţă bogată, pe care au nimicit-o succesive epoci de gheaţă. Pe vremea aceea, axa pământului era mai puţin înclinată, lăsând să cadă asupra regiunilor polare de astăzi o cantitate mult mai mare de radiaţii solare, de unde rezulta o climă mult mai blândă, cu ierni mai scurte decât cele de acum.

Profesorul Wegener a explicat, în interesanta sa lucrare, procesul de deplasare a polului şi dislocaţia continentală, care determină depopularea Nordului.

Geologii sprijinesc căutarea Atlantidei cu dovezile unor mari catastrofe naturale, survenite într'o perioadă geologică anterioară şi diferind cu totul de cele pomenite în timpurile istorice. Profesorii Fauth şi Horbiger spun că mici planete, sau alţi corpi cereşti, s'au ciocnit cu pământul, producând imense dezastre. Se crede că unele din aceste corpuri erau de gheaţă ceeace ar explica potopurile, iar altele, s'au incorporat pământului, schimbându-i considerabil forma.

Convulsiile pământului, datorite răcirei crustei şi văluirilor sale produse de contracţii, sunt mult mai puţin violente decât în timpurile preistorice. Continente întregi oscilau atunci puternic şi lanţuri muntoase se ridicau la mari înălţimi, în timp ce vaste întinderi de pământ se prăbuşiau în mare. Fenomene de felul acesta am mai văzut şi în zilele noastre, atunci când insule se ridică din adâncimile oceanului redispărând după câtăva vreme.

Vă va surprinde poate întrucâtva dacă vă vom spune că un alt grup de savanţi caută Atlantida în partea de Sud a Tunisiei (Africa). Teoria lor e sprijinită de-un număr considerabil de dovezi materiale, foarte interesante, printre care, descoperirile Contelui Byron Kuhn de Prorok, archeologul ungur-american, care-a găsit în Tunisia relicvele unei misterioase civilizaţii preistorice.

Plato a spus doar că Atlantida se afla dincolo de stâlpii lui Hercule şi evident, cunoştea prea puţin regiunile de care vorbia, şi tot atât de puţin ştiau contemporanii săi. Auzise din povestirile marinarilor că stâlpii lui Hercule se aflau în extremul de Vest al Mediteranei. Acest punct reprezenta, pentru majoritatea grecilor, limitele apusene ale lumii civilizate. Profesorul Hermann susţine însă că Stâlpii lui Hercule se aflau într'un punct cunoscut astăzi sub numele de Gabes, în apropierea Tunisiei, şi că a fost o vreme când Mediterana se îngusta aci, ca în strâmtoarea Gibraltarului. Savantul conchide că Atlantida se afla într'o regiune situată la Sud de Gabes, cunoscută azi sub numele de Shatt-el-Djerid. El presupune că oraşul lui Poseidon, descris de Plato, s'ar fi ridicat în acest ţinut, acum pustiu, unde va face săpături, în căutarea relicvelor. Cercetări la faţa locului au dus la concluzia că Shatt-el-Djerid s'a scufundat dealungul vremilor devenind o mlaştină. Mai înainte fusese înconjurat de mare şi s'au găsit în mult părţi rămăşiţe de animale marine. Multe din caracteristicile sale geografice corespund descrierii pe care Plato o dă asupra Atlantidei, iar Arabii cari sunt remarcabili conservatori de vechi tradiţii, mai vorbesc încă de o civilizaţie dispărută, care-ar fi înflorit în acest ţinut.

Punctul unde profesorul Hermann crede că s'ar fi aflat oraşul lui Poseidon, se numeşte astăzi Rhelissia şi e o miserabilă grupare de colibe. Arabii spun că până pe la anul 1001 după Chr. s'a ridicat aci un mare oraş, care nu poate fi al vechilor Atlanteeni, dar se presupune că poziţia acestei regiuni era atât de atrăgătoare, încât a dat loc la formaţia unei succesiuni de oraşe mari.

Stabilirea Atlantidei în Tunisia Sudică va reduce mult dimensiunile indicate de Platon.

Dar trebue să se ţie seamă de faptul că Solon auzise legenda din gura unui preot egiptean şi că naraţiunea îi fusese tradusă de un interpre[t], care n'avea idee de măsurile egiptene, tălmăcind astfel „Schoinos-ul" prin „stadion" şi cum cel dintâi e de treizeci de ori mai mic decât „stadionul" fiecare dimensiune din povestirea lui Platon e multiplicată cu cifra treizeci, ceeace face din oraşul lui Poseidon un fel de gigant fără pereche, în antichitate.

Pare ciudat faptul că Atlantida e căutată simultan în Oceanul Atlantic, la Polul Nord şi în Tunisia, dar din aceste cercetări, reese credinţa unui mare număr de savanţi în faptul că Atlantida a fost o realitate, o ţară ideală de bogăţie şi fericire, ce-a înflorit mai înaintea oricăreia din civilizaţiile cunoscute şi a fost nimicită de o mare catastrofă.

E. A.

CULTURI DE MUŞTE

AUTORITĂŢILE medicale ale Statelor Unite, în eforturile pe care le fac pentru păstrarea sănătăţii publice, se străduesc de ani de zile să distrugă muştele, ce umplu vara gospodăriile, recomandând cetăţenilor tot felul de mijloace, pentru a se apăra de periculoasele insecte. Aflăm însă că tot aceste autorităţi fac mari culturi de muşte, oferindu-le încăperi higienice, confortabile şi încălzite la temperatura la care sunt obişnuite să trăiască, şi hrănindu-le cu suc de banane, portocale, miere, carne crudă, etc.

Scopul acestor culturi, oricât de ciudat v'ar părea, este să vină în ajutorul medicinei, vindecând unele boli şi în special osteomielita, o maladie a osului.

Dar vă înşelaţi dacă credeţi că unchiul Sam oferă acest excepţional tratament muştelor obişnuite.

Pensionarele acestor laboratoare americane fac parte din specia muştelor de carne. Proprietatea acestor insecte de a vindeca unele infecţii ce au prezentat medicilor, ani dearândul, serioase probleme, a fost descoperită în cursul răsboiului mondial, de d-rul William Stevenson Baer, chirurg şef pe frontul francez.

Medicul acesta, a observat că doi soldaţi cari zăcuseră câteva zile pe câmpul de luptă, aveau rănile pline cu larve de-ale muştelor de carne. Cu toate că oamenii nu primiseră până atunci nici un ajutor, rănile lor nu prezentau nici o infecţie afară de acest depozit şi mergeau spre vindecare de par'că s'ar fi găsit sub cel mai bun tratament medical. Baer observă că insectele făceau parte din specia muştelor de carne şi hotărî ca după răsboi, să cerceteze de-aproape ceeace părea să fie o nouă metodă de tratare a unor anumite infecţii.

Demobilizat, medicul îşi reluă postul dela John Hopkins Medical School şi începu îndelunga-i serie de experienţe cu aceste muşte. La început a lucrat pe porci de Guineea, cărora le inocula germenele osteomielitei. Când oasele micilor animale au început să se disloceze, minate de groaznica boală, savantul aplică pe răni larvele vii ale muştelor de carne. In mai fiecare caz, rezultatele au dovedit eficacitatea tratamentului, ceeace a făcut pe doctor să îndrăsnească a-şi încerca tratamentul pe pacienţi umani.

S'au realizat astfel vindecări ce păreau imposibile şi cercurile medicale ale întregei lumi, urmăriau cu interes experienţele pe care D-rul Baer le făcea la institutul dela Baltimore. Un băieţel care suferise trei operaţii pentru o afecţie a osului, a fost vindecat complet în şapte săptămâni, iar un veteran care suferise treizeci de ani de aceeaş boală şi care fusese operat pela 1879, a fost scăpat cu ajutorul muştelor, în patru luni. Intr'o perioadă de doi ani s'au tratat astfel cu succes câteva sute de cazuri de osteomielită.

Guvernul american a întreprins intense cercetări în această direcţie, cultivând muştele în condiţiuni strict higienice.

Modul, în care aceste insecte determină vindecări ce par miraculoase, nu e tocmai cunoscut, dar se ştie că micile creeaturi se hrănesc cu ţesuturile moarte, ajutând poate astfel la vindecarea rănii

D-rul Baer, astăzi mort, credea că în acelaş timp, larva desinfectează rănile, dar acesta este un punct asupra cărora savanţii nu se vor pronunţa decât când îl vor fi dovedit prin experienţe şi cercetări mai aprofundate.

S'ar prea putea ca larva să degajeze vre-o substanţă ce distruge microbul bolii, sau s'ar mai putea ca sângele pacientului să fie întrucâtva stimulat nu se ştie în ce mod, în lupta pe care o dă împotriva năvălitorilor invizibili. Experienţele de laborator se continuă pentru a se determina care e anume procesul, şi sunt speranţe că se va ajunge la prepararea unui ser, care va da medicilor posibilitatea să se dispenseze de utilizarea larvelor. Vestea unor vindecări similare ne vine din ţinuturile tropicale, unde indigeni atacaţi de fiare sălbatece, au zăcut zile întregi în tufişuri, cu răni ce s'ar fi infectat, dacă nu s'ar fi ivit musca de carne ce-şi depusese ouăle pe rănile lor. Vânătorii au dat adesea peste astfel de nenorociţi, pe jumătate morţi de foame şi sfârşiţi cu totul de puteri, dar cari supravieţuiseră, pentrucă rănile nu erau infectate.

G. B.

Vânătoarea regală dela Căliman

La 13 Aprilie, regele Carol, însoţit de Marele Voevod Mihai, a participat la o vânătoare în pădurea Seaca-Căliman, proprietatea d-lui Nicu Cantacuzino.

Vânătoarea a fost organizată de către d. Nae Popescu, proprietar din comuna Olari.

Au participat ca invitaţi ai regelui, d-nii: conte von der Schulemburg, ministrul Germaniei, Dinu Brătianu, Plajino, Mircescu, iar din partea palatului regal d. mareşal Ilasievici, Mocsoni, maestru de vânătoare, general Baliff, ad-torul domeniilor coroanei, colonel Stoicescu, adjutant regal.

Deasemenea a luat parte d. Bianu, subdirector la siguranţa generală.

S'au vânat numeroşi sitari. Suveranul, marele voevod şi oaspeţii au luat masa la prânz în pădure.

* * *

De remarcat este faptul că în timpul mesei, s'a apropiat sfios de suveran, veteranul Tudor Vasile şi răsucind căciula în mână, s'a adresat regelui spunându-i că, fiul său care a fost ucis în timpul răsboiului, a lăsat cinci copii orfani.

El neavând cu ce-i întreţine, şi din această pricină, suferind de foame, roagă pe suveran să stărue de a fi ajutat.

Regele, induioşat de jalnica plângere a unchiaşului, a scos din buzunar câteva mii de lei, pe care i-a întins veteranului. Acesta, mulţumind pentru darul regal, s'a retras fericit, că plângerea sa n'a fost zadarnică.

Persoanele din anturajul suveranului, au făcut deasemeni bătrânului, mici daruri băneşti.

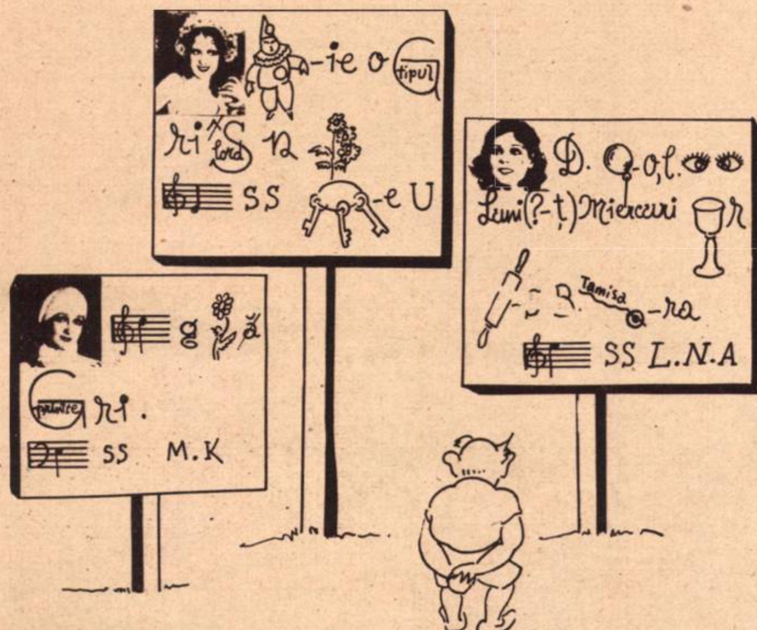
Suveranul, Marele Voevod şi oaspeţii, au plecat seara cu automobilele spre Bucureşti.

Jocurile realităţii

NOUL NOSTRU CONCURS

PREMII: 1000 lei numerar.
Două aparate de radio cu galenă

Problema VII (Rebus)

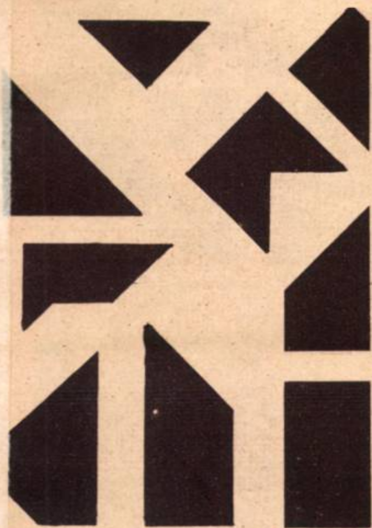

Pe fiecare placardă aveţi câte un compliment adresat femeilor sub formă de... rebus.

Deasemenea, sub fiecare se află şi câte o semnătură.

Problema VIII

(Reconstituire)

Faceţi din cele 9 (nouă) fragmente de mai sus un patrat perfect!... RE.

Câştigătorii din nr. 252-53

Prin tragere la sorţi au câştigat:

1. 1000 LEI, în numerar: d-ra Beatrice Malkus, str. Orpheus, 9 Loco.

II. CATE UN APARAT DE RADIO cu galenă, d-lui George V. Ţiţeica, seminarist, Buzău şi d-lui Nae Iliescu, elev, Bucureşti.

III. CATE UN VOLUM din Ed. Areverul: d-lui A. Muscalu (Lugoj); d-lui Ilie T. Lupiţa (Caracal; d-rei Frossy N. Vasilescu (Câmpina); d-lui Ionescu Gh. (Focşani).

* * *

N. B. *Premiile nu se expediază, decât în schimbul unei cărţi poştale, pe care se va scrie adresa cât mai exactă.*

R.

A V I S

In numărul viitor concursul actual se încheie.

Deslegătorii marelui concurs din N-rele 257—262

Cornstein Tarzan, Loco (35); Melanie Yolanda Christescu, Brăila (80); Aurel Niculescu Tinichigiu, Loco (60); Menu Moscovici, Loco (55); Joji Gewürtz, Craiova (75); Rică Rosenzweig, Loco (50); Javi Linbarsky, Loco (65); Weismann Liliput, Loco (70); Rudi Sommer, Craiova (65); Ioan Breabăn şi Honoré Sens, Iaşi (80); Duca Gr. Gr., Roman (75); Tică Grünberg, Constanţa (80); Tytta şi I. B. Stoiculescu, Craiova (70); R. Leibovici, Loco (55); Aronov Boris, Chişinău (65); Tina Eftimiu, Iaşi (65); Maior Popovici Pompiliu Anibal, Arad (65); Florica Cotârţă, Loco (10); Ioan Ionescu, Băicoi (60); Elena Petrescu, Loco (10); Alexandru Mortzun, Iaşi (70); M. Davidescu, Loco (80); Steiner Alexandru, Loco (70); St. G. Ştefănescu, Piteşti (75); Iacob Radici, Hotin (60); Irène D'Y, Loco (50); Alex. Leontopol, Caracal (45); Ilie T. Lupiţa, Caracal (86); Aurelia căp. Bota, Timişoara (70); Sub. Lt. George Ionescu, Loco (45); George Cârtea, Codlea-Braşov (35); Beca Lazarovici, Loco (85); Relu Parlaianu, Loco (80); Traian Mihăilescu, T. Măgurele (20); Josefina Schmidt, Loco (80); Lucreţia Margareta Paliade, T. Măgurele (55); Maria Cucu, Loco (40); Sub. Lt. Rombeanu, Tecuci (75); Mircea A. Popovici, Brezoi-Vâlcea (60); Gheorghe Kornblum, Focşani (65); Minel Văduvescu, Craiova (70); Bucur Nic., Alba Iulia (10); Ionel Schachamann, Loco (45); Rodica Vlad Anghel, Loco (20); Irina şi Costel Stoianovici, Caracal (40); Sgarro Domenica, Cernavodă, (70); A. Bărbulescu, Loco (25); Diaconu Gh. Niculae, Loco (10); Anghel T. Mărunţelu, Patra-Teleorman (85); Esekenazy Isac, Loco (40); Mariţica Cătuneanu, Buzău (10); Theodor Stamate, Brăila, (50); Theodor Dobliţiu, Brăila (10); Aristotel Arcandov, Silistra (25); Bucurescu Puica, Loco (10); Victor Constantinidi, Loco (30); Mathilde Rufen, Dărmăneşti (55); Netty Rindmann, Focşani (5); Niţă Cotârlici, Brăila (50); Gaţu Petre, Loco (50); Victor Alexandrescu Loco (10); Beatrice Marcus, Loco (75); Nicolae Cimpoieş, Arad (70); Zizi Dinescu şi Fănel Stănescu, Buzău (10); Ing. Agr. Naco D. Nacov, Silistra (45); Gh. Gh. Nichiforescu, Todireni (70); Ionel Lazăr, Codlea (70) Anastasie Anastasiu, Loco (10); Mariana Tomescu, Târgovişte, (90); Profira Preot N. Pavel, Cerneşti (50); Jeannine Griffoin, Timişoara (70); Aneta Revelant, Loco (10); Nistor Ioan, Oradea (60); L. I. Dodon, Iaşi (60); M. D. Camil, Loco (10); Lazăr Başturescu, Buzău (45); Mauriciu Herşcovici, Tg. Ocna (35); Maria Metaxa, Loco (85); N. Popescu, Caracal (10); Natale Mauriciu, Dărmăneşti (55); Maria Mainescu, Ploeşti (55); Vera Haraga, Inv. Leova (45); Ionel Schwartz, Loco (70); C. H. Ralinovici, Focşani (10); Ioan A. Soare, Galaţi (25); Nic. Moşor, Galaţi (45); Mârzea Adrian, Bocşa Română (45); Dobrinescu Aledo, Bârlad (60); George Niculescu, Bran-Braşov (25); Niculescu G. Filip, Iaşi (10); Coma Nicolae, Timişoara (40); Olga Gânţoiu, Ploeşti (10); Pincu A. Saul, Focşani (35); Aura Căprescu, Pâtârlagele (50); Mimi Cusciuc, Loco (25); St. Dăscălescu, Mislea (25); Ing. Samy Davidovici Galaţi (45); Costel Dumitrescu, Câmpulung (30); Getta Cotârţă, Loco (20); Paulica Pătraşcu, Mizil (10); T. Alexandrescu, Caral (35); D-na Amelia Georgiade, Loco (20); Virgil Mihăilescu, Loco (80); V. Culinsky, Chişinău (20); Nicolae Bălşanu, Loco (25).

Deslegătorii jocurilor din No. 263—269

Maria Metaxa Loco (190); Maria I. Măinescu Ploeşti (70) Rahel Cohn Loco (125); Carol Bilder Braşov (85); Al. Steiner (95); Sub-lt. George Ionescu Loco (175); S. Cristescu Loco (140); Elena Popescu Timiş Torontal (20); Gr. Cârstea Coldea-Braşov (120); A. Efitimiu Iaşi (120); Lyonel D'Ally (140); Miron Gh. Popescu (65); Dumitrescu Loco (80); Ene Radu Loco (20); I. Breabăn Iaşi (135) Păpuşica Margareta Arad (150); Maior Popovici Anibal (Arad-120); Getta Roman Bistriţa (40) Ionel Pitic Jud. Alba (10); Gh. Niculescu Bran-Braşov (120); Olteanu Iancu Loco (20); Zoica Constantinescu Loco (10); B. Leibovici Loco (70); Jeanne Griffoiu Timişoara I (115); Vlad Matisef Congay-Cahul (40); Al. Vasilescu Loco (80); Al. Pintusky (20); Lya Anastasiu Loco (10); A. Căpt. Bota Timişoara III (120); Angella Bazoianu Buzău (10); Gh. Gh. Nichiforescu Botoşani (100); Lucia Burcky San Nicolaul Mare (140); Ilie Lupiţă Caracal (145); Ravici Iacob Loco (20); Flora Constantinescu Loco (75); Samuel Milis Loco (140); Marcu Lazăr Loco (70); Ionel Lazăr Codlea-Braşov (105); Ionică Stănescu Romanaţi (10); Rudi Sommer Craiova (80); Beatrice Marcus Loco (60); Ilie Vintilescu R. Vâlcea (55); Constantin Divitari Tecuci (135); Ion Chiaburu Bălţi (20); Tam-Tann-Constanţa (40); Mélanie N. Christescu Brăila (150); Slavu Sfinx-Câmpina (150); Aronov Boris-Chişinău (105); Zumer Joseph Focşani (135); Stela Ardeleanu Sant Nicolaul Mare (150); Valeria Iliescu Buzău (60); Nicolae Cimpoeş Arad (135); Anghel I. Mărunţelu-Piatra Teleorman (150); Lön Pincu Iaşi (10); Elena Vasiliu Loco (20); Vlad Matişef? (40); Lenuţa Dumitrescu Loco (150); Nadya Kalinicenko Loco (150); Lüba Borsuwskaia Loco (150) ·

Cupon pentru jocuri No. 273

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

„REALITATEA ILUSTRATĂ. — *Director* Nic. Constantin.
Redacţia şi Administraţia: Str. Const. Mille 7—9—11, Telefon 359/99.
Imprimată la foto-rotogravură în atelierele „Adevĕrul" S. A.

REALITATEA ilustrată

LA PÂNDĂ

Regele Carol și Voevodul Mihai, la vânătoare, în pădurea Căliman.

REALITATEA
ilustrată

ANUL VI. NR. 274
28 APRILIE 1932

LEI 15

„Realitatea Ilustrată" urează sărbători fericite cititorilor săi.

(Foto M. G. M.)

PE URMELE CRIMINALILOR

ACADEMIA CRIMINALISTICĂ DIN BERLIN

Dreapta: *„Locul crimei" este încercuit*; jos: *fotografierea „cadavrului"*; mijloc: *poliţiştii plecând la cursul teoretic*; jos în medalion: *urmărirea criminalului prin cartierul crimei*. (Photo Keystone).

NICIODATA n'au fost crimele atât de dese şi de groaznice ca azi. Aproape nu trece săptămână, fără ca opinia publică să fie îngrozită de o nouă mârşăvie, în care sângele curge pentru un pachet de bancnote, o blană sau o boccea de sdrenţe.

N'a apucat încă bine poliţia să lămurească un caz şi un altul mai fioros, mai misterios, apare pe firmamentul preocupărilor noastre zilnice.

Pentru a se face criminaliştilor o vastă educaţie teoretică, ce i-ar ajuta mult în dificila lor profesiune, s'a deschis de curând la Berlin o academie, pentru predarea unor cursuri speciale de teorie criminalistică.

„Elevii" asistă la cursuri serioase, cu cazuri cari au făcut vâlvă, reconstituite perfect. In scurtă vreme ei devin psihologi ai profesiunei lor.

Academia funcţionează in localul institutului criminalistic din Charlottenburg, unica instituţie de acest gen, in toată Germania. Tot aci se află şi muzeul de istorie criminalistă, care conţine piese extrem de rare, selecţionate din toată lumea.

Cursurile obicinuite sunt urmate de vre-o treizeci comisari din diviziile de urmărire. Consilierul criminalist Kleinschmidt, care conduce institutul, iniţiază pe elevii săi în teoria şi practica savantă a profesiunei.

El notează însă că învăţătura primită aci nu le poate servi decât ca anexă, căci specializarea şi succesul unui criminalist, nu depind decât de practică.

Un bun poliţist trebue să fie în primul rând un excelent psicholog, să cunoască aşa numitul „for interior" al delicvenţilor. El trebue să fie ca

bil, ca după un interogatoriu de 24 ore, să smulgă mărturisirea celui mai îndărătnic răufăcător. Această artă constă din priceperea rapidă a situaţiunilor, din surprinderea prin contraziceri şi din utilizarea raţională a corpurilor delicte. Lucrul rapid e cel mai bun. Dacă cercetarea unui caz se prelungeşte luni de zile, e sigur că în finală, un rezultat pozitiv nu va putea fi obţinut decât printr'o surpriză, aşa numitele „lovituri de teatru”.

Exerciţiile practice, — „câmpul de operaţiuni”, — au loc în curtea institutului. Un manechin este îngropat. Poliţiştii tre-

Sus: *„Criminalul” este făcut inofensiv;* dr.: *o colecţie de noduri, în muzeu.*

buesc în primul rând să găsească „cadavrul”. La aceasta e nevoe de multă perspicacitate şi inteligenţă. Şi totuş acesta-i lucrul cel mai uşor

Desgroparea se face pe cât posibil cu mâinile, pentru a nu se şterge eventualele urme.

Prima întrebare care se pune, este: crimă sau sinucidere ?

Desigur că un cadavru îngropat indică în nouăzeci la sută din cazuri, o crimă. Totuş problema trebue discutată serios. Fiecare emite o părere. Apoi răspunsurile sunt comparate şi se trage concluzia cea mai logică, sub conducerea profesorului.

„Locul crimei” este înconjurat cu o linie. Urmele criminalului sunt cercetate cu atenţiune şi ridicate prin toate mijloacele moderne. Urmele paşilor sunt turnate în ghips. Inainte de-a se preda medicului legist cadavrul, acesta este fotografiat din toate părţile, în poziţia în care a fost găsit. Desigur că se poate intra pe o pistă falşe, în urmărire, dar insinctul şi inteligenţa conduc întotdeauna pe urma cea bună, pe poliţistul sagace, care lucrează concentrat.

Foarte interesante sunt şi celelalte lucrări pe care trebuesc să le îndeplinească elevii aci. Se construesc modele mici ale „locurilor crimei” şi urmărirea se face pe o hartă în miniatură. Cu cât memoria reţine mai multe amănunte, cu atât urmărirea devine mai uşoară.

Sus: *Incercarea rezistenţei craniilor.*

Chiar şi metodele de lucru ale criminalilor, — oricât ar fi de brutale, — sunt studiate în amănunţime. Se fac experienţe cu topoare, ciocane şi diverse alte arme. Craniile-model sunt lovite în toate modurile, se examinează rezistenţa oaselor şi se trag astfel concluzii asupra puterii criminalului, precum şi asupra eventualei forţe de rezistenţă a „victimei”.

Studiul cel mai atent şi mai aprofundat este acel al ridicării urmelor. Toate amănuntele meseriei, dela dactiloscopie până la urmele de lovituri sau împuşcături în porţelan, sticlă şi lemn, sunt studiate cu atenţie, formând un „obiect” special. In expoziţia institutului se păstrează marele trecut al criminalisticei universale. Mii de cazuri reconstituite, pregătesc aci ca material elocvent, pe viitorii Sherlock Holmes, pentru greaua lor profesiune.

In afară de psihologie, criminaliştii trebuesc să înveţe anatomia. Experienţele nu încep asupra oamenilor, ci a animalelor. Căci dacă se găsesc undeva oseminte îngropate, trebue stabilit mai întâi, dacă provin dela oameni sau dela animale. Se fac de-asemenea experienţe cu ridicarea urmelor de animale. Foarte adesea se ridică urmele în ghips ale potcoavelor cailor, căci acestea sunt tot atât de diferite, ca şi încălţămintea umană.

Viitorii criminalişti sunt făcuţi atenţi şi asupra diverselor semne particulare tipice, ale fiecărei profesiuni. Dacă se găseşte spre exemplu un pachet aruncat, se examinează în primul rând nodul sforii de ambalaj. Căci în fiecare profesiune se fac altfel de noduri.

Un asemenea mic amănunt a dus de multe ori la descoperirea făptaşului, în cazuri criminale extrem de complicate.

Şi România posedă un aparat poliţienesc de prima clasă. Se ştie că ultimele cazuri de crime, care păreau învăluite de cel mai adânc mister, au fost descoperite în foarte scurtă vreme, prin inteligenţa şi sagacitatea poliţiştilor noştri. Şi cu toate că suntem departe de laboratoarele ştiinţifice criminalistice ale străinătăţii, ne putem totuş mândri cu muzeul criminalist dela institutul medico-legal, de sub conducerea d-lui Prof. Mina Minovici.

Iar dacă scepticii vor clătina din cap, susţinând poate că răufăcătorii indigenii n'au ajuns încă la gradul de rafinament al celor străini şi că aceasta duce la rapida lor descoperire, e bine să se ştie că lovitura de topor se aplică în acelaş fel în toată lumea, că revolverul nimereşte la fel, la Oslo ca şi la Calcutta şi că împunsătura de cuţit poate fi dată cu aceeaş iscusinţă de un malaez, ca şi de cel mai veritabil yankeu. Credinţa noastră este că un laborator ştiinţific ar facilita mult munca poliţiştilor români.

Iar dacă se vor cita cazurile Coller, Vălleanu, etc., acelea aparţin trecutului şi străinătatea a înregistrat şi ea nenumărate cazuri, când afaceri criminale au rămas învăluite pentru totdeauna în cel mai adânc mister.

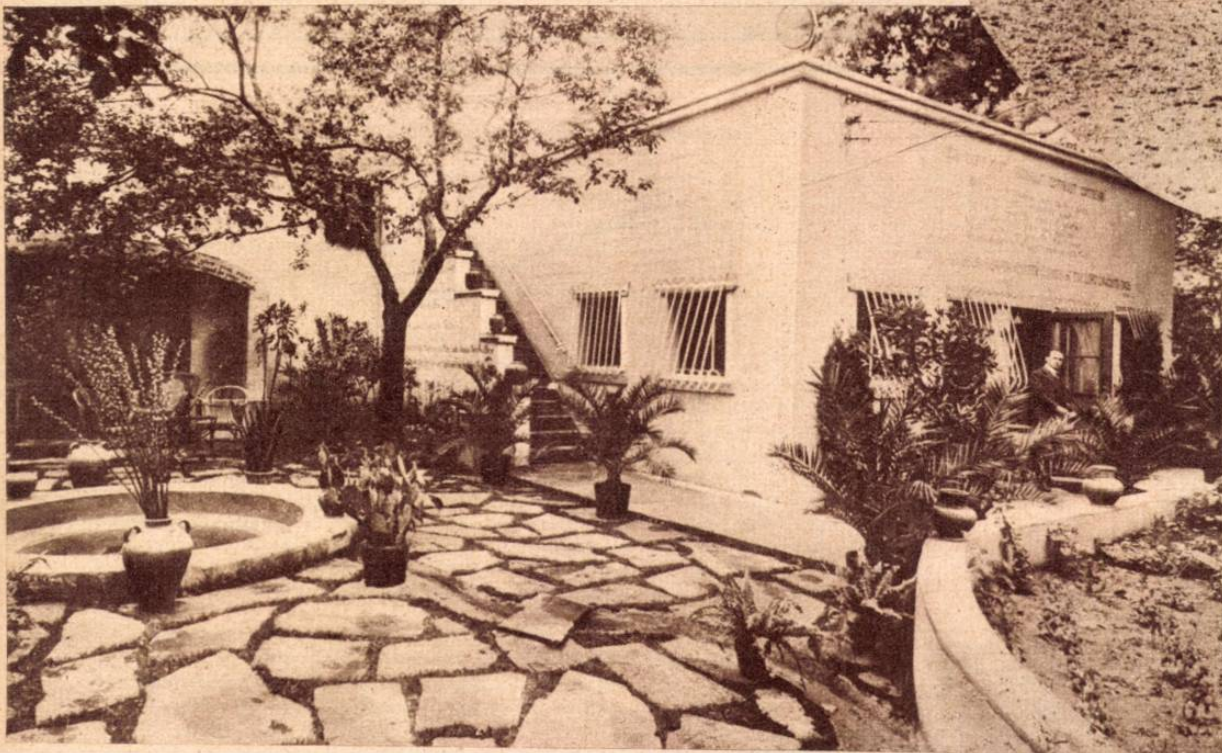
D. R.

Paradisul TERESTRU

O milionară americană şi-a construit un Paradis

Publicăm în această pagină, câteva fotografii luate de corespondentul nostru, în „Paradisul" d-nei Littleton. Zidurile sunt pictate cu scene biblice, iar faţada şi laturile poartă inscripţii biblice.

VREMURILE sunt atât de grele şi criza atât de mare, chiar şi în America, încât marile masse se refugiază din nou în religiozitate. O mulţime de secte şi apostoli au răsărit ca din pământ, fiecare găsind sute de mii şi milioane de adepţi. Dar partea caracteristică a vremurilor noui este aceea, că oamenii bogaţi, celebri milionari şi miliardari americani, îşi întrebuinţează venitul ca şi o parte din capital, pentru scopuri religioase.

Cei mai mulţi se refugiază din somptuasele lor palate, din marile oraşe ale Statelor Unite, în regiuni îndepărtate, şi-şi clădesc acolo case, cu un decor înconjurător, care aminteşte locurile sfinte.

D-na Martin W. Littleton, extraordinar de bogata americană, şi-a clădit de curând, o casă la Long Island, în care şi-a adăpostit celebra-i bibliotecă, — cea mai uriaşă de acest gen, cuprinzând numai lucrări tipărite şi manuscripte biblice, religioase şi filosofice. Insăş d-na Littleton poartă vestminte biblice, iar pictoriţa Frieda Abrahams din Berlin, care a locuit vreme îndelungată în Palestina, a fost angajată în mod special de ciudata maniacă, pentru a împodobi pereţii vilei, ca şi zidul înconjurător al proprietăţii, cu scene biblice.

Vila este construită în stilul cel mai modern, chiar şi acoperişul este în formă de terasă, dar numai pentruca astfel să întruchipeze tipul oriental. Ea şi-a intitulat grădina „Paradisul", şi afirmă că arhitectul i-a aranjat-o întocmai după gustul Domnului, aşa cum Prea Sfântul şi-a aranjat sfânta grădină a Raiului.

Totuş, trebue să notăm că astăzi, pentru a intra în graţiile Tatălui Ceresc, este absolut necesar un cont destul de important la bancă.

(KEYSTONE VIEW COMPANY)

Cum mergea domnitorul Ghica la denii, CU CAICUL

O CORTINĂ uriaşă se dă în lături. Suntem cu două veacuri în urmă. Ca şi astăzi soarele binecuvântează cu aceiaş dulceaţă plaiurile şi îmbobocirea de primăvară e tot atât de mândră şi încărcată de vrajă.

Domnitorul Grigore Ghica III, şi-a mutat reşedinţa în palatul dela Tei, în preajma apei Colentina. Se simte mai la largul lui acolo. Din dosul ferestrelor zăbrelite privirile-i de vultur îmbrăţişează până hăt departe câmpia.

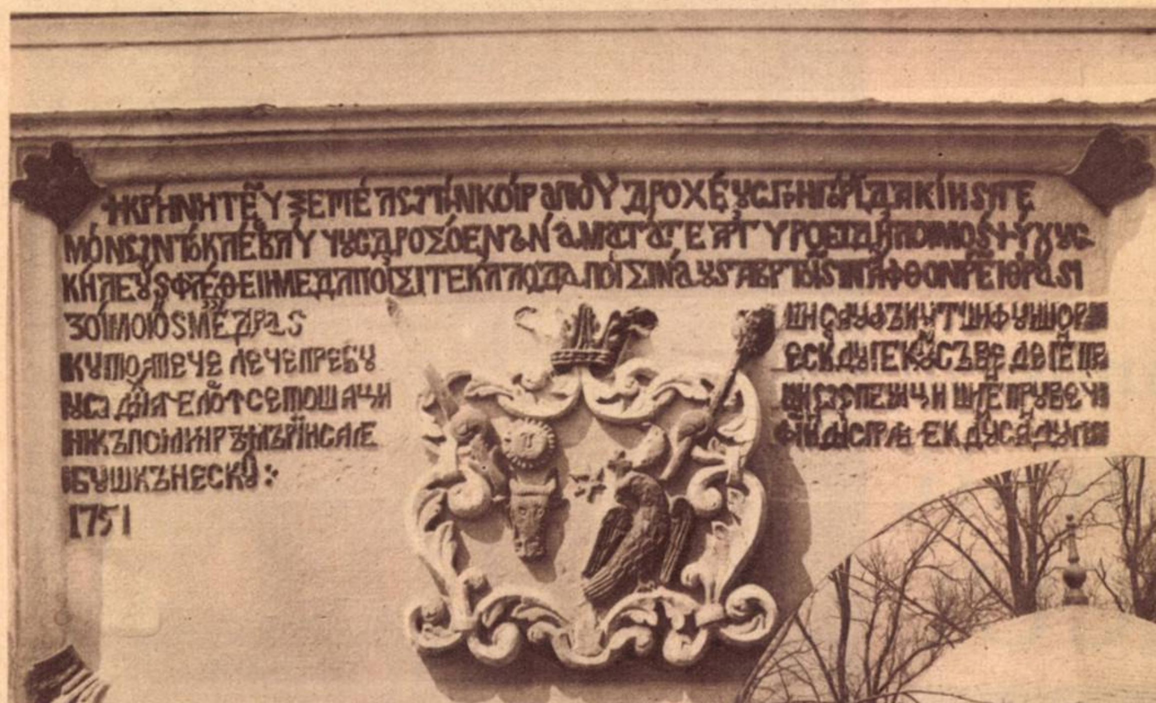
Mintea lui prinde să dea închipuire unui vis — zidirea unui locaş sfânt — reînviind astfel obiceiul ce fusese uitat de predecesorii săi. Alături de acest loc de rugă voia să ridice şi un spital „fie numai de bolnavi ce au patimi de boale trupeşti, cât şi de cei care din depărtarea lui Dumnezeu ar pătimi de boala ciumei".

E curioasă grabnica „aclimatizare" a acestui domn. Cronicarul ne spune: „Era grec prin firea lui — fusese dragoman la Poartă — mare cunoscător într'ale diplomaţiei — şi când a venit pentru întâia oară în Moldova, nici limba ţării n'o ştia, deşi o învăţă destul de curând cunoscând latina şi italiana".

Căsătorit cu o fată a lui Mavrocordat, avu ca naş pe Leopold I împăratul Germaniei. Doamna Zoe îi fu o tovarăşe preţioasă.

Dreapta sus: *Altarul bisericii Pantelimon şi preotul parohiei;* st. mijloc: *sarcofagul domnitorului Ghica;* st: *palatul de vară al domnitorului, lângă lacul Tei.*

Cu ea se sfătui Domnul alegând locul de zidire al bisericei, tot în preajma apei Colentina, pe colina Mărcuței, apărată de puternice ziduri — loc ce fusese pe vremea lui Mircea cel Bătrân un fort înaintat al cetății lui Bucur. Ii dă numele Pantelimon, în cinstea vestitului mucenic grec — mare meşter întru cele doftoriceşti.

Dar lucrurile merg cu încetineală, deşi — de câte ori îi îngăduiau treburile — domnul se repezia cu careta-i, urca dealul, sprijinit de doi slujitori şi odihnindu-se într'un jâlț de catifea roşie, asista la munca de furnicei a mulțimei harnice de lucrători.

Om de încredere al Domniei sale era, pe vremea aceia, un oarecare ispravnic Sandu Bucşenescu. Din vreme în vreme auziai pe domn chemându-l la el şi dându-i porunci.

— Aş vrea să se facă mai încoace şi un foişor, cu tot ce trebueşte pentru odihna celor insetați şi osteniți".

Şi primii pilastri de ştejar sunt bătuți închegându-i forma şi înălțimea.

St.: *Stema casei Ghica;* jos: *Pavilionul domnesc de pe colina Pantelimon, unde paşa turcesc îşi primia tributul.*

In timpul acesta la Poartă se unelteşte răsturnarea Domnului şi Grigore Ghica, ca să-şi păstreze capul e silit să fugă pe neaşteptate. Bucşenescu nu lasă treburile baltă. Lucrul continuă, deşi din ce în ce mai cu încetineală.

Cincisprezece ani se scurg. Domnitorul cu barba neagră, tăiată cu îngrijire şi privirea chipeşă, deschisă, revine un bătrânel, puțin adus de spate şi mersul nu tocmai sigur.

Portul nu şi l-a schimbat. Acelaş antereu de mătase încins cu brâu, de sub care iese la iveală prăseaua cuțitului, măestrit încrustat, iar pe deasupra dulama de preț împodobită pe margini cu blană de samur. Nu şi-a părăsit vechile-i planuri şi sfântul locaş cu spitalul alături prind grabnică înfăptuire. Soția îşi are şi ea grijile şi sarcinile ei. Sunt doar atâtea odoare pe care

Sus: *Sfintele Odoare ale bisericii Pantelimon, vechi de 200 ani;* stg.: *Pridvorul bisericii Pantelimon.*

numai acul impuns de femee le poate scoate la lumină, iar crucea din altar, potirul pentru împărtăşanie şi atâtea alte obiecte trebuiau să facă falä milosteniei domneşti.

Mai vin şi grijile spitalului, alături de al celui de ciumaţi — izolat în mijlocul pădurii, iar în primăvara anului 1748, înainte de a se face târnosirea bisericii, Grigore Ghica poate înstârşit să se aşeze în linişte şi să-şi facă testamentul.

„Milostenia desleagă legăturile — scrie el — goneşte întunericul, şterge matca focului şi învredniceşte pe cei cari o fac pe dânsa de a se asemui cu Dumnezeu".

Iar mai departe după ce sfârşeşte cu darurile şi obligaţiile făcute bisericii şi spitalului, testamentul mai glăsueşte:

„Aşijderea am orânduit Domnia-mea pentru spital şi doftori pentru căutarea bolnavilor şi un om anume ce ştie a cunoasce ierbile cele de treaba doftoriilor, care la vremea lor să fie dator după semnarea doftorilor şi a spiţerului de-a le culege şi a le duce la spiţerie toate, pe deplin şi îndestul."

Şi s'a făcut înfsârşit târnosirea în plină vară, cu mare alai şi sobor nesfârşit de preoţi. Din palatul dela Tei, Grigore Ghica a pornit urmat de întreaga Curte în caicul domnesc, pe apa Colentina şi s'a oprit în apropierea colinei la locul care se numia pe atunci „Fântâna babei". Curând după aceea împlinindu-se şi sorocul plăţii tributului către turci, Domnul şi cu Paşa au făcut acelaş molcom drum pe apă, întovărăşiţi de o barcă cu peşte proaspăt, scos din lacul Floreasca. Pe colina Pantelimonului îi aştepta un roiu de servitori şi după scurta ceremonie a plăţii celor douăsprezece mii de galbeni, bine strânşi în pungi de mătase stacojie — parte din slugi intrară în pavilion, aşezară masa, pe când afară peştele era fript cu multă grije şi dibăcie.

Al doilea al treilea şi al patrulea an obiceiul a rămas acelaş, până ce într'o bună zi domnitorul şi-a mutat pentru veci locuinţa într'un sarcofag de marmoră dantelată, în lăcaşul ce-i era atât de drag.

S'au scurs aproape două sute de ani.

Astăzi biserica o păstoreşte un preot bătrân — figură venerabilă — din cele care încep să servească ca material istoric. Tatăl şi bunicul tot aici au slujit.

I-am făcut o vizită într'una din zilele acestei frumoase primăveri. În încăperea-i rustică, patriarhală, ne-a înconjurat pe dată o haită întreagă de câini, bucuroasă din cale afară de sosirea oaspeţilor.

— Noi iubim mult animalele — ţinu să se disculpe părintele — şi faţa aidoma unui sfânt desprins dintr'o zugrăveală de preţ, zâmbi cu bunătate şi sfioşenie.

Işi puse pe dată antereul, pălăria cu borurile ridicate şi cu cheia în mână ne îmbie să-l urmăm. Urcarăm colina aşezată în amfiteatru. La poalele ei văile proaspăt înverzite se răsfaţă mândru mângâind privirile.

Ne-am oprit câteva clipe în pavilionul împodobit cu stema Ghiculeştilor, unde se plătia tributul paşalei şi în care domnitorul Grigore Ghica venia adeseori să trăiască ore de singurătate, de reculegere.

— Acum patruzeci şi doi de ani, când mi-am început slujba vorbi părintele — am apucat aici canapele de catifea roşie. Cu vremea însă s'au stricat.

Intrarăm în biserică. In dreapta mormântul întemeetorului, alături de soţia şi fiul lor. In stânga un sarcofag măreţ, — cel mai frumos din ţară — al lui Alexandru Ghica IX, întemeetorul oraşelului Alexandria.

Ne aruncăm ochii pe ziduri. Urmele picturilor fuseseră acoperite cu un strat de vopsea.

— Erau aici zugrăviţi domnitorul cu familia, dar cum începuseră să se şteargă, eforul Fotino a socotit că pentru mai multă economie să se vopsească zidul într'o culoare. Mi-a părut atunci mult rău, văzând cum rămăşiţele trecutului se năruesc, încetul cu încetul.

Recenta vizită a voevodului Mihai îl impresionase mult pe venerabilul părinte. Ne arătă tronul pe care vlăstarul regal fusese poftit să stea, în timpul slujbei, dar copilul respectuos ascultă serviciul religios în picioare.

— Aţi văzut, era atât de serios şi de atent! Nici un muşchi nu i se mişca de pe faţă. I-a plăcut lui mult pe aici. La plecare am ţinut un mic discurs, în care i-am vorbit de dragostea noastră pentru el. Oare i-o fi spus ceva tatălui lui?

— Totul îi spune — vorbi cu precizie reporterul nostru fotograf.

Drept răspuns un val de mândrie inundă chipul bătrânului preot. Ii citeai în priviri mulţumirea că spre capăt de viaţă, grija şi dragostea pe care-a purtat-o preţiosului locaş îi este pe deplin răsplătită.

MARGARETA NICOLAU

Lecţii de coreografie cu ajutorul unui schelet

DE mare senzaţie a fost, în ultima vreme, ideea unui regisor de music-hall new yorkez, care a introdus la repetiţii un schelet de gips, spre a arăta tinerelor sale girlsuri poziţia corectă, care să le puie toate farmecele în valoare. Deşi la început grupul feminin o protestat cu oarecare violenţă împotriva macabrului intrus, noua manieră pare să dea rezultate excelente.

Manipulat de unul din profesorii de dans, „Old Bill Bones" cum se numeşte scheletul, demonstrează detailat ce se întâmplă când cineva cade, în ceeace se cheamă „păcatul debutantului". Umerii cad, vertebra superioară se încovoaie, iar coastele iau direcţia şirei spinării, presând asupra plămânilor. Fără a spune un cuvânt, scheletul dă convingătoare şi profitabile lecţii, arătând greşala pe care cineva o face lăsându-şi toată greutatea corpului pe un picior sau încrucişându-şi membrele inferioare, în poziţia numită picior peste picior atunci când şade, se produce în corp un dezechilibru, imprimând coloanei vertebrale o curbură nenaturală.

Coristele de astăzi ale Brodwayului, spre deosebire de cele din trecut, trebue să aibă corpuri impecabile şi figuri drăguţe, să danseze graţios şi să cânte frumos. Au încetat de mult să formeze o simplă aglomerare de trupuri, sumar îmbrăcate, în timp ce actorii principali monopolizau atenţiile.

La New-York şi Chicago sunt şcoale de pregătire, cu săli de dans, gimnastică, băi şi aparate de masaj pentru cele care vor să se dedice music-hallului, întocmai cum Parisul are şcoale de manechine, unde elevele învaţă să umble şi să ia atitudini graţioase şi unde fac zilnic exerciţii, pentru a se menţine suple şi sănătoase.

CHRISTOS A ÎNVIAT!

SÂMBĂTĂ târziu în noapte, când prima zi a săptămânei începea, Maria Magdalena şi cealaltă Marie, se duseră să vadă mormântul. Şi deodată, pământul se cutremură iar un înger al Domnului coborî din ceruri, se apropiă, răsturnă piatra şi se aşeză pe ea.

Chipul îi strălucia ca o lumină iar îmbrăcămintea-i era albă ca zăpada şi de groază păzitorii încremeniră ca îngheţaţi de moarte. Ingerul vorbi femeilor: „Nu vă temeţi, căci ştiu că aţi venit după Isus, care a fost crucificat. El nu mai e aci, căci s'a suit la ceruri întocmai precum a spus".

(Cap. al 18-lea din Matei)

* * *

Omenirea are astăzi mai mult decât oricând nevoia să-şi deschidă inima caldelor solii de bunăvoie ale Paştilor, sărbătoare ce cade tocmai într'o vreme când firea scăpată din cătuşele de ghiaţă ale iernei aspre, se destinde înfiorată, sub sărutările unui soare nou, înconjurându-ne de luminoase gingăşii.

Ziua aceasta simbolizează speranţa, miraculoasa forţă spirituală, ce stă la baza vieţii, a tuturor realizărilor omeneşti...

Ce sunt suferinţele şi supărările noastre, faţă de patimile divinităţii, care-a luat chip omenesc, pentru a ne mântui?

A părut cândva o situaţie mai disperată decât ultimele ore ce i-au precedat înmormântarea?

False fură acuzările ce i s'au adus, inechitabilă judecata şi tot astfel condamnarea, care-l sorti celei mai chinuitoare morţi.

Cei cari-l văzură agonizând, îşi bătură joc de el şi tot pentru asta erau şi tâlharii, între cari fusese răstignit.

Intunerecul năpădi întregul ţinut, dela a şasea până la a noua oră, când moartea veni să puie capăt chinurilor, iar trupul său, prin stăruinţele lui Iosef din Arimathea, fu depus într'un mormânt săpat în stâncă, peste care se rostogoli un bloc imens de piatră...

* * *

Cei cari obişnuesc să cerceteze partea materială a faptelor, vă vor spune că Paştele descinde din antica sărbătoare a primăverii, că francezii îi spun Paques, Italienii Pasqua iar Olandezii Paasch, cuvântul trăgându-se din evreescul „Pesach" ce aminteşte călătoria evreilor spre pământul Făgăduinţei.

Dar numai un spirit obtuz se poate deda la speculaţii atât de aride şi de meschine, ignorând sublimul clipei de astăzi, miracolul învierii ce se produce, în fiecare din aspectele vieţii.

Priviţi spicul ce adăposteşte viaţa embrionară a boabelor de grâu. Care artist s'ar opri înaintea acestor seminţe, lipsite de orice strălucire, de orice colorit? Cât e de minunat însă verdele moarat al bogatei holde, în care zefirul descrie unde largi!

Din grămada mată a boabelor, a răsărit o lume de tulpiniţe, vibrând de viaţă nouă, sub atingerea caldă a soarelui.

Mai departe, târâtoarea omidă se transformă după somnul crisalidei în strălucitorul fluture care, asemeni unei flori sburătoare, manifestă, în dansu-i aerian, bucuria de-a trăi...

Nu există ceva mai plat, mai lipsit de interes în primele aspecte ale acestor două fenomene, pentru cel care nu cunoaşte miracolul Invierii.

* * *

Christos a înviat cu adevărat. Spiritul şi învăţăturile sale domină întreaga lume. Sacrificiul său e viu în amintirea omenirei, acum când multe alte victorii mari s'au îngropat de mult, în colbul uitării. Cei cărora marile nume ale istoriei le sunt necunoscute, revăd în minte scena unde Christ a iertat, scăpând de la moarte pe nenorocita femee, care era să fie ucisă cu pietre, spunându-i: „Nici eu nu te condamn, du-te şi nu mai păcătui", sau scena când rosteşte: „Lăsaţi copiii să vie la mine" şi multe alte clipe din viaţa rămasă pentru noi o înşiruire de sublime pilde.

Christ, trăeşte în inimile şi sufletele a sute de milioane de fiinţe omeneşti, iar ziua aceasta care-i sărbătoreşte „Invierea" e menită să aducă noui speranţe tuturor şi în special celor cari, asemeni femeilor cu ochii în lacrimi, înaintea sfântului mormânt, sunt copleşiţi, descurajaţi de grelele lovituri ale vieţii.

* * *

Ziua aceasta a Paştilor are pentru fiecare fiinţă omenească o rază de lumină.

Milioane de creştini văd în învierea Mântuitorului o chezăşie a propriei lor învieri, ce-i face să privească mai puţin îndureraţi, mai senini, moartea fiinţelor scumpe. In inimile lor, anticiparea fericitei clipe a unei reîntâlniri într'o altă lume, nu lasă să încolţească durerea, care năpădeşte pe cei fără de speranţă.

Oricum am privi această viaţă de apoi, sărbătoarea Paştilor aduce tuturor un val de viaţă, de energie proaspătă, făcându-ne să ne uităm temerile, neliniştile şi puerila credinţă că fericita prosperitate a unor zile apuse s'a îngropat, pentru totdeauna.

Arborii îşi pierd toamna frunzele, întinzând spre cer nenumărate braţe, într'un gest de desnădejde, iarba păleşte, moare şi la un moment dat, furtuni de ninsoare şi vânturi se deslănţue, pustiind pământul.

Dar sinistra armată a iernii îşi ridică dela o vreme tabăra şi primăvara îi ia locul, aducându-ne raze calde de soare, flori, păsărele şi râsete de mărgăritar în gura copilaşilor, cuceriţi de voioşia ce vibrează în fiecare din atomii firei.

Ceeace luăm drept moarte, e doar un somn. **Totul reîncepe....**

Logic ar fi ca Anul Nou să se serbeze în această zi a Paştilor care, simbolizând Invierea Domnului, marchează momentul când viaţa îşi reia procesele stagnate, sub asprimele iernei.

Desenatorul nostru a redat într'un sugestiv tablou bucuria desrobirei, pe care Isus a adus-o celor mulţi, prin sublima-i doctrină.

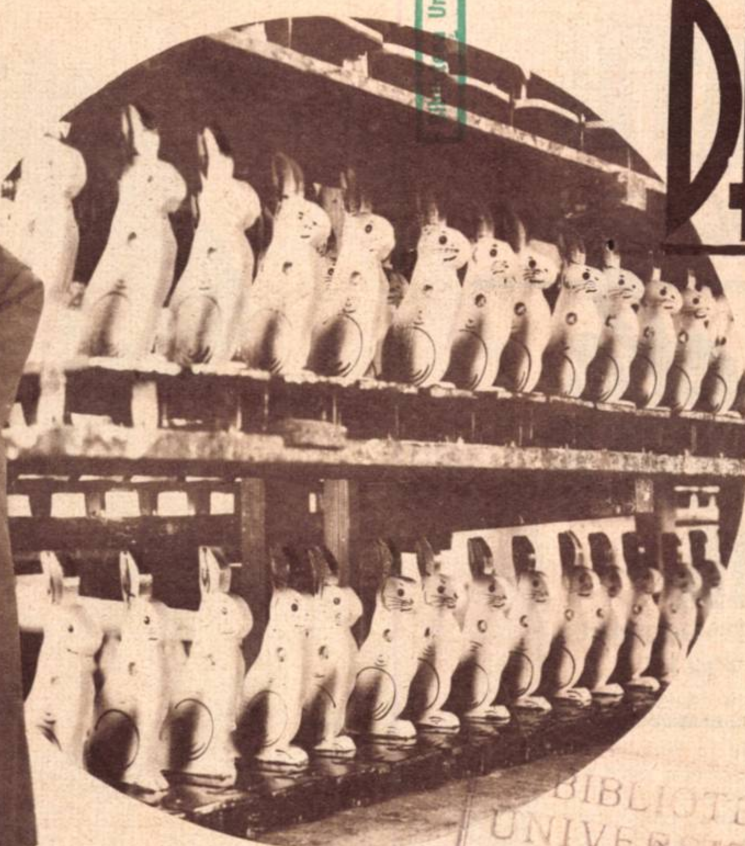
Intr'un elan de recunoştinţă sufletele noastre se îndreaptă către Divinitatea care, după ce a pătimit şi a murit pentru noi, s'a ridicat la ceruri dăruindu-ne speranţa şi curajul vieţei.

Prosperitatea pe care o credem dispărută pentru totdeauna va reveni, — aşa cum primăvara revine în fiecare an, făcându-ne să uităm urâciunile iernei, — şi se va înălţa din tenebrele crizei ce bântuie acum pământul, întocmai ca minunata făptură a celui care a pus bazele creştinismului.

D. B.

DE PAȘTI

bucuria de-a trăi, risipește gândurile întunecate și pune în suflete un avânt necunoscut.

Toate neamurile, din vremurile cele mai îndepărtate, au prânzuit Invierea: păgânii, Invierea Soarelui, a Firii, trezite la viață, creștinii Invierea Domnului. E un mister sublim în această înviere, care ne luminează sufletele și face să tresalte de bucurie inimile.

Bucurați-vă de toată fericirea din jurul vostru!

Christos a înviat!

„...satul vesel, căsuțele înălbite... cocostârcii, întru picior...”

Paștile e sărbătoarea Invierii, a unui început de viață nouă.

Puii de aur cari es din ouă, epurașii mulți, din generația primăverii, sunt simbolurile unei renașteri, a reînvierii naturii, sub razele soarelui biruitor.

Iarna are asupra spiritului o influență deprimantă: toată firea amorțită, cerul plumburiu iar zăpada un giulgiu, care vătuește pământul.

Primăvara trezește în suflete nădeji nouă: viața care renaște insuflă

Dăm în această pagină câteva fotografii reprezentând datini de Paști, la diferite popoare.

BĂRBAȚII PREFERĂ brunele -ȘI FEMEILE LA FEL-

(Alegerea celei mai frumoase fete a anului 1932)

e F. ADERCA

S'AU scris articole furibunde în ziarele cele mai imund politice, de condeele cele mai venale, împotriva concursurilor de frumuseţe. S'a născocit şi tipărit un roman-caricatură, unde lupta pentru valorificarea unei însuşiri dumnezeeşti, se preschimba într'o goană de vanităţi provinciale şi imoralităţi răsuflate. S'au ţinut chiar conferinţe împotriva frumuseţii, care vrea să se caute, să se afle, să se înfăţişeze, pentru iluminarea acestei sumbre şi stupide vieţi cotidiane, cheltuită absurd şi sterp, între slujbă şi somn — urîte şi sinistre, amândouă.

Niciuna din aceste împotriviri de rea-credinţă, sau de stupizenie inocentă, n'a isbutit să compromită o mişcare de emulaţie pe care, dacă ai ochi cari văd, o observi existând în toate ceasurile zilei, în toate locurile, în toate împrejurările: lupta pentru mai multă frumuseţe este aidoma cu năzuinţa spre mai multă inteligenţă, spre mai mult curaj, spre mai multă puritate.

Nu voi înceta de a-mi mărturisi entusiasmul oridecâteori îmi va fi dat să fiu aproape de această întrecere în frumuseţe, precum stă scris între cele mai aspre obligaţii ale minţii mele, de a cerceta fără odihnă o carte, un tablou, o sculptură şi un gând.

Instinctul frumuseţii, pe care-l poţi urmări de la emulaţia florilor, la coada constelată a păunului, şi la nuanţele de argint din penele biblicei, l-am simţit şi deunăzi cu intensitate neobicinuită, şi mi-am dat seama brutal de forţa lui categorică, în sala plină până la ultimul loc, a unui vast cinematograf, aproape o mie cincisute de oameni veniseră nu numai să vadă câteva frumoase şi proaspete făpturi femeeşti, dar să se şi lămurească, să judece, să preţuiască şi să-şi exprime precis bucuria, în faţa existenţei recunoscute a celei mai desăvârşite fiinţe a acestei primăveri. A fost o sală delirantă, emoţionant entuziastă şi totuş străbătută de acel fior de nobleţe, care deosibeşte numai decât un public de artă, de o întrunire publică.

Pentru întâia oară ne-a fost dat să auzim murmurul de nemulţumire al celor prezenţi, în faţa unei exhibiţii de actori humoristici, cari aveau menirea să umple timpul numărărei voturilor. Nimic nu mai putea distra pe cei din sală, nu-i putea abate de la gândul pasionat şi superior, că se calcula în acele momente adaptarea instinctului frumuseiţii la câteva exemplare modelate de marele mister al hazardului biologic. Nu, lor nu le mai trebuia nici un fel de anecdote...

Şi acest instinct s'a dovedit atât de expert — mai conştient şi sigur decât intelectul totdeauna şovăitor şi uneori deadreptul perplex în faţa ideilor, tablourilor, sunetelor muzicale — încât mai mult de o treime din cei prezenţi, au votat toţi, din peste douăzeci de frumoase, într'adevăr pe cea mai frumoasă.

Această siguranţă s'a manifestat înaintea votului: la apariţia ei în rochie de seară şi mai cu seamă la înfăţişarea a doua, în maillot, s'a ridicat un strigăt tumultuos de admiraţie şi un val de aplauze frenetice, ca după o scenă spusă de Sara Bernard, sau după încheerea melodiei, în faţa unui Kreisler.

Aş fi nedrept, dacă aş zice că domnişoara Alice Enghel, aleasa Bucovinei, a trebuit să biruiască într'adevăr 23 sau 25 de colege întru frumuseţe. Provincia n'a fost toată atât de scrupuloasă şi pricepută ca acea comisie din Cernăuţi, unde activase gustul d-lui Fotino, director de teatru şi patima pentru frumos a doamnei Capustin, actriţă de seamă, tainic sustrasă Capitalei. Au venit la concurenţă şi unele buze prea abisiniene, şi am avut chiar două trei confuzii regretabile între înfăţişare corpolent voluptoasă şi făptură artistic sculpturală. Dar concursurile de frumuseţe sunt abia la începutul lor şi comisiile regionale — cu timpul — îşi vor perfecţiona criteriul şi înmulţi experienţele.

Voi aminti şi de data aceasta, că instinctul frumuseţii vii — mult mai însemnat şi miraculos decât instinctul premiului de poezie, acordat prin amiciţie, sau al salonului oficial de pictură şi sculptură, distribuit după diverse principii necunoscute — nu trebue să se mulţumească doar cu bunăvoinţa concurentelor şi numărul lor variabil. S'au prezentat până acum mai mult odrasle din burghezia mijlocie orăşenească. Şi e prea puţin. Trebue găsit mijlocul — şi nu e greu — să aflăm pe cea mai frumoasă fată din marea burghezie, din clasa profesioniştilor liberi, din „aristocraţie" — câtă există — din România. Fata cea mai frumoasă din lumea muncitoare e aleasă numai în Bucureşti. Sunt în România şi alte oraşe — iar numărul imens al satelor ascund cu siguranţă frumuseţi nebănuite, selectate de veacuri şi ajunse la o puritate de stil mult mai greu de găsit în oraşele noastre amestecate. Mijloa-

(Continuarea în pag. 16-a)

TATUAJUL

DORIŢI să fac o fată mai frumoasă decât lumina, pe Adam şi Eva sub pom, sau preferaţi un peisagiu, o grădină înflorită, bunăoară, un apus de soare, sau răsăritul lunei? Cereţi ce voiţi, la ce vă dă ghies inima. Noi putem să vă facem orice doriţi!"

Omul care vorbeşte astfel, nu e deloc un excroc. Ceeace făgădueşte, îndeplineşte imediat, cu zâmbetul pe buze.

Un tatuaj original

Aşa l-am cunoscut pe tatuorul Selim, la Cairo. Spre deosebire de alţi colegi de-ai săi, ambulanţi, Selim are o prăvălioară mică. Dacă doreşti să ai un tatuaj pe obraz, pe braţe, pe spate, sau pe picior, descoperă locul unde vrei să-l faci şi aibi răbdare. Fantaziile cele mai eteroclite ale artei tatuajului, vor fi făcute pe picior, pe braţ, sau pe piept.

Unii tatuori cari n'au un loc stabil, umblă dela un loc la altul, cu bicicleta, având într'o cutie toate ustensilele necesare. Ei se instalează ici sau colo, schimbându-şi de zece sau de douăzeci de ori pe zi locul, şi aşteaptă clienţii cari vin să le ceară serviciul.

Selim, în prăvălioara lui dintr'o stradelă întortochiată, în mijlocul unui cartier sărăcăcios, e un flăcău bine făcut, cu o vervă inepuizabilă, — calitatea lui cea mai de seamă, — fiindcă graţie ei are darul să atragă clientela. Trebue să fie prea şiret acela, care după ce-l aude, nu e convins. In dimineaţa asta, lumea se îngrămădeşte în jurul său, spre a-l vedea lucrând.

Dintr'o lădiţă îşi scoate instrumentele şi dintr'o cutie un fel de condei, în vârful căruia se găsesc vârfuri de ace. Cere apoi clientului să-şi aleagă desenul pe care vrea să-l vadă tatuat pe braţ. Ii arată modele înfăţişând femei, fete tinere, perechi, gravuri fantasmagorice şi altele, dintre care acela trebue să aleagă. Tatuorul desemnează mai întâi, în mod simplu, subiectul ales şi după aceasta, cu vârfurile de ac înţeapă pielea, urmărind desenul făcut, în vreme ce pacientul suportă durerea cu bărbăţie şi încearcă chiar să zâmbească, spre a manifesta indiferenţă faţă de spectatorii interesaţi.

Ce îndeamnă oare pe atâţi oameni să se tatueze, să-şi însemne pe trup linii ce nu se vor şterge niciodată? Făceam tocmai această observaţie, privind pe tatuor la lucru.

Iată că soseşte un tânăr elegant, într'un burnus de mătase şi tatuorul îl primeşte cu o politeţe excesivă.

— „Binecuvântat fie numele lui Allah, care te aduce în casa mea", — îi spuse acesta, făcând plecăciune adâncă. „Ce vânt bun, te aduce la mine?"

— „Iată" — spuse tânărul, ridicându-şi mâneca — „aş voi să-mi desenezi pe braţ, portretul celei mai frumoase fete din lume".

Tatuorul îi arată un tablou prins pe zid:

— „Asta! — spuse celălalt, după ce privi cu atenţiune, „dar cu ochi mai mari, cu o gură mai mică, cu trăsături mai frumoase şi mai alese", — adăugă cu oarecare insistenţă— „vreau să aibe o aluniţă sub ochiul drept".

Imi înnăbuş râsul, în vreme ce tânărul se întoarce spre mine, supărat:

— „Iubesc o fată, domnule şi pentru dânsa primesc să-mi vărs sângele inimii mele! (Sic!) O iubesc şi dânsa nu se încrede în dragostea mea. Şi doar, nu mai departe decât eri, i-am dăruit o basma care m'a costat 5 piaştri. Dar mai voia o probă şi de aceea consimt să-i dau astăzi dovada cea mai sigură. Când o să-şi vadă portretul făcut din sângele meu, n'o să se mai îndoiască şi voi putea avea norocul dragostei împărtăşite".

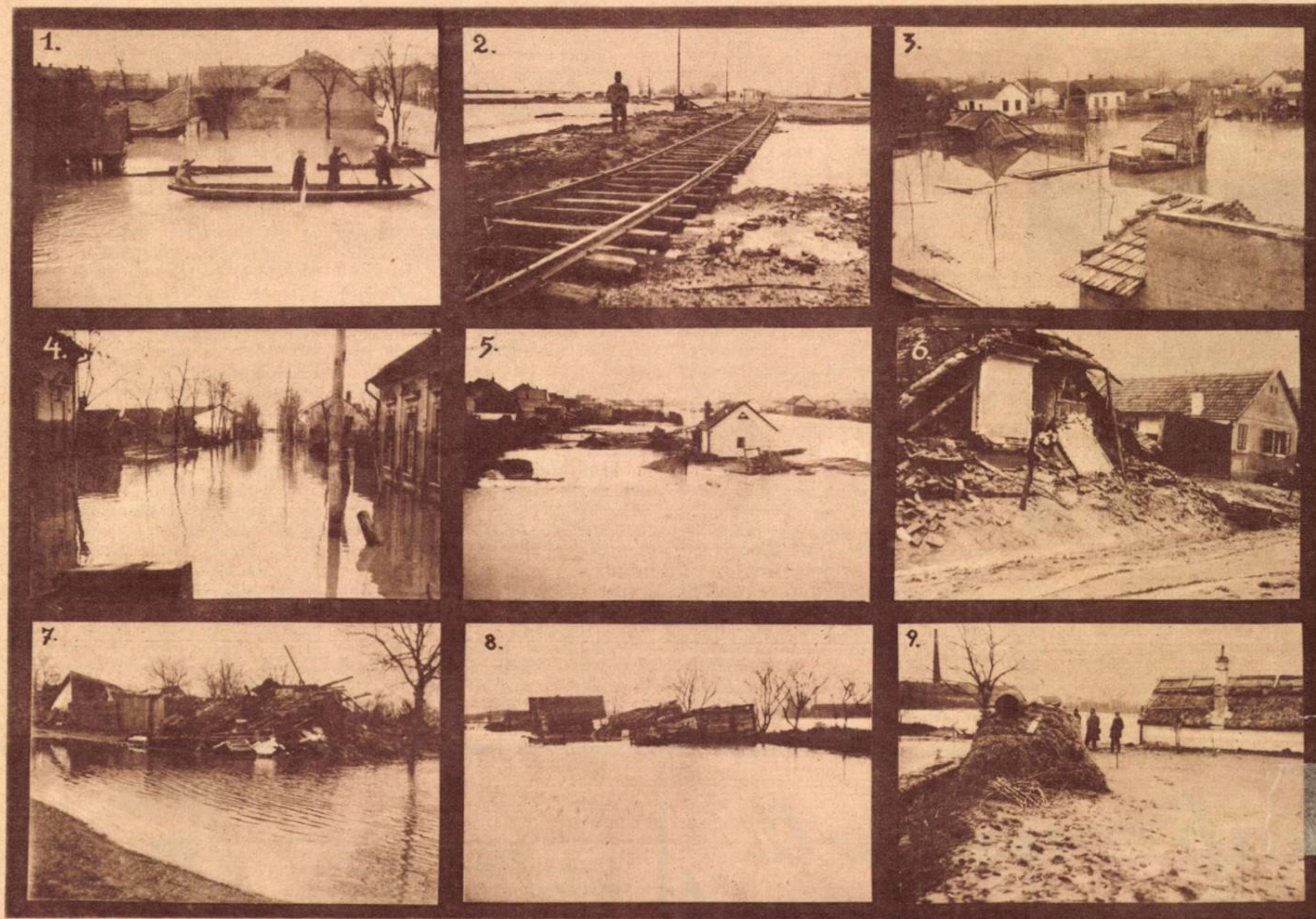
Spunând acestea, îşi oferi braţul tatuorului, care, sârguitor, începu să lucreze.

Nu trebue să credem însă, că toţi cei cari se tatuează, o fac din dragoste. Fantazia joacă şi ea un rol. Dar atunci, tatuajele sunt peisagii, sau desene de animale şi în special de şerpi. Şi alţii se tatuează doar spre a-şi dovedi bărbăţia şi atunci, desenele sunt, lei, tigri, sau alte animale din junglă, pe care şi le aleg singuri. Alţii, se mai tatuează spre a evita — pe cât se pare — anumite boale. Astfel, când îţi tatuezi o pasăre pe faţă, eşti ferit de cutare boală; un peşte pe spate, de alta.

Aceste credinţe fac să prospere industria tatuorilor, care — cu toată criza — continuă să facă afaceri bune. In definitiv meseria lor nu este mai proastă decât alta şi un tatuor despre care ni s'a vorbit, a făcut afaceri atât de bune, încât se gândeşte să-şi deschidă un magazin de stampe. Te pomeneşti că va fi unul dintre capitaliştii de mâine?

R.

Torentul

Recentele inundații au distrus câteva cartiere din Arad.

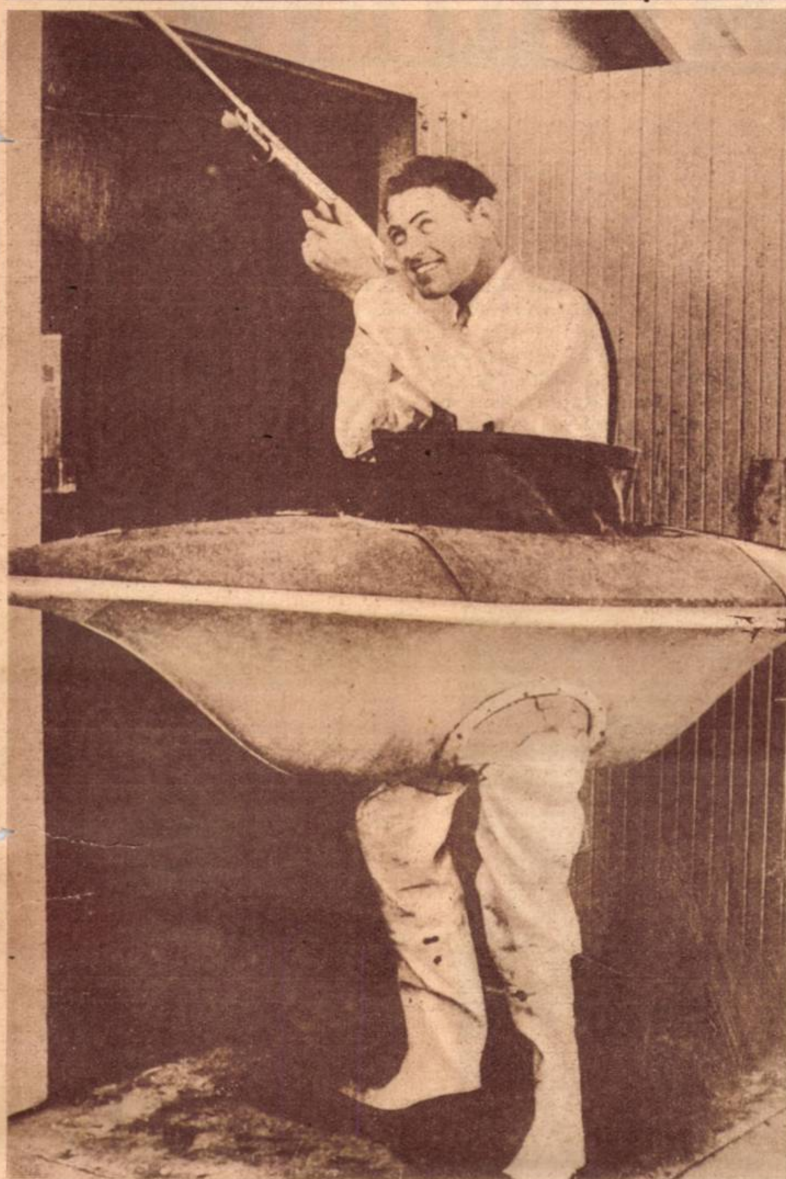
In fotografiile noastre de mai sus, prezentăm cititorilor o serie de instantanee luate la fața locului, din care reese furia distrugătoare a apelor.

Torentul a distrus case, a rupt liniile ferate, a prăbușit poduri și a luat în vârtejurile sale oameni și copaci, traverse și vitele din coșare.

O dramă, a cărei intensitate n'o pot pricepe integral, acei cari n'au trecut prin spaima inundaților.

FOTO GOCIU

Actualități

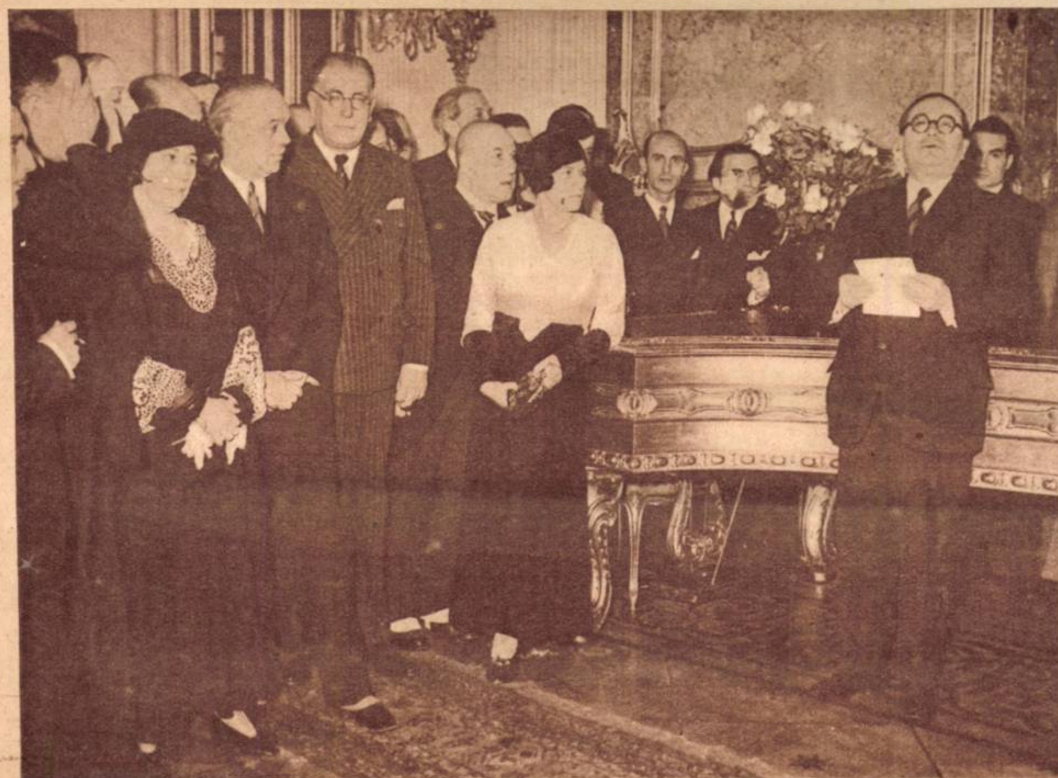
Stânga: *Un sportsman englez, Cecil Carmichael, a inventat o barcă, ce se poate.... îmbrăca, după cum se vede din fotografia noastră.*
Noua invenție va aduce mari servicii vânătorilor de gâște sălbatece, sau pescuitorilor de păstrăvi.

Dreapta: *Una din surorile G., celebre dansatoare, de origină ungară, care va deveni în curând soția cunoscutului romancier francez Maurice Dekobra.*

Jos: *La grădina zoologică din Berlin, s'a înregistrat un fenomen în lumea animală: o corcitură de leu și tigru, perfect reușită și de o frumusețe rară.*

Jos: *Cu ocazia aniversării de un an dela proclamarea republicei în Spania, ministrul spaniol la Berlin a ținut o impresionantă cuvântare, la ambasadă.*
Dreapta: *Fotografia noastră reprezintă o scenă dela ridicarea gondolei de aluminium a balonului prof. Piccard, cu care acesta s'a ridicat în stratosferă. Sfera a fost trasă pe sanie ,dela Gurgl, la vale și transportată apoi cu un autocamion la Innsbruck.*

Jos: *Biserica St. Julian din Sevilla a fost distrusă de un incendiu. Iată celebra Madonnă a bisericei, înainte și după incendiu.*

Fantomele din Hollywood

Supravieţueşte sufletul, morţii fizice? Mary Pickford şi Douglas Fairbanks sunt încredinţaţi că da. Din ziua de când au cumpărat la Beverly Hills un pavilion de vânătoare — care a fost scena unei morţi tragice — au văzut şi au auzit lucruri pe care nu le-ar putea explica (şi cei doi soţi nu sunt de loc superstiţioşi).

Cele ce urmează vă vor uimi, vă vor da poate flori. Titlul sugerează prea puţin din ceeace veţi citi. Vă puteţi închipui totuşi că Pickfairul e vizitat dacă nu de fantome, cel puţin de amintiri. Dacă morţii revin (şi cine a dovedit vre-odată că n-o pot face?) Douglas Fairbanks şi Mary Pickford sunt convinşi că timp de doisprezece ani şi-au împărţit locuinţa cu nişte fantome.

Mă aflam la masa cu Mary, în sufrageria albă a Pickfairului, care-a avut atâţia oaspeţi de seamă. Soarele trimetea raze ce aprindeau în părul Maryei scântei de aur.

— „Casa asta e bântuită de fantome” rupse ea la un moment dat tăcerea. „Am simţit mişcări ciudate la mansardă. Sunt fantome pe care le-am găsit aci şi care-au continuat să ne viziteze, timp de doisprezece ani de când stăpânim Pickfairul. Ştii că sunt o realistă, că nu spun decât lucruri controlate, nu mă pripesc la concluzii şi că înclin să evit tot ceeace frizează senzaţionalul.

Pe vremuri, această casă a fost un vechi pavilion de vânătoare. Am auzit că o femee a murit aci şi cred că trebue să fi avut un sfârşit lent, tragic... Se spune că obişnuia să stea la fereastră, seara după seară, privind apusul soarelui. Poate că-i displace faptul că ne-am instalat în această casă. Poate că acest biet spirit, lipsit de trup, revine împreună cu prietenii săi în locurile unde-a trăit pentru a revedea locuri dragi şi pentru a se amuza, intrigat şi contrariat de schimbările şi de prezenţa nouilor proprietari. Poate că noi cei cari trăim, dăm acestor spirite o impresie de straniu, egală cu cea pe care ne-o fac ei nouă.

„Nu ştiu cine sunt aceste fantome, nici de ce sunt aci şi nici ce vor.

„Când am auzit la început ciudatele sgomote, am încercat să le dau tot felul de explicaţii. Le-am atribuit vântului ce vuia în streşini, arborilor şi în sfârşit oricărui fapt ce putea avea la bază o cauză naturală.

Douglas m'a ironizat la început când i-am vorbit de fantomaticii noştri oaspeţi. *Acum însă, nu mai râde.*

Am schimbat acoperişul casei, astfel încât vântul să nu mai aibe pe unde să se strecoare şi curând ne-am dat seama că vuetul arborilor nu putea da impresia sgomotelor de paşi, ce răsunau la masardă. Sgomotele erau atât de insistente, încât nu puteam dormi. Şi ciudăţenia se repetă de atunci regulat, în fiece noapte.

Nu mai departe decât eri, pe la două după miezul nopţii, m'am trezit dintr'un vis îngrozitor. Presupun c'a fost un vis. M'am sbătut trezindu-mă, pentru a auzi sunetele obişnuiţilor paşi, ale unor mişcări greoaie, indicând deplasarea unor obiecte masive. Eram furioasă. *Frică nu mi-a fost niciodată.* Dar faptul mă plictisia grozav. M'am dat jos din pat şi am încercat să vorbesc, ţinându-le o adevărată pledoarie.

„Vă rog” le-am strigat eu „dacă vreţi să veniţi aci, dacă sunteţi de părere că aveţi vre-un drept asupra acestei case, nu faceţi atâta sgomot, la o oră ca aceasta. Umblaţi mai încet. Vă ofer cu plăcere ospitalitatea, puteţi petrece, puteţi face ce vreţi, fără a ne turbura însă odihna. Şi apoi trebue să ştiţi că aceasta e casa mea, dacă nu pentru vecie, cel puţin în momentul de faţă...

Zadarnic a fost însă totul. Sgomotele continuară. Am adormit din nou, în cele din urmă — învinsă, epuizată. Faptul c'am transformat casa, făcând-o mai spaţioasă, n'a adus nici o ameliorare.

„Acum câţiva ani, ne aflam în Anglia şi luam masa la o oarecare Lady. Lângă mine se afla o femee, pe care n'o cunoaştem, care nu mă cunoştea şi nu ştia unde locuesc. Aflând că aveam o casă în Beverly Hills, California, se grăbi să mă întrebe: „Nu se află cumva în vecinătatea casei cu fantome‘ ?

Vrând să ştiu atunci de care casă vorbia, ea îmi răspunse: „Vechiul pavilion de vânătoare, situat pe culmea dealurilor”.

Cred că i-aş fi cruţat o mare încurcătură, omiţând să-i spun că vechiul pavilion se numia acum Pickfair.

Acum vre-o doi ani, aveam o cameristă franţuzoaică — o fată de ţară, corpolentă, fără nervi şi fără imaginaţie. Intr'o seară pe la orele 10, şedeam pe pat, pieptănându-mi părul. Eram foarte obosită. Deasupra capului meu la mansardă se auziau sgomote puternice de dulapuri, mese şi scaune, târâte prin camere şi grele lovituri de picioare. Am crezut atunci că fata se afla acolo, robotind în treburi pe care-ar fi trebuit să le facă ziua. Enervată peste măsură, i-am strigat atunci:

„Ce inseamnă tapajul ăsta, tocmai acum când mă pregătesc să mă culc”.

Inchipue-ţi uimirea mea când o văzui venind dintr'o cameră situată alături de dormitorul meu.

„Doamna m'a chemat?” zise ea, intrând.

Am întrebat-o ce făcuse în camerele mansardei, şi pe când vorbiam, sgomotele continuau.

„N'am fost sus” îmi răspunse ea, stând înainte-mi, masivă, calmă, şi cu ochii limpezi.

Am întrebat-o atunci, cine se afla acolo.

„Dânşii”, doamnă şi sunt de mult aici...

Nu ştiam că fata aflase de vizitele acestor mosafiri, nu vorbisem nimănui nimic despre ei. Acum îmi dau seama, că servitorii toţi i-au auzit şi i-au acceptat, ca făcând parte din gospodărie.

Intr'o noapte Douglas şi cu mine, dormiam în dormitorul din faţă. La un moment dat, fui deşteptat de atingerea lui.

„Mary, şopti el, priveşte perdeaua aceea şi spune-mi ce vezi.

Privii şi răspunsei că vedeam doi ochi — *ochi ce nu mai aveau nimic pământesc în ei.* Imi ceru să-i descriu atunci coloarea exactă, poziţia lor pe perdea, expresia şi mărimea. Mă executai.

„Nu ţi-am sugerat nimic, aşa-i? Nu ţi-am spus un cuvânt?” I-am răspuns că nu.

„Mi-ai descris exact *ceeace vedeam*, exact în cel mai mic detaliu”, zise el, în cele din urmă.

Douglas crede acum, împreună cu mine, că în această casă rătăcesc spirite, asupra cărora nu putem da vreo explicaţie. Şi faptul că el admite, asta, e o dovadă pozitivă că nu sunt victima unor accese de fantezie.

Plecând într'o vreme cu Doug, spre Europa, am lăsat aci doi tineri însurăţei, pe vărul meu cu soţia sa. Atât de clare şi de inexplicabile erau sgomotele ce se auziau în mansardă, încât ruda mea n'a îndrăsnit să-şi lase femeea singură în casă, de frică... N'ar fi putut nici el să determine de ce anume se temea.

Cred că există o lume a spiritelor. Morţii mei dragi nu-mi apar

decât în vis — *în vise ce sunt mai mult decât vise. Va veni însă o zi când îmi vor apărea aevea.* Dacă nu i-am întâlnit, încă până acum, e că nu s'a găsit un mijloc care să ne puie în legătură cu această lume. Dar seria descoperirilor e departe de a se fi epuizat; radiofonia, această miraculoasă forţă, prin intermediul căreia am ajuns să auzim voci ce răsună peste mări şi ţări, e o cucerire de ultimă oră. Noi, sau dacă nu, urmaşii noştri, vor apuca zile'n care comunicările cu cealaltă lume vor părea nici mai mult nici mai puţin senzaţionale, decât pare radiofonia astăzi. Femeile bătrâne şi simple ale generaţiei trecute, obişnuiau să puie în sarcina diavolului, tot ceeace nu puteau înţelege. Aceasta a fost, spre exemplu, atitudinea lor faţă de maşina de cusut. Marea majoritate a oamenilor nu recunosc realitatea unui lucru, decât atunci când îl pot percepe prin văz şi pipăit.

Cred în existenţa vieţii de după moarte insistă Mary. Cred că dacă în clipa de faţă tavanul ar cădea peste mine aducându-mă în starea ce se numeşte „moarte", şi că dacă m'ai vedea dusă fără suflare din această încăpere — cred că aş continua să trăiesc aici, la Pickfair. M'aş duce la studio, aş rătăci prin aceste camere, pe scurt, mi-aş urma viaţa, ca mai înainte. Până când *aş găsi ceva mai bun de făcut.*

In Anglia savanţii lucrează la o maşină, cu ajutorul căreia să se perceapă vibraţiile rămase în atmosfera unei case, în urma unei persoane moarte... vibraţii ce emană din lemn şi alte substanţe, atinse de mâini dispărute, de ecoul unor voci.

S'ar putea foarte bine, ca sgomotele pe care le auzim la Pickfair să se datorească unor astfel de vibraţii, — foarte puternice. Oricare ar fi explicaţia, ştiu că voi ajunge totuş într'o zi, să aflu adevărul.

Cred că posed o inteligenţă mijlocie, îmi dau prea bine seama de ceeace afirm. Disting foarte bine ceeace aud şi ştiu că e cu neputinţă ca cineva să fie victima unei iluzii, timp de doisprezece ani. A spune că ceva e imposibil, înseamnă a fi lipsit de inteligenţă. Căci adevărata inteligenţă nu neagă nimic, ci spune simplu: Nu ştiu...

Eu ştiu însă că Pickfairul vizitat de fantome.

J. GRAY

Somnambulism ereditar

BETH Playter în vârstă de 17 ani, e în cursul zilei una din cele mai drăguţe şi mai cunoscute fete din Palms, o suburbie a Los-Angeles-ului. Imediat ce adoarme însă, se strecoară din patu-i cald şi coboară pe fereastră, întreprinzând una din cele mai riscante plimbări, pe acoperişul casei, spre groaza familiei sale, care a chemat în câteva rânduri pompierii, pentru a o scoate din periculoasa-i situaţie, mai înainte ca ea să-şi frângă gâtul.

Beth e perfect inconştientă de ceeace face în timpul somnului şi nici un doctor n'a putut pune capăt aceste anomalii. Somnambulismul de care suferă e ereditar. Tatăl său a avut în tinereţe asemenea accese. Sora sa, care e cu cinci ani mai mare decât Beth a prezentat, la vârsta ei, aceleaşi simptome şi mai are încă un frate, care obişnueşte să umble dormind.

Intr'o noapte, nu de mult, soţii Playter, crezându-şi fiica adormită în camera ei, fură treziţi de-o voce care striga „Mamă! Tată! Veniţi de mă luaţi.

Săriră din pat şi se repeziră în camera fetei. Dar patul ei era gol şi fereastra deschisă. Plecându-se peste pervaz, văzură cu groază că fata umbla pe marginea acoperişului. Intre timp Beth readormise.

Poliţia chemată la faţa locului anunţă pompierii, cari veniră cu o scară. Dar tot Mr. Playter fu acela care reuşi să prindă fata, mai înainte de a se fi trezit, şi s'o ducă în patul său, tot adormită.

Părinţii au încercat o mulţime de mijloace pentru a împiedica nocturnele expediţii ale fetei. Intr'o vreme o legau de pat, dar au trebuit să renunţe la acest procedeu, întrucât fata având o inimă slabă, a avut o emoţie atât de puternică, încât s'a îmbolnăvit. Acum au prevăzut ţâţânile uşilor şi ale ferestrelor cu un sistem de sonerii electrice, destinate să-i deştepte, atunci când fata încearcă să iasă din casă.

Doctorii chemaţi să examineze fata, sunt foarte uimiţi, întrucât e pentru prima oară că se găsesc înaintea unui caz de somnambulism ereditar.

P. V.

Bărbaţii preferă brunele

(Urmarea din pag. 10-a)

cele de investigaţie trebuesc neapărat înmulţite căci cultul frumuseţii erii răspunde unei nevoi mult mai adânci şi mai esenţial omeneşti şi decât campionatul boxului şi decât alergările de cai nefolositori.

N'a avut oare domnişoara Alice Enghel nici o concurentă serioasă ?...

Cel puţin două.

„Miss România 1932" e o făptură brună cu ochi verzi, sub linia dreaptă a sprincenelor şi cu o bărbie prelungită, ceeace-i dă, privită din faţă, o înfăţişare de visare (dacă putem spune astfel) niţeluş diabolică. Proporţiile anatomice, de o perfecţie căreia nu i se mai poate adăuga nici un adjectiv: prezenţa ei pe scenă a smuls instantaneu aplauzele entusiaste, frenetice, repetate, ale publicului, favoare pe care n'a putut-o cuceri atât de evident nici una din concurente. A fost deajuns ca liniile feţei să desmită prea mult perfecţia trupului. (Farmecul chipului domnişoarei Enghel poate fi înţeles şi gustat numai de aproape).

De o frumuseţe aproape egală — dar în blond — a fost domnişoara *Cărbuneanu.*

Perfecţiunea formală a blondelor e prea gingaşă şi sufletească, iar nuanţele culorilor, prea delicate (brunele sunt aproape lipsite de nuanţe), ca să fie preţuite dintr'odată. Atâta vreme cât nu vor exista două premii şi două *„miss"* (cea mai frumoasă fată blondă, cea mai frumoasă fată brună) blondele vor fi totdeauna nedreptăţite. Frumuseţea lor aeriană e făcută numai pentru muzicanţi, pictori şi poeţi. In România (îndeosebi) bărbaţii preferă brunele — friptura de muşchi copios pe grătar, ca să vorbim în stil naţional — iar idealul lor e frumuseţea gen Magda Demetrescu, întâia Miss România, a cărei alegere se dovedeşte simbolică şi tipică.

Am văzut-o pe domnişoara Alice Enghel, îndată după vot şi premiu. Bucuria o făcea şi mai frumoasă — şi mai perfectă. Ochii trăiau cu o intensitate, care depăşia inteligenţa, iar trupul dobândise o nervozitate, care devenia dans de artă. Dintr'un viciu pshihologic (autorul acestor rânduri e uneori scriitor de romane) am ţinut să cunosc şi stările de spirit caracteristice ale frumuseţii desamăgite. Câteva au dispărut într'o melancolie tainică şi în sânul familiei consolatoare. Admirabilă şi tonică a fost bărbăţia frumoasei din Oltenia, domnişoara Mischiu, căreia îi lipseşte foarte puţin (o oarecare nelinişte lăuntrică, secretă) ca ochii ei să ilumineze una din cele mai perfecte măşti de fată. Domnişoara Mischiu şi-a întovărăşit concurenta premiată, cu o egalitate de suflet nebănuită, pretutindeni. Nimeni n'a spus atunci domnişoarei Cărbuneanu, zeiţa blondă cu lacrimi în ochi, cuvintele pe care le merita — şi deaceea le-am scris acum, aci.

Impresionantă îndeosebi a fost Frumoasa Anonimă.

Ruptă parcă dintr'o horă depe monumentele greceşti, această antică frumuseţe, isbutia să fie tot atât de perfectă şi cuceritoare, chiar în tristeţea glasului de flaut, care amintea dialogurile lui Platon. Ea n'a luat parte pe faţă, la luptele frumuseţii. E studentă. Tovarăşii ei, înveştmântaţi în zale nevăzute, îndârjiţi de idei care cer şi supunerea altora, nu i-au îngăduit. Şi Frumoasa Anonimă a trecut (poate fără voia ei) în anonimatul din care ar fi avut dreptul să se ridice. Geniul ei, de altă calitate decât a filologiei şi paleontologiei, a rămas înmormântat.

F. ADERCA

Sportul în Capitală

Crossul seniorilor, înainte de pornire

PRINŢII DE VALLONA

— Imaginaţii bolnave —

In cartierul „Grădina Icoanei". O stradă mică, destul de liniştită, pe care se înalţă şi frumoasa locuinţă a unui fost prim-ministru, azi decedat. In imediata apropiere a acestei vile, se află un fel de stradelă-culoar, cu modeste căsuţe neregulat clădite, în dreapta şi stânga ei. In primele două camere, — din dreapta — o pereche de oameni — soră şi frate. Ea e cu mult mai bătrână decât el. Bărbatul are 45—50 ani. (Poate mai tânăr, dar după ciudata figură brăzdată de sbârcituri, cu greu poţi fixa vârsta adevărată). Amândoi pensionari ai poştei.

Şi într'o seară lungă de iarnă, sau în inactivitatea unei interminabile zile de Iulie, creerul lor de oameni singurateci s'a pomenit faţă în faţă cu o ficţiune: *„Noi suntem neam de prinţ!"*

Nu au pregetat mult şi au început să-şi „adune" documentele, să bată scările autorităţilor cu ele, şi să ceară imediata schimbare a numelui.

Din plebeicul Paraschivescu în Paraschivan-Argintan, prinţ de Vallona.

„Suntem două ramuri: una rămasă în Albania, care cuprinde pe ducii... de Albania, de Clarence, de Edimburg, prinţii de Muntenegru şi pe... împărăteasa Elena, soţia lui Abdul Hamid. Strămoşul nostru, venit în ţară, la Tg. Jiu, s'a căsătorit cu o Magheru.

Suntem rude cu toată boerimea românească, avem dreptul să locuim în palatul Cantacuzino şi o vom face în Mai, când se va rezilia contractul cu Preşedinţia Consiliului de miniştri.

„Vara noastră — împărăteasa Elena, azi la Paris, — ne-a trimis o parte din moştenirea din Albania. Banii, — 800 milioane zloţi aur, sunt depuşi la Casa de Depuneri!"

... şi povestea merge înainte, cu sute de miliarde de dolari, cu castele în jurul Vallonei, cu zeci de moşii în România, acaparate de rude hrăpareţe....

Cu biata lor fantazie înfierbântată văd realizarea visului făurit, într'un viitor extrem de apropiat.

— „Dacă nu ni-se face dreptate, plecăm din ţară!" exclamă ameninţător „prinţesa".

In jurul lor realitatea de mizerie, sărăcie cu lustru. Pian mare, vechi, acoperit cu o sdreanţă verde, scaune cu spetează înaltă şi tapisate cu pluş roşu, foarte vechi şi foarte ros. Un pat, un spălător, un dulap, toate şubrede, gata să se prăbuşească pe duşumelele nespălate de ani.

Părăsiţi — probabil! — şi de adevărata lor familie, bieţii mitomani trăesc în lumea unei imaginaţii grav avariate.

„Prinţii de Vallona" cred perfect în tot ce spun, sunt senini, fericiţi chiar. Pasul cel mai greu l-au făcut: şi-au schimbat numele!

Ce fericire mai mare, ca pe timpurile acestea de cumplită mizerie, doi pensionari să nu mai aibe nevoie de pensie?

Amănunt interesant: au locuit multă vreme, în apropierea spitalului de boale nervoase!

Poate e adevărat că toţi cei cari trăesc mai multă vreme în apropierea nebunilor, înebunesc şi ei...

In orice caz fenomenul s'a produs de mai multe ori.

In trista lor cocioabă din strada Aurel Vlaicu, doi bieţi mitomani clădesc visuri peste visuri.

Tovărăşie le ţine haita de câini şi de pisici.

In viaţa de vis pe care o duc, ei sunt totuş fericiţi.

„Când ne vom muta în palatul Cantacuzino cititorii *Realităţii Ilustrate* vor avea intrare liberă şi primire princiară la noi", făgăduesc dânşii...

O. G.-S.

Cunoaşteţi Bulgaria?

ÎNTRE 26 Mai — 6 Iunie, va avea loc o minunată excursie în Bulgaria, cu vizitarea oraşelor Sofia şi Varna, dealungul văiei Maritza, prin întinsele, parfumatele câmpii de trandafiri, până în masiful munţilor Balcanici.

Inapoierea se va face pe mare dealungul coastei până la Balcic de unde se va parcurge întreg litoralul Mărei Negre cu automobilele până la Constanţa.

Preţul excursiei este de 8400 lei plus 500 lei taxa de înscriere. In preţ se cuprinde transportul cu vagon cu paturi, autocare, întreţinere complectă, hoteluri şi restaurante, bacşişuri, transportul bagajelor, precum şi toate formalităţile pentru pasportul colectiv.

Pentru reuşita excepţională a excursiei s'a obţinut conducerea d-lui Octavian Moşescu, directorul *Universităţii libere „Coasta de argint"*.

Se dau informaţiuni şi se primesc înscrieri până la 14 Mai, anexând 4 fotografii, acte de identitate şi 20% din cost, la *A.R.P.A. Societate de Turism*, Bucureşti, Fundaţia Carol I. Telefon 316/48.

Jos şi dr. în medalion: *Un incendiu a distrus castelul „Foişor" din Sinaia, proprietatea regelui Carol. Numeroase obiecte de artă au căzut pradă flăcărilor.*

Dela revenirea în ţară, Suveranul a locuit la Sinaia numai în acest minunat castel, situat într'un luminiş de brazi.

DIN

Jos st.: *Aviatorul Ghica s'a înapoiat de curând, din raidul Bucureşti-Saigon şi retour. La aeroportul Băneasa, a fost primit în mod oficial.*

Dreapta şi jos: Regele Carol şi d. Valentin Bibescu, la Băneasa. *Zilele trecute a fost adus în Capitală, în sbor fără escală, dela Dessau, avionul „România", pilotat de d. maior Burduloiu. Cu acest avion d. Valentin Bibescu va întreprinde un raid spre Africa de Sud.*

Mijloc: *Suveranul, Voevodul Mihai, Patriarhul Miron şi membrii guvernului, ascultând cuvântarea inaugurală, la serbările centenarului spitalului „Colţea".*

Stg. în medalion : *Un grup de recruţi, din noul contigent încorporat, în drum spre cercul de recrutare.*

ŢARA

Dreapta: *Miercuri 20 Aprilie, s'a sărbătorit cu mare fast şi în prezenţa Suveranului şi a Voevodului Mihai, o sută de ani dela fondarea spitalului „Colţea". In clişeul nostru, regele, principele moştenitor, membrii guvernului şi organizatorii serbării, fotografiaţi în faţa intrării.*

Dr. jos: *Generalul White, preşedintele internaţional al „Fidac"-ului, a sosit în Capitală.*

CU UMBRELUȚA DE SOARE

O legendă spune că umbrela a fost inventată de femeea dulgherului chinez Lu-Pu. Cine a avut însă prilejul să admire sculpturile egiptene, făcute cu o mie de ani înainte de era noastră, a remarcat desigur că sclavii țin deasupra capetelor ceva ce se înrudește mult cu umbrela din zilele noastre.

In comedia sa *„Păsările"*, Aristofan ni-l prezintă pe Prometeu strigând servitorului său, în clipa când voește să scape de privirile lui Jupiter: *„Ia această umbrelă și ascunde-mă; mi-e teamă să nu mă vadă zeii!"*

Primele umbrele introduse în Europa, prin secolul al 16-lea au fost întâmpinate cu multă ostilitate. Dealtfel descrierea făcută de autorii timpului acela ne demonstrează cât de puțin practice erau nouile invenții. *„Bastonul, lucrat în palisandru, măsura peste 1 m. 20 înmălțime, iar arcurile peste un metru. Schetul era acoperit cu piele, sau pânză ceruită. Intreg aparatul cântăria două kilograme!"*

E ușor deci de înțeles pentru ce strămoșii noștri au combătut cu atâta îndârjire umbrela disgrațioasă, grea, afară din cale și cu neputință de mânuit.

In legătură cu umbrela am putea cita un mare număr de anecdote amuzante, dintre care una e cu atât mai interesantă cu cât a avut de erou pe celebrul romancier Honoré de Balzac.

Era prin 1840. Ploua. Balzac se adăposti sub un șopron. Ridicând ochii spre casa din fața lui zări surprins o femeie care din timp în timp, ridica colțul perdelei și-l privia. Fatuitatea e ceva firesc la oameni. Balzac tocmai ridica în slăvi cerul și ploaia, când un servitor îi aduse din partea stăpână-si, o umbrelă de ploae. Mirat și intrigat Balzac execută un salut respectuos, către misterioasa femee care sta mereu ascunsă îndărătul perdelelor și se depărtă cu aer de cuceritor.

A doua zi, romancierul se sculă cu noaptea în cap, se parfumă, se pieptănă cu îngrijire, își puse fracul nou își cumpără mănuși albe și se prezentă la doamna din ajun, cu o umbrelă nou-nouță în schimbul celei ce-i fusese împrumutată.

Amfitrioana primi vizita cu multă răceală, n'aruncă nici o privire măcar către obiectul nou cumpărat și presimțind motivele insistențelor lui Balzac, îi spuse:

— Domnule! E inutil să-ți pierzi vremea în zadar. Voiu fi deci sinceră cu d-ta. Eri așteptam vizita unei persoane și asta tocmai la ora când te-ai oprit d-ta sub șopronul din față. Cum eu nu țineam absolut deloc ca persoana ce avea să mă viziteze să fie văzută de cineva, m'am decis să-ți trimit o umbrelă, ca să te fac să pleci. Stratagema mi-a isbutit și d-ta ai șters-o!... Iată adevărul!...

La auzul acestora, Balzac a lăsat capul între umeri și a dispărut ca prin farmec....

G. T.

